New York Times Bestseller

CLAIRE MESSUD

PRIETENIE DISPĂRUTĂ

O CAPODOPERĂ A FICȚIUNII PSIHOLOGICE

JULIA KLEIN, *Chicago Tribune*

Julia și Cassie sunt prietene încă de la grădiniță. Ele și-au împărtășit totul, inclusiv dorința de a scăpa de limitările sufocante ale liniștitului oraș Royston, Massachusetts, în care s-au născut. Dar, pe măsură ce se apropie de adolescență, drumurile lor ajung să se despartă, iar Cassie se îndreaptă spre o călătorie care îi va pune viața în pericol și îi va distruge prietenia cu Julia.

Prietenie dispărută este o analiză complexă a poveștilor pe care ni le spunem despre tinerețe și prietenie, dar și despre experimentele cu care ne confruntăm, despre lumea imaginară a copilăriei și realitatea dureroasă a vieții de adult – rezultatul este un portret fidel și strălucitor conceput al adolescenței feminine.

CLAIRE MESSUD

PRIETENIE DISPĂRUTĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MESSUD, CLAIRE
Prietenie dispărută / Claire Messud;
— Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018

ISBN 978 – 606 – 006 – 108 – 3

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9 – 11, sect. l, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLAIRE MESSUD
The Burning Girl
Copyright © 2017 by Claire Messud
Toate drepturile rezervate

Traducere de
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2017
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978 – 606 – 006 – 108 – 3

Pentru Livia, Lucian şi James
Şi în amintirea lui C.H.

„Iubirea-i băiatul care stătea pe puntea arzând
încercând să recite «Băiatul stătea pe puntea arzând».
Iubirea-i fiul

care bolborosea cuvinte,
în vreme ce biata corabie în flăcări se scufunda
...Şi iubirea-i băiatul arzând...”

ELIZABETH BISHOP
din „Casabianca”.

PARTEA ÎNTÂI

Ai crede că nimic nu mă mai supără acum. Familia Burnes s-a mutat de mult. Au trecut doi ani de-atunci. Cu toate acestea, nu pot să stau întinsă pe bolovanii de lângă cariera de piatră, nici să-mi vâr degetele de la picioare în apa rece şi limpede sau să le aud pe celelalte fete cântând, fără să nu conştientizez în tot acest timp că, de fapt, Cassie a plecat. Apoi îmi vine să spun ceva, ştiţi, dar nu pot. E ca şi când ea n-ar fi existat niciodată.

Aşa că, fie nu mă duc acolo deloc, fie vin direct acasă, îmi arunc bicicleta pe peluza din spate, cu roţile învârtindu-se încă, şi lovesc în uşa exterioară cu atâta putere, încât mama tresare de fiecare dată.

Străbate în grabă bucătăria şi se uită la mine cu ochii plini de trăiri, iar eu zăresc perindându-se una după alta iubirea, teama, frustrarea, dezamăgirea, dar de fiecare dată iubirea. De obicei, ea rosteşte un singur cuvânt – „însetată?” –, cu semn de întrebare, iar acest cuvânt creează un pod de la ea până la mine; eu răspund fie „Da”, fie „Nu”.

Alunei, ea îmi toarnă apă din carafa din frigider – sau nu. Începem de-aici şi mergem mai departe.

Astfel trec zilele şi vor trece mereu – oare nu Cassie obişnuia să spună: „Totul se rezumă la timpul care trece”? – şi vom ajunge la sfârşitul acestei veri aşa cum am ajuns şi la sfârşitul verii trecute, aşa cum am trecut prin toate câte s-au întâmplat în ultimii doi ani. Cu fiecare zi care trece, distanţa dintre acum şi atunci se măreşte câte puţin, aşa că pot să cred – trebuie să cred – că, într-o bună zi, voi privi în urmă, iar „atunci” nu va fi decât un punct la orizont.

Povestea poate fi diferită în funcţie de cum o începi: cine-i bun, cine-i rău, ce înseamnă toate astea. Fiecare dintre noi îşi modelează povestea astfel încât să ne reflecte aşa cum credem noi că suntem.

Eu aş putea începe cu perioada în care Cassie şi cu

mine eram cele mai bune prietene; sau aş putea începe cu perioada în care nu mai eram prietene; sau aş putea începe cu sfârşitul întunecat şi să spun povestea de la coadă la cap.

Nu există niciun început „înainte de”. Cassie şi cu mine ne-am cunoscut la grădiniţă şi nu-mi amintesc să fi existat vreun timp în care eu să nu o cunosc, în care să nu îi zăresc părul bălai în mulţime, în care să nu ştiu unde se află exact în încăpere şi să nu mă gândesc că, într-un fel sau altul, îmi aparţine. Cassie era micuţă, cu oase ca de pasăre. A fost întotdeauna cea mai mică fată din clasă. Circumferinţa gleznei ei era cât aceea a încheieturii mele. Avea părul mătăsos şi blond-deschis, aproape ca acela al albinoşilor, iar pielea îi era străvezie şi roz. Însă ar fi o greşeală să luaţi mărimea şi paloarea ei drept fragilitate. Nu trebuia decât s-o priveşti în ochi – avea nişte ochi albaştri care deveneau cenuşii, ca apa din cariera de piatră, atunci când vremea era mohorâtă – şi îţi puteai da seama că era dură. Cred că „puternică” ar fi un cuvânt mai potrivit. Cu toate că, fireşte, într-un final ea nu a fost suficient de puternică. Însă, încă de când eram mici, ea avea acea atitudine de „fie ce-o fi”, „nu sunt o laşă, *tu eşti ?*"

Din spusele mamei şi ale lui Bev, mama lui Cassie, se pare că ne-am împrietenit în a doua săptămână de grădiniţă, când aveam patru ani.
Aceasta a fost întotdeauna povestea, cu toate că acum nu-mi mai dau seama dacă mi-o amintesc de

atunci sau dacă nu cumva mi s-a spus asta de atâtea ori, încât am născocit această amintire. Eu mă jucam cu un grup de copii în groapa cu nisip, iar Cassie stătea în mijlocul locului de joacă, având mâinile pe lângă corp ca o stafie, holbându-se la noi, aparent liniştită, dar complet detaşată. Mi-am lăsat prietenii, m-am dus la ea, i-am atins cotul şi i-am spus – aşa mi s-a povestit – „Hei, vii să construim un castel?” Ea a afişat acel zâmbet rar şi larg al ei, un zâmbet faimos, care a devenit tot mai frumos pe măsură ce creştea, datorită strungăreţei din faţă. Apoi m-a însoţit la groapa cu nisip. „Şi asta a fost tot”, obişnuia să spună mama.

Atunci când eşti la grădiniţă, nu te gândeşti prea mult la asta. Fiind amândouă nişte copile, spuneam fiecare că cealaltă este sora pe care n-am avut-o niciodată. Nimeni nu ne lua drept rubedenii – eu eram înaltă pentru vârsta mea şi la fel de lungană pe cât era Cassie de scundă.
Eu am părul negru şi cârlionţat. Însă aveam amândouă ochii albaştri.
„Uitaţi-vă la ochii noştri, suntem surori secrete”, spuneam noi.

Îi cunoşteam casa şi camera la fel de bine cum le cunoşteam pe ale mele. Cassie locuia cu mama ei pe o stradă înfundată de lângă Ruta 29, la intrarea în oraş, într-un cartier nou, construit în anii ’90, când economia era înfloritoare. Perfectă pe dinafară, căsuţa părea să fi fost ridicată de altundeva şi plantată pe o bucată simplă de

pământ: era o casă albă cu obloane roşii, cu lucarne, cu un acoperiş lung, înclinat şi negru şi cu o peluză în faţă, puţin cam neglijată şi tot mai năpădită de buruieni în fiecare an, până când a ajuns să fie plină doar de buruieni şi de trifoi. Avea un gărduleţ alb – doar o bucată în formă de „U”, cu o portiţă ce dădea în aleea din faţă – care nu înconjura toată casa; cred că îi spune „gard ornamental”. Dincolo de gard şi în spatele casei se întindea natura sălbatică, hasmaţuchi luxurianţi şi puieţi de arţar, salcâmi şi tufe de soc care se înălţau spre cer, şi, dincolo de această pustietate, se afla întunecata pădure nord-estică, la un mai mult de şase metri în spatele casei, o reamintire constantă a faptului că şoimii şi copacii, căprioarele şi urşii – odată, am văzut o mamă cu puii ei pe asfaltul fundăturii îndreptându-se spre containerele de gunoi – au fost acolo cu mult înainte să vină oamenii şi că aveau să rămână, cu siguranţă, mult după plecarea acestora.

Cuvântul care îmi vine în minte este „cotropire”: impresia era că pădurea cotropea perimetrul casei familiei Burnes, când, de fapt, situaţia era invers: dezvoltatorii îi determinaseră pe oameni să invadeze natura. Casele înşiruite de o parte şi de cealaltă a casei familiei Burnes erau mai mari decât a lor, mai degrabă din şindrile simple de cedru decât albe şi înconjurate de tufişuri dese. Familia Aucoin, care locuia alături, avea doi ciobăneşti germani care stăteau mai mult

pe-afară şi care ne speriau de moarte atunci când eram mici. Cassie susţinuse mereu că Lottie, căţeaua, îl muşcase pe unul dintre musafirii familiei Aucoin de fund, însă acum îmi dau seama că nu putea fi adevărat, pentru că, în acest caz, stăpânii ar fi trebuit să o eutanasieze. Lui Cassie îi plăcea o poveste bună şi nu avea importanţă dacă era sau nu adevărată.

Mama lui Cassie, Bev, era asistentă, însă nu o asistentă obişnuită de spital. Ea lucra într-un azil şi, în fiecare zi, îşi conducea maşina, o Honda Civic vişinie, burduşită de dosare şi de echipament, spre casele muribunzilor, ca să se asigure că aceştia se simţeau confortabil sau cât se putea de confortabil, având în vedere starea lor. Tatăl meu, care nu este o persoană religioasă – nu ne însoţea, pe mine şi pe mama, la biserică nici măcar de Crăciun –, spunea că Bev înfăptuia „lucrarea lui Dumnezeu”.

Bev era mereu veselă – sau aproape mereu – şi cât se poate de serioasă în privinţa muncii ei. O bună creştină, ea nu vărsa lacrimi atunci când pacienţii ei mureau – obişnuia mereu să spună „trecere în nefiinţă” – şi vorbea ca şi când i-ar fi pregătit mai degrabă pentru o călătorie misterioasă şi uimitoare decât pentru o groapă în pământ.

Bev avea sâni generoşi şi moi şi fundul mare. Purta fuste lungi şi vaporoase, care foşneau atunci când păşea. Doar mâinile ei delicate şi picioarele îmi aminteau de Cassie. Mâinile erau cea mai mare

vanitate a lui Bev. Avea mereu o manichiură perfectă: unghiile îi erau ovale, pilite şi date cu ojă în culori frumoase, ca acadelele. Mai era şi părul, care semăna cu un nor de culoarea mierii şi care mirosea frumos. Atunci când o îmbrăţişai pe Bev, îi simţeai mirosul părului.

Mama mea era complet diferită de Bev, la fel cum casa mea era complet diferită de cea a lui Cassie. Plus că eu am tată, iar în această privinţă am fost mereu diferite. O vreme, Cassie preferase să vină acasă la noi, fiindcă aşa se putea preface că *eram* într-adevăr surori secrete, că familia mea era şi familia ei.

Părinţii mei se mutaseră în Royston la scurt timp după ce tata terminase şcoala, înainte să mă nasc eu. Atunci când cumpăraseră casă, aceasta trebuie să li se fi părut mare cât un castel: era o casă dărăpănată, veche de o sută cincizeci de ani, din epoca victoriană, cu cinci dormitoare, o verandă de jur-împrejur şi o anexă în spate, folosită drept grajd. Nu era extravagantă, ci doar veche. Bucătăria, datând din 1950, are dulapuri albe, ale căror uşi nu se închid bine, şi un linoleum alb cu negru, în formă de tablă de şah – iar atunci când este pornit cuptorul, ai senzaţia că eşti pe un vas de croazieră.

Tata este medic stomatolog şi îşi are cabinetul în grajd. Pe peluza mare, pe o şindrilă în formă de scut, stă scris cu litere de tipar: „DR. RICHARD ROBINSON, STOMATOLOG, DDS, FACS”. Când suflă

vântul, aceasta scârţâie. Atunci când merge la serviciu, el parcurge treizeci de metri de la uşa din spate. Pe de altă parte, atunci când cineva are o durere de măsea la 10.00 seara, ştie exact unde să îl găsească. Tracy Mann, igienistul dentar, vine lunea, miercurea şi vinerea, iar asistenta latei, Anne Boudreaux, vine în fiecare zi de când o ştiu. Este cam de aceeaşi vârstă cu părinţii mei, dar pare mai bătrână, poate pentru că se machiază strident. Are o aluniţă deasupra buzei superioare, ca Marilyn Monroe, însă pe Anne nu o face să pară mai sexy.

Mama este jurnalistă liber-profesionistă, un termen atât de vag, încât ar putea însemna că poate fi jurnalistă doar atunci când are chef. Scrie recenzii despre restaurante şi filme pentru *Essex County Gazette,* iar în ultimii ani ţine şi un blog literar care are urmăritori, inclusiv o clasă de engleză pentru adulţi din Tokio, care lasă comentarii politicoase. Biroul ei se află la al treilea etaj al casei noastre – tatăl prietenei mele, Karen, l-a renovat când eu eram în clasa întâi. Karen s-a mutat în Minneapolis când noi aveam nouă ani.

Camera mea se află lângă baie, la etajul din mijloc, în lateral, iar terestrele dau spre casa familiei Saghafi, vecinii de alături. Aceştia şi-au instalat o piscină în urmă cu vreo câteva veri, iar eu îi aud pe copii bălăcindu-se pe parcursul întregului sezon. Cât timp este suficient de cald ca să îmi las fereastra larg deschisă, copiii sunt a fără.

Soţii Saghafi ne-au spus că putem merge oricând să înotăm în piscină, dar eu n-o mai fac, pentru că odraslele lor sunt cu mult mai mici decât mine şi-şi petrec tot timpul în apă.

Obişnuiam să merg la piscină în prima vară când au instalat-o.

Tata spunea că piscina e o „pacoste”, însă mama zicea: „Lasă-i pe oameni să se distreze”. Ea mi-a zis că ar trebui să accept invitaţia vecinilor, ca să nu părem neprietenoşi. În vara aceea, eu şi Cassie am mers aproape în fiecare zi. Abia împlinisem doisprezece ani: era vara dinaintea clasei a şaptea. Copiii Saghafi, care erau încă prea mici ca să înoate fără supravegherea mamei lor, nu stăteau atât de mult prin zonă pe-atunci, iar Cassie şi cu mine ne petreceam după amiezile înotând, bronzându-ne şi sporovăind extrem de însufleţite, de parcă am fi urmat pas cu pas o reţetă complicată.

Dacă aş putea da timpul înapoi, aş nota totul: secretele pe care ni le-am împărtăşit şi planurile pe care ni le-am făcut. Melodiile pe care le ascultam, chiar dacă, atunci când dădeam mai tare volumul iPod-ului ei, acesta suna ca un radio portabil care cârâia: *California Gurls* de Katy Perry şi hitul acela pe care Rihanna îl cânta cu Eminem, deopotrivă captivant şi înfiorător dacă erai atent la cuvinte: „Stai aici şi priveşte-mă cum ard…” Mama schimba postul atunci când urma cântecul acesta, scuturând din cap şi spunând:

„Fetelor, îmi pare rău, dar, pentru că sunt feministă, mă opun”.

A fost vara în care am purtat costum de baie cu stele şi dungi – în partea de sus, stele; în partea de jos, dungi fiind mândră că, atunci când stăteam pe spate, partea de jos se întindea de la un os al şoldului la celălalt. Între ele se afla o adâncitură – stomacul meu era o adâncitură – şi, dacă îmi ridicam puţin capul şi priveam în jos, zăream cârlionţii negri dintre picioarele mele, care tocmai răsăreau.

Cassie, care avea tenul deschis la culoare, trebuia să se dea cu o tonă de cremă de protecţie solară şi, chiar şi aşa, soarele o ardea imediat atunci când omitea o porţiune de piele. Îmi amintesc noaptea în care a dormit la mine şi era aproape vineţie pe partea din spate a coapselor, lângă genunchi. Mama a înmuiat câteva cârpe în oţet şi le-a aşezat pe arsură ca să mai aline senzaţia de fierbinţeală. Cassie a ţipat când mama i-a aplicat prima cârpă, dar nu a plâns. Cassie plângea rareori.

În aceeaşi vară, ne-am oferit să facem voluntariat la un adăpost pentru animale, în afara oraşului, pe Ruta 29, şi am adoptat fiecare câte un pui de pisică. Puii erau două surori abia fătate, cu blana de culoarea carapacei de broască-ţestoasă şi suficient de micuţe încât să le poţi ţine în palmă. Aveau dinţişori albi şi gheare opalescente pe care le înfigeau convulsiv în blugii noştri atunci când le aşezam în poală, dar fără să provoace durere.

Cassie a botezat-o Electra pe-a ei, iar eu Xena pe a mea, după prinţesa războinică, pentru că suna bine alături de Electra. Acum, Xena este un ghem de blană grăsun şi blând, între două vârste, a cărui fire războinică se rezumă la a fugări păsări şi şoareci la lăsarea întunericului – uneori, ea ne aduce ofrande mutilate şi le aşază pe pardoseala din bucătărie, de parcă ar trebui să le prăjim la micul dejun –, însă Electra, în mai puţin de un an, pe când era încă mică, a dispărut fără urmă într-o noapte.

Era o aventurieră şi obişnuia să cutreiere încă de pui pădurea din spatele casei lui Cassie. La scurt timp după ce Anders Shute a intrat în vieţile celor două Burnes, Electra pur şi simplu nu s-a mai întors acasă. Dacă ar fi fost lovită de o maşină pe Ruta 29, i-am fi găsit trupul. Ne-am întrebat dacă nu cumva fusese răpită de cineva, sau înhăţată de vreun şoim, sau dacă scheletul ei nu zăcea cumva printre frunzele putrede din „Pădurea Cotropitoare". Lui Cassie îi plăcea să îşi imagineze că Electra fugise ca să se alăture unei alte familii, care locuia, poate, la un kilometru sau doi depărtare, şi că devora fericită tonul dintr-un bol din argint: o nouă viaţă mai bună. „Dacă tot e să-ţi imaginezi, atunci de ce să te gândeşti la ceva rău?”
spunea ea. Eu eram singura convinsă că pisica murise.

În vara aceea, amândouă voiam, printre altele,

să devenim doctori veterinari. Eu voiam să mă fac doctor veterinar, cântăreaţă şi scriitoare – deşi uneori mă gândeam că ar fi fost suficient să scriu versuri pentru melodiile pop; apoi doream să fiu doar doctor veterinar şi cântăreaţă, iar Cassie voia să se facă doctor veterinar, actriţă şi stilistă. Răsfoiam în mod repetat *Tiger Beat* – mama îmi făcuse abonament pentru că mă interesa muzica, la fel ca şi pe ea în tinereţe. Pe mine mă preocupa cum cântau trupele; Cassie le dădea note după cum arătau. Mama ei ne spusese că la Hollywood sau la New York existau oameni care îşi câştigau existenţa alegând ţinutele pentru celebrităţi, dar nu ne povestise asta ca şi când ar fi fost neapărat ceva bun; fusese mai mult ceva de genul: „Trăim într-o lume atât de nebună, încât unii oameni cred că acesta este un mod acceptabil de a-ţi trăi viaţa!” Cassie însă înţelesese aceste cuvinte altfel. Ea iubea moda. Zăboveam pe culoarul cu cosmetice din magazinul Rite Aid în timp ce ea încerca toate fardurile de pleoape pe dosul palmei. Eu mă prefăceam interesată de farduri doar pentru că ei îi plăceau atât de mult. Ea era de părere că Lady Gaga era mişto nu atât pentru cântecele ei, cât mai ales pentru modul ei de a se îmbrăca: Încălţămintea ciudată, rochia aceea din hălci de carne… Şi, parţial, pentru că nimeni nu era mai diferită de Bev Burnes decât Lady Gaga.

Bev a aprobat dorinţa noastră de a ne face doctori veterinari. Ba chiar ne-a încurajat. Ea a fost

cea care a abordat-o pe mama şi i-a sugerat că, dacă ne-ar fi dus pe rând cu maşina, nu ne-ar fi fost greu să lucrăm la adăpostul pentru animale. Mama a fost de acord, zicând că aşa vom şti ce înseamnă „responsabilităţile unui adult”. „În tinereţe, când locuiam în Philadelphia, făceam voluntariat la spital”, ne-a spus ea. Voluntarii purtau şorţuri cu dungi albe şi roşii. „Transportam pacienţii în scaune cu rotile prin spital, îmi amintea ea, din saloanele lor la ecografie sau de la Urgenţă în saloanele lor. La fizioterapie. Ba chiar la coafor, uneori. O bătrânică bătea din palme atunci când mă vedea şi striga: «Fetiţa mea! Fetiţa mea!»” Ea ne-a povestit cum, odată, luase colţul cu viteză şi o făcuse pe femeia din scaun să se lovească de perete cu piciorul întins, pus în ghips. Chiar şi după atâţia ani, nu reuşea să-şi înăbuşe râsul stânjenit: „După cât de tare a ţipat, sunt sigură că a durut-o crunt”. Cred că ea considera că ar fi fost mai sigur să ne ocupăm de animale, dar tot în spiritul „serviciului”. Bev şi mama se dădeau în vânt după ideea de „serviciu”, de „a da înapoi”, expresii care trebuiau să ne reamintească permanent cât eram de norocoase.

Royston nu este un oraş bogat, în ciuda fabricii Henkel, care se află în apropiere; şi în ciuda faptului că oraşele din jur, cum ar fi Newburyport şi Ipswich, se află pe apă şi atrag oamenii bogaţi, în special vara. Dacă în Boston, să zicem, familia Robinson este modestă, în Royston noi suntem o

familie destul de privilegiată.
Până şi Bev şi Cassie sunt privilegiate, cu traiul lor modest.

Adăpostul pentru animale, o clădire din bolţari, cu un etaj, mi s-a părut o combinaţie între un cabinet veterinar şi un coteţ, încăperea din faţă, care avea aer condiţionat, era prevăzută cu scaune bleumarin din plastic, aranjate pe linoleum ca într-o sală de aşteptare, şi o tejghea înaltă în spatele căreia stăteau doi angajaţi cu dosare şi computere. Înăuntru mirosea a plasturi şi era mereu frig, ca într-o încăpere frigorifică. Pe pereţii zugrăviţi în cenuşiu atârnau postere despre îngrijirea animalelor şi despre vaccinuri („Dirofilarii: ucigaşul de inimi”; „Boala Lyme şi animalul tău”), iar pe un perete al încăperii se întindea un avizier mare, pe care erau prinse fotografii cu pisici şi câini alături de noii lor stăpâni.

Marj, persoana responsabilă cu adăpostul – o femeie măruntă, vânjoasă şi oacheşă –, avea părul cărunt, scurt, arătând de parcă s-ar fi tuns singură, şi o voce răguşită. Maiourile largi pe care le purta îi lăsau la vedere braţele musculoase. Dedesubt, sânii de femeie vârstnică îi atârnau plaţi, undeva deasupra buricului. Cassie şi cu mine ne imaginam că, atunci când aveam să devenim doctori veterinari, urma să purtăm halate albe şi elegante şi pantofi cu toc jos. Dar, deşi nu era doctor veterinar (atunci când era nevoie de un veterinar, venea doctorul Murphy din Haverhill, un bărbat

blajin cu barbă şi cu un abdomen plat pe sub halatul alb), Marj ne-a arătat cum poţi să-ţi faci treaba cu iubire, fără să-ţi pese de ce crede lumea.

Marj iubea cu adevărat animalele acelea. Mâinile ei erau dibace, iar când îl atingea pe mopsul Stinky, cel plăpând şi cu un ochi, pe burtica lui încreţită, o făcea cu blândeţe, când ţinea la pieptul ei moale un pisoi speriat, cum era Loulou, ochii sălbatici ai pisicii deveneau grei, trupul, moale şi începea să toarcă încet.

Marj era bună în special cu pitbullii şi corciturile *pit,* care se aflau în număr mare la adăpost. Mulţi oameni se temeau de aceştia, iar Cassie şi cu mine eram considerate prea mici ca să avem grijă de ei; Marj îl trata pe fiecare ca pe un prieten vechi şi le vorbea tuturor în şoaptă, cu precauţie, dar cu siguranţă în glas. I se spunea „Îmblânzitoarea de pitbulli”, deşi lucrurile nu decurgeau întotdeauna bine. Avea cicatrice care dovedeau acest lucru.

În adăpostul pentru animale se intra printr-o uşă grea din metal, care se afla exact lângă biroul administrativ. Crescătoria de pisici, care venea prima, fiind prevăzută cu aer condiţionat, deşi mai puţin răcoroasă, era o încăpere mare, plină de jos până sus cu numeroase cuşti, de circa doi metri pătraţi, în care pisici de toate formele, mărimile şi culorile moţăiau, îşi făceau toaleta sau se plimbau de colo colo în aerul îmbâcsit de miros de litieră şi de antiseptic dulce. Uneori, un iepure dădea

târcoale ţopăind în celălalt capăt al încăperii, iar un dihor pe nume Fred se agita în cuşca lui de parcă ar fi întârziat la o întâlnire.

De acolo puteai auzi câinii prin pereţi – aceştia nu se opreau niciodată din lătrat. Era ca o nesfârşită discordanţă răsunătoare. La adăpost, câinii erau cei importanţi. Când intrai în încăperea unde se aflau aceştia, pătrundeai într-o lume plină de zgomote, căldură şi mişcare. Aerul înăbuşitor de vară te izbea în faţă, iar zgomotul era asurzitor. Pe timpul verii, ferestrele adăpostului erau deschise, iar aerul pătrundea înăuntru. Printr-o simplă tragere a zăvorului, fiecare câine se putea furişa afară până la plasa de sârmă care împrejmuia clădirea. Câinii erau ţinuţi câte doi sau trei într-o cuşcă: multe animale fugare sau abandonate erau luate de pe străzi sau lăsate aici pentru că stăpânii lor nu mai puteau avea grijă de ele. Câinii mici şi bătrâni veneau aici pentru că stăpânii lor vârstnici muriseră, sau se îmbolnăviseră, sau se mutaseră în apartamente unde nu erau acceptate animalele de companie. Era greu să le găseşti un cămin acestor animale – Stinky se număra printre acestea; la fel şi Elsie, o *shih tzu* de zece ani, care avea probleme cu vezica; sau Fritzel, şoricarul gârbovit şi surd care lătra aproape necontenit. Câinii mici erau cel mai aproape de uşa din metal; apoi veneau cei de talie mijlocie, tineri şi neastâmpăraţi, corcituri cu feţe frumoase, câini care voiau să hoinărească; şi, în cele din urmă, mai departe de intrare, erau cei

din rasa *pit* şi rudele acesteia, cu fălcile lor puternice şi blana scurtă şi netedă. Unul sau doi erau atât de răi, încât aveau botniţe.

Cassie şi cu mine mergeam la adăpost două dimineţi pe săptămână, de la 9.00 la 13.00. Sarcina noastră era să hrănim animalele şi să le curăţăm cuştile. De aceea purtam cizme şi mănuşi din cauciuc; treptat, ne-am obişnuit şi cu mirosul – era o victorie atunci când vreun câine speriat şi timid se obişnuia cu tine şi, în loc să se ferească, se apropia încet şi se apleca sau se rostogolea pe spate ca să îl mângâi. În general, câinii erau blânzi. Voiau să fie iubiţi, iar când le ofereai iubire, îţi răspundeau şi ei la fel.

Aveam preferaţii noştri – al meu, Delsey, era un labrador cu blana ciocolatie, lucioasă şi îngrijită, cu faţa pătrăţoasă şi cu ochi negri şi trişti, care tocmai trecuse de vârsta copilăriei şi îşi mişca trupul de parcă mărimea lui l-ar fi surprins în continuare. Deşi ochii îi erau trişti, avea o fire jucăuşă; îi plăcea la nebunie să se joace în ocolul câinilor cu o minge veche de tenis sau cu un băţ. Îţi aducea obiectul plin de bale şi puteai observa cum se gândeşte dacă să-i dea drumul sau nu, şovăind între a-şi păstra premiul sau a fugi din nou după el. Uneori, o lua la sănătoasa cu obiectul în gură, având capul sus şi coada ridicată, asemenea unui atlet care făcea un tur de onoare în jurul ocolului.

Preferata lui Cassie, Sheba, era o corcitură *pit.*

Aveam voie să-i dăm de mâncare, însă nu ne era îngăduit să intrăm în cuşca ei decât atunci când Marj era acolo; nu din cauza Shebei, a cărei faţă pestriţă era aproape zâmbitoare şi care dădea din ciotul ei de coadă atunci când ne vedea, ci din cauza colegului său de cuşcă negru şi morocănos, Leo, care nu alerga după beţe, ci le făcea aşchii cu colţii ori de câte ori avea ocazia.

Cassie o plăcea pe Sheba pentru că era frumoasă şi puternică, o adevărată supravieţuitoare. Se spunea că Sheba fusese găsită sfrijită şi înfometată într-un ţarc de lângă o casă mobilă abandonată, la vreo cincisprezece kilometri în inima pădurii.

Stăpânii ei îşi luaseră tălpăşiţa – Cassie şi cu mine inventam poveşti despre ce se întâmplase cu ei –, iar câţiva vânători auziseră chelălăitul ei. Aceştia îi chemaseră pe cei de la „Controlul animalelor”, care veniseră să o salveze. Cassie o întrebase pe mama ei dacă n-ar fi putut s-o adopte pe Sheba, însă Bev refuzase categoric, motivând că ar fi fost prea greu pentru ele să aibă grijă de un câine, mai ales de unul ca Sheba: după toate cele prin care trecuse, căţeluşa avea nevoie de o familie care să poată să petreacă mult timp cu ea, s-o răsfeţe şi să o facă să se simtă iubită.

Cassie se prefăcea că Sheba era câinele ei. Nu părea să fie nimic rău în asta. Într-o dimineaţă, când Leo ieşise din cuşca lor, Cassie a tras zăvorul şi a intrat în cuşcă. Extaziată, Sheba a început să

se agite şi să chelălăie, iar când Cassie s-a aşezat turceşte pe beton, Sheba a fugit la ea ca s-o mângâie. Căţeluşa a făcut ochii mari şi s-a rostogolit pe spate, lăsându-şi la vedere stomacul pătat şi mameloanele mici, iar Cassie a început să o frece cu fervoare, timp în care amândouă scoteau gemete de plăcere.

Eu pândeam pe coridor, cu ochii la uşa din metal: dacă o prindea cineva, am fi fost trimise acasă acoperite de ruşine.

— Grăbeşte-te, Cassie… ieşi de-acolo… Cred că vine cineva!

I-am spus în şoaptă, dar ea nu m-a băgat în seamă, apoi s-a enervat.

— Care-i problema ta, Juju? Nu suntem aici ca să le facem vieţile mai frumoase? Uite ce-i place, nu-i aşa, Sheba? Nu-i aşa, draga mea?

Cassie n-a fost prinsă – de fapt, noi n-am fost prinse. Când Nancy şi Jo, de la recepţie, au venit cu nişte posibili viitori stăpâni, ne aflam deja în capătul celălalt al adăpostului. Cassie spăla cuşca lui Stinky, în timp ce eu îi ţineam în braţe trupul mic şi neastâmpărat de mops. Cassie însă se purta de parcă ar fi avut vreun drept asupra câinelui. După aceea, pândea orice ocazie să intre în cuşca Shebei, ca şi când aceasta ar fi fost iubitul ei „rău”.

Într-o joi, la începutul lunii august, când lucram deja de două luni la adăpost şi ne simţeam ca şi cum am fi fost pentru toţi la fel de familiare ca mobila, Leo se afla în ocol, bucurându-se de puţin

aer – dacă zăpuşeala din acea zi putea fi numită „aer”. Era singur – nu erau prin preajmă alţi câini sau alţi oameni care să îl supravegheze, căci Marj se dusese să vorbească la telefon cu furnizorul de mâncare pentru animale, în legătură cu o livrare ce fusese încurcată în ziua precedentă.

— Felelor, faceţi-vă treaba în continuare, ne spusese ea. Mă întorc imediat.

De îndată ce uşa s-a închis în urma lui Marj, Cassie s-a grăbit să îi facă o vizită pe furiş Shebei. Avea în buzunar o jucărie din cauciuc pe care o adusese de acasă şi pe care o cumpărase din banii ei. Jucăriile din cauciuc nu erau permise la adăpost, din simplul motiv că ar fi putut rămâne în gâtul vreunui câine, iar acesta s-ar fi putut îneca; însă lui Cassie nu prea părea să îi pese. Îi furişase deja Shebei vreo două şi ştia că acesteia îi plăceau atât de mult, încât le-ar fi putut ronţăi şi înghiţi în trei minute. La fel ca şi în celelalte dăţi, Cassie a tras zăvorul şi s-a furişat în cuşcă, ţinând jucăria sus, în joacă. Mai făcuse acest lucru şi înainte. Când se juca, Sheba nu era agresivă din fire, aşadar nici măcar nu ne-am gândit că lucrurile s-ar fi putut schimba.

Nu am văzut ce s-a întâmplat în continuare. Eram cu ochii pironiţi pe uşa din metal, în aşteptarea lui Marj. Nu mă gândeam nici la Cassie, nici la Sheba.

Şi, cu siguranţă, nu mă gândeam la Leo. Pentru că poarta care despărţea ocolul de exterior părea

închisă, nu ne-a trecut prin cap să verificăm zăvorul. Care erau şansele ca Leo să se sature, tocmai în acel moment, să hoinărească de unul singur, să vrea să se întoarcă acasă şi să deschidă poarta, împingând-o cu botul? Însă exact asta a făcut, cândva în scurtul interval de timp în care Cassie ţinea jucăria în mână.

El a sărit spre jucărie, cu fălcile deschise şi cu picioarele ridicate. Apoi a muşcat-o de mâna stângă, umplându-i imediat de sânge partea interioară a antebraţului. Slavă Cerului că a primit pe loc jucăria. Slavă Cerului! Cassie abia dacă a scâncit – mârâitul lui Leo şi lătratul strident şi disperat al Shebei m-au făcut să mă întorc şi să mă uit; Cassie nu scotea niciun sunet. Nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-aş fi tras-o afară din cuşcă, ţinându-şi fundul înainte, şi dacă n-aş fi închis uşa cu piciorul în urma noastră.

Părea să-şi fi vârât mâna într-un tocător – pielea îi era sfârtecată de la încheietură în sus, iar sângele ţâşnea atât de abundent, încât picura pe pardoseală.

— Îţi poţi mişca degetele? am întrebat-o, aşa cum mă întreba mama atunci când mă loveam. Îţi poţi mişca încheietura? Cât de grav e? Te doare?

— Nu ştiu, la naiba! S-a rezemat de sârma cuştii din faţă, în spatele căreia Opie, un pitbull cu botul alb care suferea de artrită, se holba la noi cu mare interes. Nici măcar nu ştiu cum doare.

— Rahat, rahat, rahat!

Nu ştiam ce altceva să spun. Mama spune mereu că înjurăturile vădesc un vocabular nepotrivit şi o imaginaţie săracă; în cazul acesta însă, păreau să fie singurele cuvinte potrivite. M-am aplecat spre mâna rănită a lui Cassie ca şi când aş fi vrut s-o ating, dar când am văzut cum zvâcnea şi sângera, n-am mai putut s-o fac. Abia dacă observam că Leo şi Sheba mârâiau unul la celălalt în cuşca pe jumătate deschisă de lângă noi, însă Cassie era atentă. Apoi şi-a închis ochii şi a început să tremure.

— Totul e în regulă. Totul va fi bine. Mă duc după Marj.

M-am ridicat în picioare şi am verificat încă o dată zăvorul. Parcă eram un observator tăcut, care privea ceva ce li se întâmpla altora. Apoi, în tăcerea din interiorul meu, am început să aud brusc zarva pe care o făceau câinii pe coridor. Toţi lătrau în acelaşi timp, extrem de tare şi m-am mirat că, preţ de câteva minute, fusesem izolate ca într-o bulă.

În timp ce mă apropiam de uşa din metal, eram practic cu spatele la Cassie, dar simţeam că ea făcea parte din mine. În tot amalgamul acela de lătrături, câini care puţeau şi briza fierbinte şi umedă care pătrundea de afară, aducând un miros vag de fân, ea şi cu mine eram legate printr-un fir invizibil, iar acel fir nu era mai puţin real decât orice altceva. Simţeam, datorită acelui fir, că ea se va face bine: Cassie va fi bine. De fapt, ea nici nu a

rămas singură atunci când eu am ieşit de acolo şi am pătruns în clădirea principală, pentru că eram legate printr-un cordon ombilical, eram inseparabile.

Dar Marj a intrat pe uşă înainte ca eu să ajung la ea. A văzut într-o clipită ce se întâmplase sau, oricum, suficient. În timp ce fugea spre Cassie, i-a strigat lui Jo să aducă trusa de prim ajutor.
Apoi i-a înfăşurat lui Cassie o pătură în jurul umerilor, din pricina şocului. A pus-o apoi să-şi ridice braţul ca să se oprească sângerarea, iar când şi-a dat seama cum decurseseră lucrurile, mai mult sau mai puţin, singurele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: „De ce-ai lăsat-o?” De parcă întreaga poveste, de la început şi până la sfârşit, se întâmplase, cumva, din vina neatenţiei mele.

După ce i-a spălat rana, Marj a hotărât că prietena mea trebuia să meargă la spitalul din Haverhill ca să o vadă un doctor. Marj a sunat-o pe Bev, dar – cum a intrat direct mesageria – a decis s-o sune pe mama. După ce i-a explicat situaţia, mama a fost de acord s-o ducem noi pe Cassie la spital. Era logic. Nimeni n-a precizat în momentul acela dacă ni se va mai permite să ne întoarcem la adăpost la urma urmei, încălcaserăm cele mai importante reguli şi, deşi nu recunoscusem, Marj trebuie să fi ştiut că nu era prima oară; dar am simţit planând deasupra noastră dezaprobarea adulţilor, având totodată senzaţia că eram ajutate

şi pedepsite în acelaşi timp.

Când am revenit după un timp la adăpostul de animale, am aflat că Leo fusese eutanasiat. Era mort. Fusese un câine neiubit, care atacase un copil – nu putea scăpa basma curată. Fireşte că noi ştiam – iar Marj, fără să o spună cu voce tare, s-a asigurat că ştiam – că Leo nu greşise cu nimic: îi încălcaserăm teritoriul cu o jucărie din cauciuc ademenitoare, iar el nu făcuse decât să se comporte conform moştenirii sale genetice, conform firii sale violente şi nerăbdătoare. Nu trebuie să uităm niciodată că fapta lui Cassie – şi a mea, presupun, pentru că fusesem complicea ei, precum spărgătorul de bănci care conduce maşina – i-a adus lui Leo moartea. Era ca şi când i-am fi sucit gâtul cu mâinile noastre.

Dar asta a fost mai târziu. În primă instanţă, mama a venit cu maşina şi ne-a dus la Urgenţă. Cu faţa încruntată, ea a deschis radioul la volum tare şi l-a lăsat astfel tot drumul, ca să nu facem conversaţie. Am parcurs drumul până la Haverhill ascultând o intervenţie telefonică despre obiceiul de migrare al bufniţelor, apoi povestea unui apelant care lovise o bufniţă cu maşina pe coama unui deal, pe un drum lăturalnic, la asfinţit. Era deja prea mult pentru acea zi, aşa că mama a oprit radioul. Apoi am ascultat sunetul aerului condiţionat. Eu stăteam cu mâinile băgate sub mine, poziţia instinctivă a unui copil care se simte vinovat, însă Cassie era evident că nu se simţea

astfel.

La spital, asistenta care i-a desfăcut lui Cassie bandajul a făcut o grimasă la vederea rănii. Cassie avea braţele foarte delicate şi, în ciuda faptului că stătuserăm mult la soare, pielea ei era încă foarte albă. Mâna îi era umflată şi plină de vânătăi şi de sânge închegat, iar în partea de sus a braţului carnea îi era zgâriată adânc, aproape sfârtecată. Nu îşi putea ţine degetele drepte, nici nu şi le putea mişca deloc – sau aproape deloc. Asistenta i-a curăţat rana cu grijă – deşi şi Marj făcuse asta, rana sângerase în continuare, iar Cassie a ţipat când antisepticul a început s-o usture. N-a ţipat prea tare, totuşi. În cea mai mare parte a timpului însă, a stat liniştită şi şi-a privit braţul cu ochii ei albaştri, mari de uimire, de parcă acesta ar fi fost desprins de restul trupului.

Atunci l-am cunoscut pe Anders – sau doctorul Shute, cum era pentru noi atunci. Anders Shute era doctorul de gardă la Urgenţe în după-amiaza aceea. Eu m-am amuzat pe seama lui în maşină la întoarcere, ca s-o fac pe Cassie să râdă: „Crezi că îi aduc victimele împuşcate doctorului Shute?” sau „Arată de parc-ar fi împuşcat şi el. Sau de parc-ar fi împuşcat pe cineva. Doctore, nu trage! Trageţi, e doctorul Shute!”

Era înalt şi foarte slab, cu pielea albă ca laptele şi cu pomeţi proeminenţi ca ai unui cap de mort. Avea buzele subţiri, nasul subţire, degetele lungi şi subţiri şi ochii uşor saşii, ceea ce îi făcea să pară

mai alungiţi. Părul lung ca al unei fete îi ajungea până la bărbie. Şi acesta era subţire, de un castaniu spălăcit, arătând mereu nespălat, chiar şi atunci când era curat. Doctorul Shute nu era prea vorbăreţ cu pacienţii de la Urgenţe, dar nu pentru că ar fi fost o persoană îndoielnică. În momentul în care i-a luat lui Cassie braţul rănit ca să se uite mai atent la el, mi-am dat seama că blândeţea lui a surprins-o cumva: Cassie s-a uitat la el cu un amestec de rugăminte şi de mirare în privire şi, pentru prima oară, a întrebat:

— Braţul meu se va vindeca?

Zâmbetul lui era schiţat şi – inevitabil – subţire, însă s-a străduit în mod special să îşi mai încălzească privirea.

— Mâna ta, domnişoară, se va vindeca. Cât timp eşti un pacient bun, şi nu unul nerăbdător – „nerăbdătorul”, cum îi spunem noi aici –, mâna ta se va vindeca.

Mi-am dat seama după aceea că el se exprimase într-un mod ciudat, de parcă ar fi vrut să spună că totul depindea de ea. Dacă ea făcea ceea ce trebuia, atunci braţul i se vindeca. Spuse care sugerau, desigur, faptul (incontestabil) că, dacă nu ar fi făcut ce *nu* trebuia, nu s-ar fi aflat acolo. Aşa era Anders Shute: încă de la început, de la prima întâlnire, el a lăsat să se înţeleagă că mingea era la Cassie: dacă făcea ce trebuia, totul avea să fie bine. Iar dacă nu făcea, atunci…

I-a făcut un anestezic local în mână, apoi i-a

cusut marginile zdrenţuite ale rănii; i-a aplicat pe zgârieturile de pe braţ un unguent special şi bandaje curate şi i-a prescris după aceea nişte antibiotice pentru o posibilă infecţie. Nici mai mult, nici mai puţin de cum ar fi procedat oricare alt doctor.

Mai târziu în acea după-amiază, Bev a năvălit în camera noastră de zi cu stetoscopul în jurul gâtului, respirând greu, ca o viziune în flori albastre, pendulând în mod vădit între îngrijorare şi furie. Deşi a îmbrăţişat-o imediat pe Cassie, eu i-am văzut expresia tulburată de pe faţă în timp ce o strângea în braţe pe fiica ei, ca atunci când cerul este acoperit de nori.

— Puiul meu, puiul meu, murmură ea, unde ţi-a fost capul?

Unde ţi-a fost capul? Iar mai apoi: Totul este în regulă. Sunt aici, totul va fi bine.

Mama stătea în prag şi le privea, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie, iar eu eram şocată de expresia de pe faţa ei: nu era una iertătoare. Era ca şi când ar fi trasat în mintea ei un cerc în jurul lui Bev şi al lui Cassie şi, deşi ele stăteau în mijlocul casei noastre, asta nu însemna că locul lor era acolo. Era o expresie care părea să spună: „Voi nu sunteţi ca noi. Nu în totalitate”.

După aceea nu am mai mers să înotăm în piscina familiei

Saghafi, întrucât Cassie nu avea voie să-şi ude

braţul. Şi, timp de câteva săptămâni, nu am fost sigure dacă ni se va mai permite să ne întoarcem la adăpostul pentru animale. Aveam multe zile libere pe care trebuia să le umplem cu ceva, de vreme ce Bev o lăsa pe Cassie la noi înainte de ora 9 dimineaţa. Mama nu ne permitea să o deranjăm, ca să poată lucra. Ne-a dat câteva sarcini – să udăm grădina, să aranjăm cărţile de pe rafturile din camera de zi după autori, în ordine alfabetică –, însă nu le-a luat prea în serios; şi nici noi, mai ales că mâna dreaptă a lui Cassie – cea cu care scria – era nefuncţională. Nici măcar nu ne puteam plimba cu bicicletele. Nici nu puteam juca tenis sau baschet în curtea liceului, pentru că aveam nevoie pentru asta de ambele braţe.

— Doar aşa poţi şti cât de greu este doar cu un singur braţ, a zis Cassie, trecându-şi mâna cu bandajul alb ca laptele prin părul blond-deschis.

— Cunoaştem multe persoane fără un braţ?

— Pe unchiul lui Wendy, a răspuns ea, referindu-se la o fată din clasa noastră. Şi-a pierdut braţul în Irak. L-ai văzut şi tu. Lucrează la Lowe, în Haverhill.

— Apoi mai e şi bunicul lui Benny. Era cu vreo câţiva ani mai mare decât noi. A avut poliomielită în tinereţe. A rămas cu mâna, dar îi este stafidită şi nu o poate folosi deloc. Şi-o ţine aşa.

Am imitat felul în care bunicul lui Benny îşi ţine braţul în faţa mijlocului, cu mâna atârnându-i ca o mănuşă goală.

— Dumnezeule! a exclamat Cassie. Sper să n-ajung şi eu aşa.

— Nu te prosti! Ai auzit ce-a zis doctorul. Cât timp eşti un pacient bun…

— Dar eu sunt „nerăbdătoare”. Şi atât de *plictisită…* Şi chestia asta va dura *săptămâni.*

— Nu săptămâni.

— Mă rog. Mult prea mult. Nu mai vreau să coc fursecuri cu ciocolată. E vorba despre *vieţile* noastre. În curând va începe şcoala şi vom sta în acele săli de clasă oribile, aşteptând iar să treacă timpul. Trebuie să ne găsim ceva de făcut.

Aşa că am ieşit. Casa mea este în oraş sau mai degrabă la intrarea în oraş, în capătul dinspre est. Oraşul în sine se întinde pe patru cvartale într-o direcţie şi pe cinci în cealaltă; apoi mai sunt cele două centre comerciale de pe Ruta 29, de lângă autostradă, unde se află Market Baschet, Dollar Store, Fashion Bug şi Friendly. Sunt mai mult de patru cvartale până la Royston, dar restul sunt străzi rezidenţiale şerpuitoare, care se pierd înspre pădure, cu excepţia Rutei 29, care se întinde în ambele sensuri, cu bruma de clădiri de birouri neîntrerupte înspre sud şi înspre nord, către Newburyport. Găseşti cu uşurinţă localuri lângă autostradă, dar uneori le duci dorul celor vechi, cum ar fi restaurantul Golden Lotus Palace, un templu roşu aprins închinat kitsch-ului anilor ’60, prevăzut cu o uriaşă poartă poleită şi cu dragoni

negri din ipsos afară; mâncarea este aici atât de sărată, încât, atunci când ieşi de-acolo, ai impresia că te afli pe o altă planetă. Sau motelul Lucky Stars, care a dat faliment în urmă cu vreo câţiva ani: câteva panouri s-au desprins şi au căzut de pe vechea siglă de neon – când era întreagă, aceasta semăna cu ceva din *The Jetsons* –, iar ferestrele au fost acoperite cu scânduri, pentru ca oamenii străzii să fie împiedicaţi să se furişeze în camerele prevăzute cu mochetă. Au mai rămas câteva reminiscenţe din vechiul Royston de-a lungul Rutei 29, atestând cum era înainte de exilaţii burghezi şi de artiştii veniţi din Boston, chiar înainte de fabrica Henkel.

Am plecat să explorăm zona pe jos, ceea ce însemna în general centrul oraşului. Până când am ajuns la cariera de piatră şi la vechiul azil. În centrul oraşului există un şir de clădiri vechi, minunate, din cărămidă roşie, în stil victorian, cu apartamente deasupra magazinelor.

Mereu m-am întrebat cine locuieşte acolo. Multe dintre vitrinele magazinelor nu rezistă mult timp – Royston este genul de orăşel în care evadează oamenii din Boston sau din Portland, aducându-şi cu ei copiii şi fanteziile, doar ca să descopere că viaţa din orăşel nu este atât de simplă pe cât se aşteptaseră. Aceştia deschid câte un magazin de bijuterii strălucitoare sau câte o cafenea drăguţă, cu vaci pictate pe pereţi şi cu draperii cu franjuri, care rezistă un an sau chiar doi, în ciuda iernilor

aprige, când nu vezi nici ţipenie de om pe stradă; dar, mai devreme sau mai târziu, îşi închid magazinele şi se întorc de unde au venit. Mai sunt şi cei care rezistă: Adamian Pharmacy, Mahoney’s Irish Pub şi magazinul Bell's Dry Goods al ursuzei Mildred Bell, care este mai bătrână decât bunica şi care are un neg pe bărbie, ca o vrăjitoare. Bell, un loc extravagant şi aglomerat, vinde, printre altele, pulovere de Crăciun cu reni şi spiriduşi. Noile aranjamente din vitrine sunt protejate cu celofan gălbui. Când eram mică, îmi plăcea sectorul cu jucării, unde găseai o colecţie de coşuri din plastic pline cu chestii pe care le puteam cumpăra din banii de buzunar – radiere japoneze şi carneţele cu Hello Kitty, mingi care străluceau în întuneric, clame de păr în formă de hamburgeri sau brioşe din ipsos. Doamna Bell trebuie să fi avut o slăbiciune pentru animalele din pluş, pentru că în magazin exista un coş mare din răchită plin cu cele mai moi animale din pluş – nu doar urşi, ci şi bufniţe şi girafe –, precum şi o colecţie întreagă de porcuşori. Nouă ne plăcea să intrăm în magazin în acel august călduros, ca să le facem o vizită animalelor din pluş. Şi, pentru că mă simţeam prost din cauza accidentului ei şi a chinului prin care trecea, m-am furişat într-o zi înăuntru şi i-am cumpărat cel mai mic şi mai roz porcuşor, pe care ea l-a botezat Hubert. L-am ascuns ca să fie o surpriză, dar doar pentru o zi, fiindcă, atunci când am revenit la magazin, ea a observat că acesta

lipseşte şi a început să jelească.

În afară de magazinul doamnei Bell şi de Rite Aici, unde cel mai mult ne plăcea culoarul cu produse ce puteau fi probate şi cel cu oje (deşi Cassie nu avea voie să se dea cu ojă, iar mie nu-mi plăcea), nu prea mai existau alte magazine pentru copii în Royston. Am luat-o înspre parcul de joacă pentru copii de pe strada Market, care se afla dincolo de liceu, având un rondou multicolor şi mai multe leagăne înşiruite. În vara aceea însă, se reconstruiau toboganul şi structurile pentru escaladă, din care rămăseseră doar cioturi; şi-apoi, ceilalţi copii din parc erau mici, sub cinci ani, şi erau însoţiţi de mame sau de bunici, într-un fel sau altul, ne întrista mai tare decât dacă am fi rămas acasă.

Având în vedere că nu puteam juca nici tenis, nici baschet, liceul nu mai era atrăgător; în plus, un elev de clasa a opta cu gura mare, pe care îl chema Beckett, îşi pierdea timpul pe-acolo împreună cu gaşca lui de prieteni, din care făcea parte şi Peter Oundle, băiatul de care eram îndrăgostită. El era la şcoala noastră dintotdeauna, iar când eram mici, obişnuiam să ne jucăm împreună în pauze – leapşa, tenis de picior sau fotbal. Acum însă, îşi petrecea timpul cu Beckett, care era cu doi ani mai mare decât noi şi şeful unei găşti de băieţi lungani, iuţi de picior şi zeflemitori. Peter Oundle, care era doar cu un an mai mare decât noi, fusese întotdeauna diferit, genul de

băiat care ţi-ar fi întins mâna ca să te ajute să te ridici în caz că ai fi căzut. Era slab şi avea nasul ascuţit, dar era chipeş: avea părul cârlionţat, brun-roşcat, şi gene lungi.

Băieţii jucau baschet ore în şir. Când am trecut pe-acolo, vreo doi dintre ei au fluierat prelung, iar într-o după-amiază, Beckett mi-a strigat:

— Hei, creaţo, ce-i cu coşurile alea uriaşe de pe fruntea ta?

Replica i-a făcut pe ceilalţi băieţi să râdă în hohote, iar pe mine să mă înroşesc de ruşine. Cassie i-a strigat:

— Eşti invidios, Beckett? Văd că ţi-ai lăsat părul lung, ca o fată.

— Du-te-n mă-ta! a strigat Beckett, întorcându-se cu spatele; de ruşine, mi s-a părut mie.

— Te-aş îmbrăţişa chiar acum, i-am spus eu lui Cassie, dar asta l-ar face să creadă că suntem lesbiene.

— Cui îi pasă? a spus Cassie. Cu tine m-aş căsători oricând, dar cu el, nu.

Ne-am văzut de drum şi, pe când treceam pe lângă locul de joacă, Peter Oundle ne-a ajuns din urmă. Cârlionţii lui erau uzi din cauza transpiraţiei, iar pieptul osos îi tresălta în sus şi în jos sub maiou (Celtics, numărul 9). Când mi-a atins umărul, am simţit că mă arde. Cu siguranţă eram roşie ca racul la faţă.

— Hei!

El a rămas nemişcat o secundă.

— Ce vrei? a zis Cassie cu un aer dezgustat.

— Am vrut să-mi cer scuze.

— Poftim? a întrebat ea din nou.

— Beckett poate fi un mare nesimţit uneori.

— Serios?

— Dar nu e băiat rău. A fost o glumă.

— N-a fost amuzantă.

Cassie s-a uitat urât la Peter, de parcă el ar fi fost cel care o spusese.

— E în regulă, am spus eu zâmbind. Voi supravieţui. Mersi că ai venit până aici.

Peter a încuviinţat, apoi a luat-o la fugă înspre teren, aruncând o privire peste umăr şi zâmbind larg. Mi-a zâmbit mie, mi-am zis, apoi m-am gândit: „A venit până aici pentru mine”.

— Păcat că s-a înhăitat cu ei, a spus Cassie când am pornit din loc.

— Nu-i chiar atât de rău…

Ea a pufnit, ca şi când ar fi zis: „Ai vrea tu”. Ştia că îmi plăcea de el.

Cariera de piatră era locul în care puştii mai mari organizau petreceri vara şi unde noi mergeam să înotăm uneori, cu părinţii noştri şi cu prietenii lor.

Aceasta se află cam la un kilometru jumătate la vest de Royston, pe un drum de ţară care trece printre două proprietăţi private.

Abandonată de mai bine de o sută de ani, vechea carieră de piatră este inundată de o apă spectaculoasă, de un gri-verzui rar, o culoare

întâlnită în vechile picturi în ulei. Din anumite unghiuri, bolovanii mari strălucesc în nuanţe aurii când lumina cade pe ei, însă culoarea care îmi vine în minte este maro-roşcat, cum este leul. Cariera în sine are culoarea blănii leului, motiv pentru care clădirea primăriei din Royston – construită din piatră în 1870 – are tot culoarea leului.

În sens strict, cariera de piatră este o piscină privată. Aceasta este proprietatea unei asociaţii latifundiare locale, formată dintr-un grup de administratori care au cumpărat câteva terenuri situate la graniţa dintre Cape Ann şi New Hampshire. Aceştia o administrează ca şi cum ar fi o acţiune de caritate privind mediul înconjurător. Trebuie însă să fii membru. Pe la jumătatea drumului de pământ, un lanţ opreşte accesul; dar nu este prevăzut cu lacăt, iar dacă eşti cu bicicleta sau pe jos, îl poţi ocoli. Nu există paznici sau îngrijitori, cu excepţia lui Rudy, care are grijă şi de cimitir: acesta vine cu o camionetă de un portocaliu-închis, însoţit de Bessie, câinele său ciobănesc german cu un singur ochi, ca să se asigure că nu se petrece nicio grozăvie pe-acolo. Rudy nu este o persoană rea, deşi arată oarecum înspăimântător.

Nu mai are toţi dinţii, iar obrajii îi sunt adânciţi de parcă gura i-ar fi un *yoyo.* Iar Bessie… ei bine, oamenii se tem de ciobăneştii germani, iar ea chiar este o apariţie surprinzătoare, din pricina faptului că are un ochi lăptos în care se reflectă lumina.

În acea după-amiază, l-am văzut pe şoseaua principală intrând în oraş, în timp ce noi ieşeam. Ne aflam pe marginea acoperită cu pietriş, iar el a făcut un viraj teatral pe partea cealaltă a drumului, în timp ce trecea pe lângă noi; ne-a făcut cu mâna şi a dat din cap în direcţia noastră. Avea în gură o scobitoare sau o ţigară neaprinsă, iar şapca unsuroasă îi stătea invers pe cap, cu şuviţele de păr ieşindu-i de sub ea. Bessie, care stătea pe locul din dreapta, era cu capul scos pe jumătate pe geam, cu limba bălăngănindu-i-se, parcă gustând briza. Priveliştea aceea ne-a făcut să râdem.

— Bucuria unui câine, a spus Cassie. Ce bine-ar fi să ne molipsim şi noi!

Intenţionam să mergem pe jos până la cariera de piatră doar ca să ne umplem timpul. Nu puteam înota – Cassie nu putea înota, mai bine zis, din cauza braţului –, însă puteam explora locul, cu atât mai mult cu cât ştiam că una dintre cărăruile care porneau de la cariera de piatră ducea prin pădure până la azil. Cassie era de părere că acesta era cel mai grozav lucru: dacă găseam drumul până la azil, cine ştie ce mai descopeream? Ea credea că acolo exista o comoară – ceva ascuns sau uitat, ceva ce noi nu ne puteam imagina până când nu descopeream.

— Poate că locuieşte cineva acolo, a sugerat ea, ridicându-şi sprâncenele şi zâmbind. O persoană pe care toată lumea o crede dispărută.

— Ăsta mi se pare un motiv să *nu* mergem

acolo.

— Laşo!

— Nu sunt. Şi-apoi, dacă ar locui cineva acolo, am fi aflat deja.

— Cum?

— Atât de aproape de oraş? Nu poţi trece neobservat.

— Atunci, ne-am putea preface că locuim acolo. Cum ar fi după-amiaza.

Nu ne mai jucam astfel de jocuri pentru că eram deja prea mari, dar în secret le duceam dorul. O scenă de mărimea unui azil părea perfectă: puteam să dispărem în pădure şi să ne găsim o ascunzătoare, apoi, brusc, am fi putut să ne comportăm ca şi cum am fi avut din nou zece ani. Ea ar fi fost o luptătoare a Rezistenţei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar eu, un paraşutist din Anglia, aflat într-o misiune secretă; sau am fi fost singurele două supravieţuitoare de după apocalipsă şi ar fi trebuit să ne hrănim cu alune, fructe de pădure şi apă de ploaie. Pădurile din jurul oraşului Royston sunt perfecte pentru astfel de jocuri. Există luminişuri printre copaci, lespezi uriaşe de piatră ca nişte mese, copaci căzuţi care servesc drept bănci, proeminenţe stâncoase sub care îţi poţi construi un mic adăpost, unde apa nu pătrunde decât atunci când plouă torenţial. Nu sunt păduri impenetrabile, ca aceea din *Hänsel şi Gretel,* ci sunt zone în care lumina soarelui cade în pete verzi şi pestriţe pe pământul

moale, acoperit cu ace de pin, unde răsar mănunchiuri surprinzătoare de ciuperci otrăvitoare, ca nişte bulbi mici, gălbui şi lucioşi, aproape alunecoşi, şi unde păsările invizibile se cheamă una pe cealaltă, ascunse printre ramurile de deasupra. Uneori, poţi zări strălucirea unei mierle cu aripi roşii sau a unui cardinal, iar alteori, exact la cariera de piatră, câte o egretă ţanţoşă, rătăcită, care ţopăie pe picioruşele ei subţiri, îşi întinde aripile măiestre sau îşi arcuieşte gâtul ca să te privească fix, cu ochi îndrăzneţi şi scânteietori.

În prima zi în care am mers la cariera de piatră, am văzut o astfel de egretă. Am botezat-o Nancy, pentru că acest nume ne făcea să râdem şi, ori de câte ori zăream după aceea câte una, îi făceam cu mâna şi strigam: „Hei, Nancy, ne bucurăm să te vedem!” Aveam impresia că pasărea era de bun augur pentru noi, că era un semn.

Cassie şi-a scos bascheţii şi şosetele şi şi-a vârât picioarele în apă, iar eu am început să mă agit, temându-mă ca nu cumva să-şi ude mâneca rochiei în apa de pe margine – asta până când mi-a spus să tac din gură. Ne încălziserăm pe drum, chiar dacă umblaserăm prin pădure, iar mie îmi venea să mă dezbrac şi să plonjez în apă, fie chiar şi pentru un minut, ca să-mi relaxez degetele umflate de la mâini şi gleznele. (Unii oameni se umflă din cauza căldurii, iar alţii, nu. Inutil să spun, Cassie nu suferea din pricina acestui lucru.) însă

mi-am promis să n-o fac, aşa că m-am aşezat pe piatra fierbinte şi mi-am înmuiat în apă picioarele umflate, ascultând cântecul greierilor şi dorindu-mi ca acesta să nu contenească. Ne luase aproape o oră ca să ajungem acolo de la mine de acasă şi avea să dureze la fel de mult şi la întoarcere, iar noi nu aduseserăm nici măcar o sticlă cu apă.

Când Nancy şi-a întins aripile şi şi-a strâns picioarele sub ea, ridicându-se în aer ca un avion, fără să stropească deloc, Cassie şi-a lăsat capul pe spate şi a mijit ochii.

— E bine aici, a zis ea.

— E şi mai bine când înotăm…

— Este foarte adâncă, nu-i aşa?

Deşi avea o culoare gri-verzuie, apa era foarte limpede; cu toate acestea, nu-i puteam vedea fundul.

— Ce crezi că e acolo, în adâncuri?

— Piatră, firește. Este o carieră de piatră.

— Fantome, poate? Crezi că există fantome?

Ştiam amândouă povestea adolescentului care se înecase acolo cu mult timp înainte să ne naştem noi. În 1980 mai exact. Mai mulţi puşti veniseră aici ca să facă baie noaptea în pielea goală, băuţi, sau drogaţi, sau ambele mai exact, iar un băiat plonjase în apă cu capul înainte şi se lovise de-o piatră şi nu mai ieşise la suprafaţă. Puştii erau atât de distraţi, încât nici măcar nu observaseră absenţa lui până când sosise momentul să se întoarcă acasă. Poliţia îi găsise trupul abia în ziua

următoare. În Royston, toţi aflam povestea încă de mici, deşi o consideram mai mult o legendă decât o întâmplare adevărată. Nu ştiam cum îl chema însă. Tocmai de aceea, în parcare exista un indicator mare, pe care scria „PLONJATUL INTERZIS”.

— Fantome? Cassie s-a uitat la mine, mijind ochii din cauza soarelui. Să nu-mi spui că tu crezi în fantome!

— Să nu-mi spui că tu nu crezi!

— Fireşte că nu cred.

— Cum rămâne cu tatăl tău atunci?

Cassie a clătinat din cap şi a tăcut un minut.

— Nu e fantomă, e înger. E complet diferit. Şi nu e vreo glumă idioată.

Şi-a scos picioarele din apă şi s-a întors cu spatele la mine, încrucişându-şi-le şi lăsându-şi capul în bărbie, ca o broască-ţestoasă care se retrage în carapace.

— N-am… n-am vrut să… Cass… îmi pare rău!

Nu s-a întors cu faţa la mine chiar atunci. Când a făcut-o, buzele ei arătau ciudat. Am crezut că era supărată pe mine, dar abia mai târziu mi-am dat seama că se abţinea să nu plângă.

— E timpul să ne întoarcem, nu crezi? a spus ea apoi. Nu ne-a promis mama ta sandviciuri cu brânză?

— Şi *milkshake.* De ciocolată.

Tatăl lui Cassie devenise o legendă, la fel ca

băiatul care se înecase.
Nu în sensul că nu ar fi existat, ci în acela că ea nu îl cunoscuse niciodată. Sau, mai degrabă, nu şi-l amintea. Cu excepţia feţei lui: mi-a spus că avea o amintire cu el aplecându-se deasupra pătuţului ei, cu ochii lui albaştri, şi că simţea cum o ţinuse în siguranţă în braţele lui – amintiri de sugar, întunecate pe margine ca o fotografie veche, dar încă neştearsă. El era cel care îi alesese numele, Cassandra, pentru că i se păruse cel mai frumos. De la el moştenise ea oasele fragile şi înclinaţia spre matematică – sau, cel puţin, aşa îi spusese Bev. Şi gustul pentru inelele de ceapă, şi urechile clăpăuge.

Tata este atât de prezent în viaţa mea, încât nici măcar nu mă uit la el. Nu cu atenţie. Îl iubesc din toată inima, dar, într-un fel, abia dacă îl văd. Face glume proaste, iar mama şi cu mine mormăim permanent. Se supără când îmi las lucrurile în vestibul, iar eu îmi dau ochii peste cap. Îi cunosc trăsăturile feţei atât de bine, încât nu-mi mai dau seama când acestea se schimbă – mama mi-a atras atenţia într-o zi că părul lui a încărunţit pe jumătate: când se întâmplase asta? Cum de nu observasem? El mi-a spus că pentru asta există familia: oamenii care te iubesc te văd în cea mai bună lumină, aşa cum vrei să fii văzut. El a vrut neapărat să sublinieze că nu era pentru că nu mă uitasem.

Pentru Cassie însă era ca şi când tatăl ei se

afla în spatele unei draperii groase şi negre, cu câteva găurele în ea. Trebuia să se apropie de acestea şi să se uite prin ele, încercând să discearnă silueta tatălui ei în puţinul pe care îl zărea.

Bev îi povestise de mii de ori despre cum murise el. Locuiau la o fermă, cam la patruzeci de minute la nord-vest de Boston, când se născuse Cassie, iar Bev, deşi terminase cursul de pregătire, nu era încă asistentă calificată. Tatăl lui Cassie, pe care îl chema Clarke – „Clarke Burnes, e un nume bun, nu?” zicea Cassie în şoaptă ori de câte ori aminteam de el, de parcă ar fi fost un star de cinema, precum Clark Cable sau Harrison Ford avea două slujbe, pentru a se ajunge cu banii până când începea şi Bev lucrul. Era profesor de biologie la şcoala generală din Belmont, Massachusetts (am căutat-o odată pe Google Earth, doar ca să vedem clădirea), şi trei nopţi pe săptămână lucra ca barman într-un pub din Brighton, care, după cum îi explicase Bev lui Cassie, iar Cassie mie, se afla, practic, în Boston. Joia, vinerea, sâmbăta Cassie ştia şi zilele. Târziu, într-o noapte de vineri, în timp ce el se întorcea acasă cu maşina din Boston, pe o vreme rea din luna februarie, pe când Cassie avea doar unsprezece luni, o altă maşină intrase pe contrasens şi îl izbise în faţă. Era un şofer beat. Bev îi povestise cum adormise şi se trezise la ora 4.00 dimineaţa, cu Cassie cuibărită în pat lângă ea, dar fără Clarke. El nu sosise acasă, dar nici nu

răspundea la telefon. Ea nu obişnuia să-şi facă griji, prin urmare primul ei gând fusese că poate rămăsese peste noapte în Boston, la un prieten, cum (acea uneori; dar se supărase, fiindcă a doua zi era sâmbătă şi îşi făcuseră planuri. Adormise la loc, supărată pe Clarke, apoi se trezise din nou pe la 7.00, încă supărată; la ora 7.30 o sunaseră de la poliţie, spunându-i-se că soţul ei murise. În anii care urmaseră, Bev îi mărturisise mamei, iar mama îmi spusese mie, că se simţea vinovată pentru că fusese supărată pe el, pentru că nu avusese o părere mai bună despre el; fireşte că ar fi ajuns acasă dacă ar fi putut.

Clarke Burnes fusese ca un înger pentru Cassie. Ea credea că el o veghea de sus şi că o proteja. Visa că erau încă împreună – erau întotdeauna vise frumoase –, că prăjeau bezele, sau se plimbau cu bicicletele, sau că el o învelea seara, iar ea îi memora trăsăturile feţei, cele pe care şi le amintea de când era bebeluş. Când avea opt ani, ea îi auzise vocea în cap – cumva, *ştiuse* că era a lui –, spunându-i să nu păşească pe gheaţa de pe Long Pond în ianuarie. Se plimba cu mama ei pe traseul Audubon, însă ea o luase la fugă înainte, dorindu-şi cu disperare să se dea pe gheaţă; când dăduse să sară de pe mal, vocea îi spusese; „Rămâi cu mine, scumpa mea! Rămâi aici, pe mal”. Asta îmi povestise Cassie: că el îi spusese „scumpa mea” şi, doar auzind aceste cuvinte, ea se simţise în siguranţă. El o însoţea

mereu – nu era niciodată singură. Ceea ce era complet diferit de o fantomă din desenele animate, care bântuia cariera de piatră. „Uneori, sunt convinsă că el trăieşte, mi-a spus ea odată. Nu doar în mintea mea, ci şi în carne şi oase. Ca şi când s-ar afla după colţ şi mă aşteaptă aievea. Pentru că îl simt atât de aproape, ştii? Ca şi când ar fi lângă mine. Îngerii *există",* a şoptit ea cu convingere.

Am văzut la un moment dat o poză cu el: Cassie o ţinea într-o pungă din sertarul cu lenjerie intimă, iar uneori dormea cu ea sub pernă. Mi se părea ciudat că nu aveau poze cu el prin casă, poze cu el şi cu Bev, poze cu el ţinând-o în braţe pe Cassie pe când era bebeluş; însă Cassie îmi explicase că mama ei suferise atât de mult, încât, vreme îndelungată, nu putuse să se uite la nicio poză cu el şi le ascunsese pe toate. Nici măcar nu aveau un mormânt pe care să îl viziteze, pentru că trupul lui fusese incinerat, iar Bev îi povestise lui Cassie despre excursia pe care o făcuseră iarna până pe malul mării – Cassie nici nu mergea pe atunci – ca să îi împrăştie cenuşa în Atlantic. Vântul le suflase câteva particule de cenuşă în faţă, îi povestise Bev lui Cassie, şi probabil că şi înghiţiseră câteva. Nu era ceva dezgustător, zicea ea, ci un miracol al naturii care făcea ca el să fie prezent mereu în ele.

Ca prin miracol, acea singură poză supravieţuise, vârâtă în spatele Bibliei din casă,

unde Cassie o găsise când avea în jur de şapte ani: folosea Biblia ca să construiască o pistă de întrecere pentru maşinuţe, iar poza căzuse din ea. Nu vorbiseră niciodată despre poză, deşi cu siguranţă Bev o văzuse în sertarul ei – însă Cassie nu încerca să o ascundă.

În realitate, era greu să îţi dai seama cum arăta Clarke Burnes: poza era veche şi neclară, făcută în faţa unui hambar, într-o zi mohorâtă de toamnă. Bărbatul din poză avea o faţă pătrăţoasă şi un păr blond care îi cădea peste un ochi şi îşi ţinea mâinile vârâte în buzunare. Se mişcase puţin atunci când fusese făcută poza, aşa că nici măcar nu îţi dădeai seama că avea ochii albaştri (Bev îi spusese lui Cassie că îi avea albaştri). Nu îi puteai descrie cu adevărat nici expresia de pe faţă: era ca şi când ar fi fost pe punctul să facă ceva, fiind prins mai degrabă între două momente. Purta un tricou cu semnul păcii pe el şi, peste, o cămaşă din flanelă roşu cu negru.

Cămaşa mi s-a părut întotdeauna a fi cel mai clar lucru din întreaga poză, singurul lucru pe care îl recunoşteai sigur, ceea ce era ciudat, fiindcă semăna cu alte mii de cămăşi din flanelă. Toamna, în micuţul Royston, puteai vedea zeci de astfel de cămăşi, în oricare dintre zile. Nu i-am spus asta niciodată lui Cassie – de ce aş fi făcut-o? Nu era ceea ce ar fi vrut să audă. Prin urmare, atunci când priveam poza împreună, încercam să distingem trăsăturile pe care le moştenise ea, frânturile

estompate care se regăseau în trupul ei…

Ştiind toate acestea, dar şi sentimentele ei pentru el, nu ar fi trebuit să mă exprim aşa cum o făcusem, de parcă n-aş fi înţeles ce însemna el pentru ea. Ea n-a mai pomenit nimic despre acest episod, dar a fost unul dintre acele evenimente mărunte şi importante în acelaşi timp.

Ne-am întors acasă ca să mâncăm sandviciuri cu brânză şi să bem *milkshake* de ciocolată, apoi am umplut un lighean cu apă şi ne-am făcut una alteia pedichiura până când Bev a venit după Cassie. Îi pictasem pe unghiile de la picioare drapelul Regatului Unit – urmărisem un videoclip pe YouTube despre cum se face asta – şi ieşiseră bine, cu excepţia unghiilor de la degetele mici, care erau neîncăpătoare.

Ea nu a putut să-mi facă un model prea complicat din cauza mâinii, dar mi le-a dat cu o ojă de un albastru-închis, iar eu am lipit deasupra nişte steluţe argintii. Unghiile mele de la picioare arătau ca cerul nopţii.

În următoarea zi, ne-am întors la cariera de piatră. Ne-am luat de mâncare cu noi, ca să putem sta mai mult, poate chiar toată ziua.
Mama, care tocmai scria un articol, nu ne-a acordat prea multă atenţie, însă i-am spus că intenţionăm să facem o drumeţie prin pădure şi că s-ar putea să stăm mai mult.

— Să nu vă apropiaţi de autostradă, a zis ea,

ceea ce era absurd, întrucât cariera de piatră se afla în cealaltă parte a oraşului, departe de autostradă. Ia-ţi telefonul mobil în caz că vei avea nevoie de mine.

— S-a făcut.

— Ştiţi că puteţi conta pe noi, doamnă Robinson, a zis Cassie.

Nu am intrat nici în magazinul doamnei Bell, nici în Rite Aici, iar când am trecut pe lângă liceu, Cassie i-a arătat degetul mijlociu lui Beckett, dar eram prea departe pentru ca el să poată vedea.

— Doar o măsură de precauţie, a spus ea.

— Ca atunci când îi ţii departe pe vampiri cu usturoiul, am zis eu.

Când am ieşit de pe drum şi am pătruns în pădure, urmând cărăruia care ducea la cariera de piatră, am avut impresia că păşim într-un vis. Transpiraţia mi se prelingea pe şira spinării, între rucsacul încins şi piele, şi îmi simţeam degetele, cu dungi roşii şi albe, de două ori mai mari decât mărimea lor normală; însă umbra şi frunzele care foşneau făceau dogoarea suportabilă, iar lumina jucăuşă arunca pete tremurătoare de soare în locuri neaşteptate pe scoarţa copacilor sau pe movilele de frunze. Mirosul vegetaţiei verzi şi al celei trecute ne umplea nările. Pădurea părea tăcută şi totuşi neliniştită: se auzeau foşnete şi bufnituri, păsările ciripeau, iar adierea vântului şoptea printre frunze. Ne-am oprit în loc ca să ascultăm, iar Cassie mi-a zis că, atunci când trecea

câte o maşină pe şosea, suna de parcă ar fi fost un val uriaş la mal.

Pe măsură ce ne apropiam de cariera de piatră, auzeam tot mai clar voci şi sunetul apei împroşcate. Dar nu era sunetul apei împroşcate de copiii mici sau de băieţii care săreau „ghiulea” în apă, ci unul potolit, însoţit de voci liniştite de adulţi. Erau bătrânul domn Kirschbaum şi soţia lui, am realizat noi când ne-am apropiat de marginea apei. Având origine austriacă sau ceva de acest gen, cei doi erau formali şi puţin cam înfricoşători. El avea o barbă căruntă şi ascuţită şi obişnuia să fumeze pipă – în ziua aceea însă nu avea pipa la el. Purta jachetă chiar şi pe timpul verii, prin urmare era surprinzător să îl vezi în costum de baie, cu pieptul său lăsat de bărbat în vârstă, presărat cu fire albe de păr, la vedere. Soţia lui elegantă, Adele Kirschbaum, care îi învăţa să cânte la pian pe copiii talentaţi ca May Hwang, purta un costum negru de baie dintr-o bucată şi o cască de înot demodată, de culoarea maionezei, cu o cureluşă sub bărbie. Când am ajuns noi, ea înota de colo colo în stilul bras, fără să îşi apropie măcar capul de apă. (Mai târziu, Cassie a spus: „Atunci de ce poartă casca aia stupidă? De sclifosită?”)

Am rămas amândouă ascunse după copaci. Când i-am spus ceva în şoaptă, Cassie şi-a dus degetul la buze. Ştiam că domnul Kirschbaum era genul care respecta regulile – era în vârstă şi austriac pe deasupra – şi şi-ar fi dat seama imediat

că nu eram membre ale clubului de la cariera de piatră. Mama scrisese un articol cu câţiva ani în urmă, înainte să conteste aderarea la ceea ce ea considera a fi spaţii publice, spaţii în natură; aşadar, cei care mă cunoşteau (inclusiv soţii Kirschbaum, care erau pacienţii tatii) ştiau că locul familiei Robinson nu era acolo. Cât despre Cassie, ea era *diferită*. Îţi puteai da seama de asta doar uitându-te la ea. Acesta era unul dintre acele lucruri pe care, fiind prea tinere, nu conştientizam că le ştim.

Am încremenit preţ de câteva minute – sau aşa ni s-a părut –, apoi Cassie m-a bătut pe braţ şi a început să se retragă cu spatele în desiş, făcând paşi exagerat de mari.

— Ocolim, a mimat ea cu buzele, fără să scoată un sunet. Ocolim până la azil.

La început, am înţeles doar „ocolim”. Încercam să fiu atentă simultan şi la ea, care se afla în spatele meu, şi la soţii Kirschbaum, care erau în faţă şi care ar fi putut auzi zgomotul paşilor noştri sau chicotele noastre. Mai târziu, Cassie mi-a zis: „Nu îţi dai seama doar *uitându-te* la el că ar putea fi surd? Iar ea avea casca aia peste urechi – probabil ca să nu fie nevoită să-l *audă.* Pentru că îţi poţi da seama doar uitându-te la el că e un nemernic”.

Spunea chestii răutăcioase, însă eu am râs auzind asta. Râsul era unul dintre nenumăratele lucruri pe care le aveam în comun. Cassie făcea ca

totul să fie amuzant, de la mersul ei în vârful picioarelor spre şosea şi felul caraghios de a se holba până la modul în care îşi ţinea braţele ridicate, ca un cangur, cu mâna ei bandajată, care semăna cu o pată albă ca laptele printre culorile şterse ale pădurii.

— Ar fi bine să fim atente, a zis ea printre dinţi când i s-a părut că ajunsesem suficient de departe. Din câte ştim noi, el ar putea fi vânător. Ar putea crede că urmele picioarelor mele sunt cele ale unei căprioare şi să tragă.

— Ar putea, am zis eu. Sau din cauza părului tău, că tot veni vorba. Sărea în ochi atât de tare, încât era imposibil să se piardă în decor. Dar n-o va face. Mai degrabă ne-ar da pe mâna lui Rudy şi ne-ar lăsa să ne devoreze câinele la cină.

— Am fost deja mâncată la prânz de un câine, a zis Cassie. Nu vreau să ajung şi cina vreunuia.

Am rămas pe loc încă o clipă, auzind încă vorbele înfundate ale soţilor Kirschbaum – nu vorbeau în engleză, îţi puteai da seama de asta fără să auzi clar cuvintele – în timp ce înotau lin prin apă.

— Ce facem acum? am întrebat apoi.

Rucsacul care conţinea prânzul nostru se lipea umed de cămaşa mea.

— Nu este evident? Organizăm un picnic la azil.

— La azil?

— Normal!

— Dar mor de cald!

— Totul se întâmplă cu un motiv, aşa spune mama mereu. Mai întâi azilul, apoi înotul. Doar n-o să stea aici toată după-amiaza.

Crezi că doamna face plajă?

— Dar nu ştim unde *este* azilul. Nu cred că e o idee prea bună.

— Rahat, Juju! Eşti plină de rahat! Fricoaso! Sperioasa Robinson încearcă să se eschiveze. Ţi-e frică să nu dai de bucluc.

— Ba nu.

— Ţi-e frică de fantome, nu? Bău! a exclamat ea cu o mutră sarcastică. Eşti în stare să faci asta, sperioaso, sau vrei să fugi acasă?

— Fie ce-o fi, am zis eu, nu sunt sperioasă. Să mergem!

Nu existau indicatoare. La insistenţele mele, am urmat traseul, renunţând s-o luăm aiurea printre copaci. Traseul marcat cu puncte roşii s-a dovedit a fi un ocoliş, care ne-a dus înapoi la cariera de piatră, în partea cealaltă a parcării, la douăzeci de minute după ce am plecat de-acolo. Maşina Prins cărămizie a soţilor Kirschbaum era parcată în continuare între doi arţari norvegieni. Am urmat apoi o vreme traseul marcat cu un triunghi albastru, însă curând Cassie a început să protesteze.

— Acesta duce în sus, pe deal. Ia gândeşte-te! Dacă ne-am întoarce la şoseaua principală şi am urma-o până la intersecţia care duce la azil, ne-am

da seama că nu există niciun deal de aici şi până acolo. Nu cred că am luat-o bine.

Începeam să mă simt obosită şi înfometată, iar greutatea rucsacului mă trăgea în jos.

— Nu ştim ce căutăm, am zis apoi. Poate-ar fi mai bine să-l întrebăm pe unul dintre copiii mai mari şi să revenim într-o altă zi.

— Cunoşti pe cineva care a fost *într-adevăr* acolo? Nu pe cineva care s-a lăudat că a fost, ci pe cineva care a fost cu adevărat.

Nu cunoşteam pe nimeni. Era tot un fel de legendă, ca şi băiatul care se înecase la cariera de piatră. Dacă treceai cu maşina pe lângă azil, de pe şosea nu puteai vedea nimic în afara zidului lung şi înalt de piatră şi a porţilor închise cu lacăt, pe care se afla un indicator: „ACCESUL INTERZIS”. Porţiunea care se vedea din aleea din spatele porţilor era neîngrijită şi năpădită de crengi, iar prin pietriş răsăriseră tufe de hasmaţuchi şi sânziene de grădină care îţi ajungeau până la talie. Nu m-ar fi surprins să aflu că niciun cunoscut de-al nostru nu văzuse cu adevărat clădirea: era genul de lucru pe care îţi doreai să-l fi făcut, fără să-ţi doreşti în realitate să îl faci.

— N-a mai rămas decât traseul marcat cu verde, a spus Cassie.

Eu votez să ne întoarcem la parcare şi să urmăm traseul marcat cu verde. Şi-apoi vom vedea.

— Eu votez să mâncăm.

— Nu e ca şi când nu *vei lua* prânzul. Doar îţi

sugerez să te străduieşti mai mult pentru el.

Cassie putea fi afectuoasă şi dispreţuitoare în acelaşi timp, iar eu aveam mereu impresia că, dacă nu eram atentă, latura ei dispreţuitoare avea să învingă. Aşadar, ne-am întors la parcare şi-am luat-o pe traseul marcat cu verde. Maşina Prins era încă acolo.

Traseul marcat cu verde s-a dovedit a fi mai neîngrijit şi mai întortocheat decât celelalte două – mai puţini bolovani, mai mult frunziş de toate felurile, pământ mai năclăios. În scurt timp, ne croiam drum de-a lungul unui pârâu. Nefiind foarte mare, pârâul scotea un susur plăcut. Era un curs de apă limpede într-un făgaş mic, care trecea peste grămezi de moloz sau ocolea sprinten altele, părând să varieze mult în dimensiune în funcţie de anotimp, la fel ca domnişoara Buono, profesoara noastră de studii sociale. I-am atras atenţia asupra acestui lucru şi lui Cassie, apoi am spus:

— În acest moment, fiind august, atât pârâul, cât şi domnişoara B. sunt în anotimpul bikinilor: ambele sunt sumare.

Cuvintele mele au făcut-o pe Cassie să râdă – cuvântul „sumar”.
suna amuzant repetat la nesfârşit. Ea nu s-a putut abţine să nu spună:

— Indiferent de anotimp, fundul domnişoarei Buono tot *mare* e.

În timp ce râdeam pe seama fundului

domnişoarei Buono.

Cassie a arătat cu degetul spre un buştean plat aşezat de-a curmezişul pârâului, pe care cineva pusese trei pietre mari şi plate una peste cealaltă.

— Ce-i aia?

— Nu cărarea noastră. Următorul pătrat verde este pe copacul de acolo.

— Nu este *cărarea,* este *o* cărare.

Dacă priveai pe malul celălalt al pârâului, puteai zări urmele unei cărări care înainta şerpuind prin pădure. Nu era marcată, dar era bătătorită de mai multe rânduri de paşi. Părea însă că nimeni nu mai umblase pe-acolo de mult şi îmi dădeam seama că acest lucru o stârnea şi mai tare pe Cassie.

— Sunt sigură că asta e, a zis ea.

Pădurea era foarte tăcută.

— Cine crezi c-a aşezat pietrele?

— Cui îi pasă? a răspuns Cassie. Sunt acolo de-o veşnicie. Uite, muşchi de pădure!

Grămăjoara de pietre era acoperită cu licheni fosforescenţi, ca o explozie de stele.

— Bine. Să mergem!

Când am păşit pe buştean, acesta a cedat puţin sub greutatea mea, fiind deja putrezit din cauza umezelii. Însă nu s-a rupt.

— Vorbeşti serios?

Lui Cassie îi sclipeau ochii, iar eu mi-am dat seama că, în tot acest timp, ea se aşteptase ca eu să mă împotrivesc. M-a împuns şi m-a necăjit,

făcându-mă să mă simt ca o laşă; însă se baza pe mine să am grijă de noi.

— Vorbesc serios, am spus eu.

Cărarea părea să apară şi să dispară, iar frunzişul de deasupra devenea din ce în ce mai des. Lumina soarelui era tot mai obscură, de parcă ne-am fi afundat din ce în ce mai adânc în pădure, încercam să trasez o hartă în minte: am făcut dreapta la ciotul putrezit, am luat-o la stânga în locul în care cele două trunchiuri de arţar se îngemănau şi am păstrat cursul apei în spatele urechii noastre stângi, susurul ei auzindu-se ba aproape, ba departe, ba din nou aproape. Ştiam că trebuia să ţin cont de aceste repere la întoarcere (să facem *stânga* la ciotul putrezit) şi îmi făceam griji să nu mă încurc. Ba chiar am rupt câteva pagini din carneţelul pe care îl aveam în rucsac şi le-am implântat în ramurile de pe traseu – asemenea bandajului lui Cassie, şi acestea aveau să iasă în evidenţă în acea mare de verde, mi-am zis eu.

Clădirea uriaşă domina trist peisajul din jur. Am urcat colina spre lumină şi, la început, am văzut doar cerul de pe partea cealaltă. La o sută de metri, pe pantă în jos, am ieşit dintre copaci şi am păşit pe ceea ce fusese cândva un gazon vast, acum doar un câmp năpădit de greieri şi cu iarbă înaltă, ce se legăna sub soarele dogoritor. Florile de echinacee, de cosmos, de gălbenele şi de

ochiul-fetei, străfulgerări roz, mov şi portocalii, se legănau în valuri unduitoare în iarba densă. Iar aerul atât de umed printre copaci era acum uscat, ca într-o zi de vară târzie.

Întinderea mare de iarbă – întreruptă din loc în loc de puieţi – se termina la treptele care duceau spre un patio din piatră.

Veniserăm prin spate. În locul aleii circulare, porticului şi garajelor, am dat peste câteva rânduri de ferestre întunecate, ce păreau nişte ochi, în timp ce faţada din cărămidă a clădirii cu trei etaje, având formă de „U”, semăna cu un chip monstruos. La parter, în aripile clădirii aflate de o parte şi de alta a corpului principal, se vedeau câteva uşi din metal, vopsite în maro. Dar în mijlocul literei „U” se remarca o pereche de uşi franţuzeşti care dădeau înspre terasă, iar atunci, doar pentru o clipă, îţi puteai imagina reşedinţa omului bogat care fusese odinioară această casă: puteai vedea uşile franţuzeşti întredeschise, perdelele fluturând în adierea vântului, spre terasă, câteva mese aşezate la adăpostul unor umbrele uriaşe şi un grup de bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi elegant, plimbându-se agale, ţinând în mâini ceşti din porţelan sau fumând trabucuri. Apoi observai lanţul ruginit cu lacăt greu petrecut pe după grilajul uşilor clădirii, părând nou comparativ cu starea de dezintegrare sugerată la început. Un perete era acoperit de câteva mâzgălituri în graffiti albastru. Am reuşit să desluşim „Hai, Cavaliers!” –

era echipa de hochei a liceului nostru – şi „Nemernicilor!”

— E ora prânzului, am spus eu apoi.

Când am ajuns la patio – acoperit nu doar de frunze, ci şi de cioburi de sticlă şi de bucăţi de ţiglă, de doze de bere strivite şi de mucuri de ţigară –, m-am trântit pe treapta de sus, cu spatele la clădire şi cu pădurea verde din care ieşiserăm în faţa mea, şi am deschis rucsacul pe lespedea murdară. Am întins prosopul din bucătăria curată a mamei şi am început să aşez pe el alimentele, rând pe rând: morcovii şi castraveţii tăiaţi fâşii, ouăle fierte tare şi pacheţelele de sare şterpelite de prin restaurante, sandviciurile învelite în folie, sticla cu limonadă şi cea cu ceai cu cuburi de gheaţă, care se topiseră de mult în timpul drumeţiei noastre.

În timp ce mâneam, Cassie se plimba pe terasă privind ferestrele cu ochii mijiţi, ţinându-şi sandviciul cu ambele mâini, în felul ei caracteristic care o făcea să pară uşor comică, din pricina uneia dintre mâini, ce semăna cu o lăbuţă străvezie.

Ce ştiam despre azil? Nu foarte multe. Fusese construit la începutul secolului trecut de către un negustor de textile pe nume Fbenezer Otis, pentru colecţia lui de artă asiatică. Fabricile sale se aflau în Lowell, iar casa lui era pe bulevardul Commonwealth din Boston; această clădire de lângă oraşul Royston era proprietatea lui de la ţară. El îşi pierduse averea în timpul Marii Crize din

’29 şi fusese nevoit să îşi vândă casa şi lucrările de artă. Câteva vaze uriaşe, dragoni din fildeş şi cufere lăcuite fuseseră cumpărate de Muzeul Peabody Essex, unde încă mai erau expuse.

Statul cumpărase proprietatea la un preţ foarte mic – unde erau oare descendenţii lui Otis în prezent, locuiau în apartamentele de la marginea oraşului Gloucester? – şi, după ce o lăsase în paragină i câţiva ani, o transformase într-un azil de boli mintale pentru femei, numit Bonnybrook. Măcar se bucurau de un pârâu. Azilul găzduia până la patruzeci şi cinci de femei odată, suferind de depresie, nebunie, schizofrenie sau dependenţă. Conform registrelor oficiale, multe se însănătoşeau şi se întorceau la vieţile lor.

Timpul trecuse, părerile se schimbaseră şi, odată cu acestea, şi legile, şi finanţarea. Pe la sfârşitul anului 1980, azilul ajunsese să fie considerat irecuperabil, iar în ’93, Bonnybrook rămăsese în paragină, fiind dat uitării. O parte din parcelele de teren şi cariera de piatră fuseseră vândute unui consorţiu care, la momentul respectiv, nu reuşise să le hotărască soarta – să transforme clădirea în apartamente sau într-un hotel? Se spunea că existase un proces care tărăgănase vreme îndelungată. Clădirea fusese închisă şi părăsită cu mult timp înainte să mă nasc eu.

Îmi imaginam că azilul purta tristeţea femeilor care fuseseră închise acolo, a tinerelor anorexice, a

tinerelor mame care auzeau voci şi a femeilor în vârstă distruse iremediabil de tragediile suferite.
Deşi nu le *vedeam* – nu existau grupuri vizibile de fantome care priveau prin ferestrele pustii –, simţeam că îşi marcaseră teritoriul.

Cassie nu simţea la fel, ba dimpotrivă: nu putea fi oprită. Am urmat-o fără nicio tragere de inimă în timp ce analiza zona, apoi şi când a urcat pe scările de incendiu şubrede, scuturând în zadar cadranele ferestrelor de la fiecare etaj.

Când am ajuns în faţa clădirii, cu aleea sa circulară de mult năpădită de buruieni şi cu grajdurile sale dărăpănate în lateral, Cassie a numărat intrările – şase ferestre la parter şi trei uşi vizibile – şi le-a împărţit între noi. Când am smucit fără prea mare convingere mânerul rotund, am auzit un zgomot de sticlă spartă.
Când m-am uitat, am văzut-o pe Cassie aplecată într-o poziţie ciudată, cu urechea lipită de geam şi cu mâna pe cadranul ferestrei, în timp ce mâna sănătoasă îi era vârâtă în interiorul panoului spart, de parcă ar fi moşit un viţel.

— Ai înnebunit de tot?

Ea nu şi-a întors capul. Limba îi ieşea printre buzele strânse, aşa cum făcea de obicei atunci când se concentra la ora de matematică, însă s-a oprit suficient de mult cât să-mi spună:

— Va funcţiona, Juju. Voi pătrunde înăuntru. Iar după un minut de încercări, a adăugat: Să ştii că nu eu am spart geamul. Era deja spart. Eu doar am

lovit bucăţile de sticlă care ieşeau în afară pe margini.

— Spune-le asta juraţilor.

— Iisuse, ce-i cu tine? Şi-a scos din nou limba, răsucindu-şi-o, apoi a spus: Nu-ţi dai seama că tot ce-i aici ar putea fi al *nostru?*

Lumea noastră, o lume *reală,* pe care s-o descoperim, s-o creăm şi s-o păstrăm pentru noi? Secretul nostru?

Auzind-o vorbind astfel, am înţeles brusc. Conacul arăta diferit, nu mai era o casă a durerii sau ascunzătoarea hocheiştilor beţi din liceu, nici vreo posibilă magherniţă pentru evadaţii din penitenciarul care se afla în susul autostrăzii. Îmi şi imaginam:

azilul Bonnybrook, un loc magic inventat de noi şi pentru noi, aşa cum ni-l imaginaserăm înainte să îl vedem, un decor pentru cele mai frumoase aventuri imaginare ale noastre. Cum ar fi fost să considerăm soarele dogoritor, florile de câmp viu colorate şi greierii un cadou, în loc să vedem locul ca pe o ameninţare sinistră? Ca şi când noi, două fete de doisprezece ani, am fi avut puterea să-l transformăm totul după bunul nostru plac.

— Lasă-mă să încerc eu. Am braţul mai lung, am zis.

Ne-am uitat una la cealaltă aproape zâmbind, dar fără s-o facem. Era genul de privire *Mona Lisa.* Ea şi-a scos braţul sănătos, cu grijă să nu se taie în vreun ciob, apoi s-a îndreptat şi s-a îndepărtat,

zdrobind sticla spartă pe pietriş în timp ce păşea.

I-am luat locul lui Cassie şi m-am încovoiat ca un *origami* ciudat, cu obrazul lipit de panoul intact, cu gâtul întins de-a lungul ramei ferestrei şi cu mâna stângă, cea cu care scriam – întotdeauna am crezut, cu un uşor sentiment de vină, că era mâna mea bună –, în interiorul casei, pipăind şi apucând.

Înăuntru, aerul era mai răcoros şi îl simţeam proaspăt pe piele. Intuiam unde se afla zăvorul, dar nu reuşeam să ajung suficient de sus ca să îl trag.

Cassie a început să râdă.

— Ce-i?

— Şi eu arătam aşa? a întrebat ea făcând o mutră caraghioasă.

— E *greu.*

— Nu-i nevoie să-mi spui.

A râs din nou – un râs uşor, care i-a străbătut oasele firave precum vântul, iarba.

— Nu va funcţiona.

Când m-am desprins de geam, am lăsat o urmă de transpiraţie pe el.

— Trebuie să funcţioneze, a zis Cassie. Trebuie să intrăm.

M-am uitat pe geam. Dincolo se afla o încăpere mare, cu modele elegante pe tavan şi un lambriu care ajungea până la nivelul taliei.

Tencuiala începuse să se scorojească, iar pe ici, pe colo înflorise mucegaiul. Pe pereţi erau atârnate tablouri cu flori uriaşe. Câteva scaune pliante erau

strânse şi rezemate în rânduri pe peretele îndepărtat, iar cutiile vechi şi ruginite de vopsea, puse unele peste altele lângă o uşă batantă. În semiîntuneric, aerul era înceţoşat de praf, iar pe pardoseală – odinioară din parchet lucios, genul pe care îl puteai vedea în sălile de bal – erau împrăştiate resturi, bucăţi de tencuială şi sticle din plastic, dar şi ceea ce părea a fi noroi uscat. Din tavan atârnau două candelabre în formă de roată de căruţă, urâte şi greoaie, cu siguranţă achiziţionate ieftin pentru a le înlocui pe cele care fuseseră iniţial în casă. De-a lungul peretelui îndepărtat, lângă scaune, se întindea un bar lung, gen bufet: era sala de mese.

Când mi-am dus mâinile căuş la ochi ca să pot privi prin geam, aproape că îmi puteam imagina sala instituţională cu stiva de tăvi mânjite, din imitaţie de lemn, şi fetele neputincioase cu păr sârmos, nu cu mult mai mari decât mine, aliniate în faţa cuvelor aburinde cu iahnie de fasole şi cu broccoli fleşcăit, o denaturare hidoasă a unei tabere de vară, unde însă nu primeai niciun pacheţel şi nimeni nu venea să te ia acasă.

Îmi puteam închipui şi parchetul lucios sub candelabrele de cristal care, odinioară, atârnaseră din mijlocul mulajului în formă de raze de soare, precum şi lămpile pâlpâitoare aplicate de-a lungul pereţilor, luminând difuz şi inconstant feţele fetelor – şi ale băieţilor – nu cu mult mai mari decât mine. Dar totul se întâmplase într-o altă viaţă, una a

bijuteriilor şi a rochiilor din catifea, precum a tinerilor îmbrăcaţi în fracuri. O trupă de jazz fusese aşezată în spate, în colţul drept, unde puteam să jur că existase o estradă special amenajată pentru ea. În locul bufetului cu panouri din plastic, pe mesele lungi, acoperite cu feţe de masă, erau aşezate boluri din argint cu punci şi piramide de *petit fours* şi de căpşuni trase în ciocolată, iar dincolo de mese se afla un rând liniştit de bărbaţi şi de femei în uniforme negre – era personalul, care avea grijă să satisfacă până şi cel mai mic capriciu al tinerilor strălucitori de pe coasta de nord.

Deşi era doar o sală mare, abandonată şi aproape goală, mi-am dat seama, la fel ca şi Cassie, că trebuia să intrăm. Am sugerat, aşadar, să spargem geamul de deasupra celui spart. Aşa aş fi putut prinde bine zăvorul cu degetele.

Ştiam că depăşeam limita. Era mai mult decât atunci când împărţisem un „cui” cu Devon Macintyre în cimitirul Luna, la petrecerea de sfârşit de an şcolar din iunie; sau decât atunci când Cassie şterpelise o bancnotă de douăzeci de dolari din portmoneul mamei ei, ca să ne cumpărăm o pungă mare de Skittles şi un pahar uriaş cu Cola la multiplex, când Bev ne interzisese în mod expres acest lucru. Acum încălcăm legea: pe indicatorul de la poarta de lângă şosea scria clar: „ACCESUL INTERZIS: INFRACTORII VOR FI PEDEPSIŢI”, iar noi încălcaserăm deja proprietatea şi aveam de gând

nu doar *să intrăm*, ci *să intrăm prin efracţie.* Ni se părea *necesar,* ca şi când n-am fi avut de ales.

I-am spus lui Cassie să meargă mai în spate ca să pot sparge geamul, pentru că nu voiam să sară vreun ciob şi s-o nimerească, dar şi pentru că nu voiam să-i ajungă vreunul în bandaj. Ea a stat deoparte, cu aceeaşi expresie nepământeană pe care o avusese întipărită pe faţă şi atunci când traversaserăm câmpul. O expresie a destinului, dacă vreţi.

Când am trecut prin geamul spart, Cassie a chiuit – un chiot de probă, mai puternic la sfârşit, care a răsunat în încăperea goală.

Apoi a început să se rotească ţinând braţele întinse, lăsând urme circulare pe pardoseala prăfuită şi chiuind în tot acest timp. Eu eram preocupată de o tăietură cu care mă pricopsisem de-a lungul cotului – nu era adâncă, dar am stors din ea un firicel de sânge pe care l-am şters cu degetul, apoi l-am supt. Mama îmi spunea mereu că, dacă nu aveai dezinfectant la tine, trebuia să speli tăietura care sângera, ca să îndepărtezi microbii. Fix asta am făcut.

Am împins apoi uşa batantă ca să verificăm bucătăriile: erau două încăperi mari şi dreptunghiulare, una în continuarea celeilalte, cu pardoseală negru cu alb, ce imita tabla de şah, ca la mine acasă, însă aceasta părea să nu se mai termine, de parcă am fi fost în *Alice în Ţara*

Minunilor; rândurile de tejghele din oţel inoxidabil erau acoperite de mizeria acumulată de-a lungul anilor. Cassie a încercat robinetul uneia dintre chiuvetele industriale, dar n-a ţâşnit nimic – şi mai bine aşa, pentru că ar fi distrus pânza complexă de păianjen care se întindea în chiuvetă. Am deschis uşile câtorva dulapuri – nu erau din metal, ci din lemn vopsit sau, mai bine zis, care fusese vopsit cândva; când le-am lăsat deschise, uşile au început să atârne nesigure în balamale – însă nu am găsit nimic în afara câtorva pensule cu părul întărit şi o sticlă goală de Cola.

— A mai fost cineva aici. Cassie mi-a arătat nişte verigi lipicioase în praful de pe unul dintre blaturi. Înaintea noastră.

— N-a mai fost nimeni de mult.

— Crezi că sticla de Cola este de acum douăzeci de ani, de când au scos totul de-aici? Sau de anul trecut, când, să zicem, Delouis Worcester, care devenise faimos pentru că îi bătuse pe profesorul lui de matematică şi pe antrenorul lui de hochei şi care fugise înainte ca poliţia să-l înhaţe. Stătuse ascuns trei zile, apoi se predase. Nimeni nu ştia unde fusese în tot acest timp – sau nimeni nu spunea. Dar nu stătuse la Bonnybrook – ne aflam prea departe de Worcester. Cel mai probabil, se ascunsese în garajul iubitei lui.

Anul trecut? Mă îndoiesc. Dar poate n-au trecut totuşi douăzeci de ani. Îţi aminteşti de lanţul de pe uşile din spate? E mai nou. Poate că au avut

necazuri cu oamenii, ştii… care veneau aici mai demult, poate acum cinci sau zece ani, şi au pus lacăte pe uşi.

Amândouă ne gândeam la numeroasele zile în care clădirea rămăsese pustie, precum şi la faptul că, în oricare dintre acestea – erau mult mai multe zile decât trăiserăm noi, dar nu la fel de multe dacă adunam anii noştri –, s-ar fi putut întâmpla orice acolo; şi, încă şi mai ciudat, în cea mai mare parte a acestor zile, *aproape în cea mai mare parte a* zilelor, nu se întâmplase nimic. Cu siguranţă că şi alţi copii ca noi intraseră aici şi băuseră pe terasă sau poate, de câteva ori, vreun nebun petrecuse noaptea aici. Sau poate mai multe nopţi. Imaginaţi-vă că, poate, cineva chiar locuise la Bonnybrook vreme de o lună: tot mai rămâneau şaptesprezece ani şi unsprezece luni, mai bine de şase mii de zile şi nopţi de tăcere adâncă. Un loc odinioară animat, acum nelocuit, lăsat pradă păianjenilor, veveriţelor, măcălendrilor şi vulpilor din când în când. Era copleşitor, la fel cum te simţi impresionat de cer atunci când stai pe spate în iarbă şi priveşti toate acele puncte de lumină, imaginându-ţi distanţele de neînchipuit dintre acele stele şi Pământ şi cât de mult timp îi trebuie luminii ca să ajungă la ochii tăi – atât de mult timp, încât steaua care a produs acea lumină se va fi stins deja de mult.

— Votez ca mai întâi să urcăm scările, a zis Cassie.

Când am ajuns în vestibulul principal, am privit în sus, pe scara principală, spre vitraliul mare cu crini într-o vază şi ornamente cărămizii. Doar câteva plăci din sticlă erau sparte, iar cioburile viu colorate erau împrăştiate pe pardoseala din lemn. Cineva scosese câteva scânduri, lăsând la vedere spaţii goale ici şi colo; însă stâlpul balustradei de la baza scărilor se dovedise a fi prea rezistent pentru hoţi – capătul său sculptat, o sferă lustruită cândva, cu modele florale şi lujeri, avea mărimea capului meu. O viţă-de-vie se întindea de-a lungul balustradei.

— Le vezi pe doamne coborând scările? mi-a şoptit Cassie la ureche. În rochiile lor de seară?

— Bineînţeles că le văd, am răspuns eu, şi era adevărat – le vedeam. Iar în urma lor le vezi pe fetele nebune în halate albastre, cu părul răvăşit şi cu priviri sălbatice? Le vezi şi pe ele? Am imitat râsul unei vrăjitoare, care a răsunat în sus, pe scări – râsul răutăcios al unei nebune. Acesta este sunetul pe care îl scot – îl auzi? Este zgomotos şi răutăcios.

— Încetează!

Cassie m-a prins de braţ. Ne-am ridicat ochii spre scări, unde firicelele de praf dansau într-o rază de lumină care brăzda palierul.

Le simţeam prezenţa – ştiam că şi ea le simţea prezenţa, aşa cum le-o simţeam şi eu; şi ele erau surorile noastre.

— Încetează…

Să fiu alături de Cassie în ruina aceea era un sentiment aparte, pe care nu îl mai simţisem niciodată, nicăieri. Dacă l-aş mai simţi vreodată, l-aş recunoaşte, ca pe o mireasmă din trecut. Iar amintirea acelei după-amiezi şi a celorlalte care au urmat îmi va reveni în minte, cu toată intensitatea ei. Bonnybrook a devenit brusc cea mai incredibilă şi intensă experienţă din viaţa noastră de până atunci, ca un vis – un vis miraculos, pe care Cassie şi cu mine îl visam în tandem, atingând, auzind şi simţind împreună. Azilul era întunecat de umbrele trecutului, iar tăcerea în care era cufundat îl făcea captivant, ba chiar înspăimântător – iar gândul că îl împărtăşeam era copleşitor. Să fii în interiorul azilului Bonnybrook era ca şi când te-ai fi aflat atât în mintea lui Cassie, cât şi în a mea, ca şi cum am fi avut o singură minte şi i-am fi testat limitele împreună, inventând poveşti şi dându-le o formă după bunul nostru plac.

Ne-a luat aproape o jumătate de oră să ne întoarcem în parcarea carierei de piatră, în ritm susţinut, transpirând din nou. Soţii Kirschbaum plecaseră şi era încă prea devreme pentru cei care veneau să înoate după orele de serviciu. Cariera de piatră era cufundată în linişte, iar apa părea neagră şi plină de umbre. I-am propus din nou o baie şi, deşi Cassie nu putea să se scalde – ce bine i-ar fi făcut apa la mâna bandajată –, a spus bombănind că va aştepta până când mă voi bălăci

eu preţ de un minut.

M-am dezbrăcat până la chiloţi şi sutien – unul care îmi plăcea foarte mult, cu imprimeu leopard, neon cu verde şi cu maro şi cu broderie neon – şi m-am aruncat în apă de pe stâncă, fără măcar să îmi înmoi un deget de la picior. Răcoarea apei a fost o surpriză pentru mine, iar când am început să înot încet pe lăţimea carierei de piatră, am simţit furnicături în tot trupul.

Cassie stătea cu picioarele atârnate, cu faţa întoarsă spre soare şi cu ochii închişi, ca şi când s-ar fi rugat, iar când m-am oprit, menţinându-mă la suprafaţa apei, lângă malul îndepărtat, şi m-am uitat la ea, mi s-a părut că străluceşte, micuţă şi fragilă, în lumina slabă a după-amiezii.

După aceea, am mers în fiecare zi la azil. Ne pregăteam merindele, traversam oraşul şi pădurea, străbăteam cărarea marcată cu verde, treceam peste pârâu şi pe lângă mormanul de pietre acoperite cu muşchi, urcam dealul şi îl coboram, apoi traversam câmpul cu flori până la conac. Cel mai dificil a fost să-i ascund mamei acest lucru. Nu mai făcusem până atunci nimic extraordinar care să fi rămas secret. I-am spus când Jake Brenner încercase să mă sărute în timpul unui dans, la petrecerea lui Hester Lee, în clasa a şasea. I-am spus şi când Andrew Dray adusese „iarbă” la petrecerea de vară Hawaiiană organizată de grupul de tineri al bisericii lui Cassie. I-am spus

că eram îndrăgostită de un an de Peter Oundle. Ştia să-mi spună mereu lucrurile potrivite, fără să pună întrebări indiscrete, dar şi să aştepte ca eu să îmi doresc să vorbesc şi să-i explic lucrurile importante fără să mă judece.

Lui Cassie nu îi era greu, pentru că ea nu i se confesa niciodată mamei ei. Nu te puteai baza pe Bev Burnes; era capricioasă şi ciudată, deşi zâmbea mereu, şi, chiar dacă părea că nu o deranjează nimic, asta nu însemna că n-avea s-o deranjeze niciodată; câteva săptămâni sau chiar luni mai târziu, îi scotea ochii lui Cassie cu lucrul acela sau flecărea de parcă n-ar fi avut nicio importanţă.
Cassie învăţase pe propria piele să nu aibă încredere în mama ei.

Urcam zilnic scara principală care ducea la coridoarele lungi, prevăzute cu încăperi aproape identice, în care obloanele distruse atârnau la ferestrele crăpate şi murdare şi în care chiuvetele acoperite de o mizerie neagră şi uscată erau desprinse de pereţi, cu robinetele inutile. În câteva celule mai existau paturi din metal, de mult rămase fără saltele, cu scândurile ca nişte clape rupte, cu picioarele îndoite şi ruginite ca într-un soi de artefact preistoric. Ne minunam când vedeam câte o explozie de mucegai viu colorat pe pereţii vreunui dormitor – în culorile portocalei, ale pepenelui roşu, ale lămâii verzi –, unde umezeala

care se prelingea dăduse naştere unei noi forme de viaţă. Deşi voiam să facem poze – noul meu telefon mobil, pe care îl primisem în dar de ziua mea, făcea poze destul de bune –, ştiam că nu era indicat.

— Fără urme, am spus eu pe un ton de avertisment în timp ce meditam asupra florilor de mucegai aflate pe pereţi în toată splendoarea, iar Cassie se străduia să îmi înhaţe rucsacul, ca să-mi ia telefonul. Nu putem lăsa nicio urmă, nicăieri.

Ea s-a oprit, a clipit, gata să protesteze, apoi a încuviinţat.

— Fără urme, mi-a şoptit ea solemn, apoi a izbucnit în râs. Nu-i de mirare că ai doar note de zece, Juju, draga mea. Mereu gândeşti în perspectivă.

Dacă mama mi-ar fi descoperit în telefon pozele de la azil, am fi fost pedepsite săptămâni la rând. Trebuia să procedăm ca pe vremuri, aşa cum făceau oamenii cu secole înainte să ne naştem noi: nimeni nu trebuia să afle.

Am explorat ceea ce fusese cândva pavilionul de izolare – „carcera”, cum îi spuneam noi –, aripa care se întindea deasupra sălii de mese, în spatele a doua uşi solide din metal care nu se mai închideau bine, cu un coridor de-a lungul căruia fiecare celulă avea câte o uşă ranforsată cu o ferestruică glisantă, ca într-o închisoare.

În celule, ferestrele erau mici, înalte şi prevăzute cu grilaj, iar sticla era protejată cu plasă

de sârmă.

— Aici îi ţineau pe cei cu adevărat ţăcăniţi, a zis Cassie.

— Mă întreb cât de nebun trebuia să fii. Ce fel de nebun?

— Dacă au existat suficienţi oameni nebuni încât să se ocupe aceste încăperi – existau în jur de cincisprezece celule mici de-a lungul coridorului părăsit –, atunci unde au dispărut?

Habar nu aveam. În decursul ultimilor douăzeci de ani, era imposibil să fi murit toţi şi, chiar dacă ar fi murit, lumea nu era mai puţin nebună. Prin urmare, vechea generaţie de nebuni era înlocuită în mod constant de o alta nouă, o populaţie de ţăcăniţi la fel de constantă ca valurile. Doar dacă nu cumva societatea era cea care se schimba, şi nu indivizii: schimbaseră legile, închiseseră azilul şi, brusc, nebunii nu mai erau nebuni. Poate că, atunci când societatea se schimbase, hotărâse cumva că aceştia nu *fuseseră* niciodată nebuni; doar fuseseră catalogaţi greşit.

Cum ar fi fost să fii închis într-una dintre acele celule vreme de săptămâni, luni sau chiar ani la rând, doar ca să descoperi că, de fapt, nu ai fost niciodată nebun şi că, în tot acest timp – dacă lumea ar fi fost altfel –, ai fi putut dormi în patul tău de acasă?

Asta însemna că nu puteai fi sigur de nimic. Era mai bine să crezi că oamenii sănătoşi erau sănătoşi şi că oamenii nebuni erau nebuni şi,

astfel, îi puteai împărţi în două categorii, păstrându-i acolo în ordine şi disciplină. Totuşi, unde dispăruseră ţăcăniţii?
Unde dispăruseră? Umblau liberi printre noi? Eram noi?

Bucătăriile, magaziile, sălile de masă, dormitoarele, saloanele, băile – rânduri de cabine de duş deschise şi sumbre, cu plăci de faianţă mici şi pătate şi capete de duş răsucite ca ochii unui ciclop –, holurile răsunătoare, camerele personalului, care erau oarecum mai primitoare decât restul, chiar şi după aproape douăzeci de ani de descompunere, încăperi în care se mai păstraseră încă ornamentele şi finisajele, rafturile încorporate şi lambriurile conacului original, pardoselile, care erau mai degrabă din lemn decât din gresie – pe toate le-am cartografiat împreună, uneori strigând tare ca să ne ascundem frica, alteori apucându-ne de braţ şi mergând în vârful picioarelor, mai ales atunci când auzeam câte o veveriţă căutând hrană şi credeam că este o persoană sau fantoma vreunui om.

Cassie şi cu mine am înfruntat împreună azilul şi fricile noastre şi, la sfârşitul celei de-a treia după-amiezi, acesta a ajuns să ni se pară familiar, aproape familial, aşa că am început să alergăm pe coridoare cu paşi zgomotoşi, să râdem, să strigăm, ba chiar să ne despărţim – în cea de-a treia după-amiază, am încercat şi chiar am reuşit să ne jucăm,

aşa cum stabilisem iniţial. Ea se prefăcea că era domniţa din conac, iar eu eram pretendentul ei; ea se făcea nevăzută la etaj, iar eu o urmam galant, recitând cuplete în versuri, un burlac râvnit, din alte vremuri, până când ea se apropia timid şi se rezema de balustradă, iar eu o ademeneam jos, în vestibul, cu dezmierdările mele. Sau: eu eram o nebună care nu îşi amintea nici cine era, nici de unde se trăgea, înstrăinată de sine şi ţinută închisă în Salonul 7 din „carceră"; aici stăteam ghemuită pe pardoseală, destul de convingător aş spune, şi mă legănam, ţipând până când mă găsea Cassie, care pornea din vestibul, într-o versiune mai elaborată a jocului de-a „v-aţi ascunselea” – iar când mă găsea, pretindeam că e sora mea de mult pierdută. Ea se aşeza lângă mine şi mă ţinea de mână, iar când îmi cânta cântecele noastre preferate, eu îmi reveneam, aducându-mi aminte de copilăria petrecută împreună şi de câinele nostru, Sheba, precum şi de părinţii noştri, agenţi CIA, care fuseseră ucişi în mod tragic în timpul unei misiuni în care fusese cât pe ce să-mi pierd şi eu viaţa. Trauma suferită mă făcuse să-mi pierd aproape complet memoria, lăsându-mă să plutesc singură şi în derivă pe o plută, nu departe de coasta Mâine. Astfel ajunsesem aici, la Bonnybrook, la doar câţiva kilometri de îndrăgitul meu cămin din copilărie, unde Cassie urma să mă ducă în siguranţă.

În acel an, învăţaserăm la şcoală despre

mitologia greacă, prin urmare aveam cunoştinţe de bază pentru tot ce puneam în scenă.
Ea era Jocasta; eu, Oedip. Eu eram Agamemnon; ea, Clitemnestra.
Ea, Heracle pentru Deianeira mea.

Venise vremea în care ne simţeam cu totul libere, alergând şi strigând de parcă ar fi fost casa noastră. Prin urmare, am avut noroc să ne aflăm sus, în saloane, când, într-o după-amiază devreme, Rudy şi-a oprit camioneta pe alee, cu Bessie în portbagajul descoperit. Aceasta stătea sprijinită cu labele pe partea laterală a maşinii, adulmecând aerul şi lătrând. Zgomotul ei ne-a alarmat; ne-am ridicat în picioare şi am privit dintr-o parte a ferestrei de la camera noastră preferată (numărul 7, unde se afla o chiuvetă neagră, inutilă, în care am aşezat un buchet de flori culese de pe câmp), de unde le vedeam creştetele. Bessie ştia că eram acolo. Poate că ştia şi unde. Aş fi putut să jur că, la un moment dat, a ciulit urechile şi s-a uitat în sus, la mine, oprindu-se o clipă din lătratu-i înnebunitor. Însă Rudy era leneş sau obosit – din cauza aerului atât de fierbinte şi de umed –, aşa că doar a coborât geamul, pentru ca bessie să îl poată auzi cum ţipă la ea. Apoi i-a spus: „Taci naibii din gură! Nu interesează pe nimeni afurisitele tale de veveriţe”.

Pe lângă ţipetele lui şi lătratul lui Bessie, mai auzeam şi bubuiturile muzicii anilor ’80 – Bruce Springsteen, poate, ceva ce îi plăcea tatii – şi am

ştiut că Rudy se afla în lumea lui, nu în cea reală, poate imaginându-şi că era încă tânăr şi că avea toţi dinţii în gură, că plimba cu maşina vreo latră, dacă făcuse vreodată asta, ascultând cu volumul dat la maximum acelaşi gen de muzică. Şi, pentru că el vedea fata şi îşi închipuia că e tânăr, recunoscându-şi tinereţea în melodia aceea, nu avea cum să vadă ruinele şi grohotişul care se aflau, în realitate, dinaintea lui.

Cu toate acestea, am tremurat mult timp după ce el a făcut cale-ntoarsă, devenind nevăzut şi stârnind praful de pe alee, cu Bessie lătrând în continuare ca apucata. După plecarea lui, nu am mai strigat, nici n-am mai făcut alte zgomote. Dacă Rudy îşi făcuse apariţia din senin – nu îl auzisem când sosise –, însemna că şi altcineva o putea face. Fantomele foştilor deţinuţi şi ale prizonierilor evadaţi, precum şi cele ale derbedeilor din echipa de hochei Cavaliers şi-au făcut încetul cu încetul loc în minţile noastre şi, în următoarea oră, Bonnybrook s-a transformat din nou într-un loc înspăimântător, cum fusese prima oară când ne apropiaserăm de el. Jocurile noastre nu mai erau amuzante. Ne-am strâns lucrurile mai devreme, ca să plecăm discret, vorbind în şoaptă despre furtunile prognozate pentru mai târziu.

Vineri, în următoarea zi, a plouat torenţial. Bev a lăsat-o pe Cassie la noi cu mare tam-tam şi cu gesturi teatrale.

— Mă grăbesc. Azi am grijă de Abe Peterson şi

nu acceptă morfina dacă nu sunt lângă el. Asistenta de noapte nu şi-a făcut ultimul rond, iar el n-a mai primit morfină de la miezul nopţii. Are cancer de oase. Vă puteţi imagina cum e?

— Aş prefera să n-o fac, a răspuns mama, conducându-le pe Cassie înăuntru şi pe Bev spre uşa de la intrare.

Mai târziu, în timp ce luam cina, ea a spus:

— Dacă era aşa de grăbită, de ce-a mai coborât din maşină? Doar ca să dea buzna în vestibulul nostru pentru o secundă?

Tata a zâmbit, cântărind în furculiţă quinoa şi merişoarele.

— Lui Bev îi place să se dea în spectacol, a zis el, mai ales dacă are spectatori.

Cuvintele lui păreau adevărate şi m-au făcut să mă întreb ce alte trăsături mai avea o astfel de persoană. Pe de altă parte, m-au făcut să mă întreb ce fel de persoană eram eu: întotdeauna îmi plăcea să îmi imaginez că am spectatori. Atunci când scriam în jurnal, nu îmi puteam imagina că singura persoană care îl putea citi eram eu; însă scopul unui jurnal era acela de a scrie în el lucruri pe care nu voiai să le ştie nimeni. Uneori îmi ziceam că poate celălalt cititor era pur şi simplu varianta mea mai în vârstă, aceeaşi persoană, schimbată de timp. Şi acest lucru mă deranja, căci ce era un sine, o persoană, dacă putea fi schimbată – la fel de schimbată ca o clădire abandonată, să zicem? Pe ce ne-am putea baza

atunci, în afară de bolovanii din cariera de piatră?

Însă când a sosit Cassie, cu părul ei blond-deschis fluturându-i pe umeri în timp ce parcurgea distanţa scurtă de la maşină până la casa noastră, ţinându-şi în sus mâna bandajată, am început să mă gândesc imediat dacă să coacem pâine cu banane sau fursecuri cu ciocolată, dacă să ne uităm la o comedie sau la un film de acţiune sau dacă, mai târziu, să împletim brăţări ale prieteniei sau să scriem o piesă de teatru.

Lunea următoare, dis-de-dimineaţă, am primit un telefon de la Marj, care reuşise să mai îmbuneze lucrurile şi care ne-a spus că se mai gândise şi că ştia cât regretam cele întâmplate. Aşa că, dacă doream, ne puteam duce, pentru restul lunii, să-i dăm o mână de ajutor cu pisicile – doar cu pisicile, ţineţi minte –, pentru ca astfel toată lumea să se simtă mai bine în legătură cu acea poveste tristă. Mai întâi, ea le sunase pe Bev şi pe Cassie, am aflat ulterior, iar Bev fusese deja de acord, lucru simplu, chiar necesar, pentru ca mama să fie şi ea de acord. Prin urmare, luni după-amiază, în aceeaşi zi, eram din nou în halate la adăpostul de animale, în încăperea răcoroasă şi puturoasă unde se aflau pisicile, cu mănuşile trase pe mâini, curăţând litierele de rahat şi cocoloşindu-le pe Xena şi pe Electra, pisicuţele pe care urma să le luăm acasă.

Din acel moment, ultimele zile de vară s-au

desfăşurat ca firul unei bobine. Ne-am propus să mai mergem o dată la Bonnybrook, însă exista întotdeauna câte un motiv pentru care să n-o facem.
Cassie a scăpat de bandaj şi, deşi mâna îi era plină de cicatrice, o putea folosi la fel ca înainte. Am revenit la piscina familiei Saghafi, cu apa ei albastră, artificială, ca şi când cariera de piatră nu ne-ar fi chemat la ea, ca şi când nici n-ar fi existat. Ne-am făcut planuri pentru toamnă; am făcut cumpărături pentru începutul şcolii; dormeam în paturile noastre şi ne vedeam de vieţile noastre.

Câteva luni mai târziu, am aflat că proprietatea fusese vândută şi că dezvoltatorii care o cumpăraseră depuseseră o cerere la prefectura din Boston ca să construiască apartamente în jurul conacului. Am mai aflat şi că noii proprietari împrejmuiseră domeniul cu un gard din sârmă ghimpată şi închiseseră accesul de pe cărăruia care ducea prin pădure până la cariera de piatră.

Apoi, din mai multe motive, zilele pe care le petrecuserăm la Bonnybrook, visul nostru comun, au ajuns să pară ceva ce nu se întâmplase niciodată. Şi, odată ce drumul lui Cassie s-a despărţit de al meu, niciuna dintre noi n-a mai avut pe nimeni care să îi reamintească adevărul.

PARTEA A DOUA

Mama mă asigură că i se întâmplă oricui, mai

devreme sau mai târziu, din motive mai mult sau mai puţin cunoscute; toată lumea îşi pierde un prieten foarte bun la un moment dat. Nu în sensul că „ea s-a mutat în Tucson”, ci în sensul că „ne-am înstrăinat”.

Eu, care mă laud că înţeleg perfect lucrurile, nu pot înţelege nici măcar acum ce s-a întâmplat cu adevărat. Cassie avea varianta ei, deşi nu mi-a spus-o niciodată, şi, mult mai târziu, când am întrebat-o fără ocolişuri („Ce s-a întâmplat cu noi?” – aşa am formulat, ceea ce părea mai neutru decât mă simţeam), ea m-a privit îndelung – o privire pe care aş descrie ca „rănită”, deşi eu fusesem cea nedreptăţită, cu siguranţă – şi a clătinat încet din cap.

Când i-am oferit ocazia să îmi explice, doar atât a putut să facă.

Clasa a şaptea este grea pentru majoritatea copiilor. Părinţii îmi spuneau că era acea perioadă din viaţă pe care îşi doreau cel mai puţin s-o retrăiască, ceea ce nu era încurajator, având în vedere că nu aveam de ales decât s-o trăiesc. Însă clasa a şaptea pare să fie grea într-un mod diferit pentru fiecare persoană în parte. Pentru Zach Filkins era greu pentru că orele de matematică din generală nu erau suficient de dificile pentru el şi astfel a fost nevoit să meargă la liceu, ca să înveţe împreună cu elevii avansaţi din clasa a X-a. Pe de altă parte, Zach nu voia să meargă la balul de sfârşit de generală, prin urmare nu a invitat pe

nimeni, deci nu exista posibilitatea să fie refuzat. Pe când Brent O'Connor – un tip drăguţ, care, deşi era în clasa a şaptea, nu avea mai mult de un metru cincizeci – a fost nevoit să facă faţă umilinţei de a fi refuzat de trei fete pe care le invitase la bal, dintre care una fusesem eu (aveam deja un metru şaptezeci – era imposibil). Apoi a ales provocarea uşor diferită de a merge cu Alicia Homans, cea de-a patra fată invitată, care ştia despre celelalte trei, dar care a acceptat veselă şi şi-a ţinut fruntea sus, ca şi când ea ar fi fost prima lui alegere.

Mai sunt conflictele sociale, agoniile şi momentele stânjenitoare ale pubertăţii (nu voi uita amestecul de triumf şi de milă pe care l-am simţit atunci când am văzut-o pe Bridget Mulvaney mergând pe coridor, fluturându-şi faimoşii cârlionţi castanii, cu o pată de sânge menstrual pe rochia-i mov, de mărimea unui cârnat), precum şi povara lumii, care pare să cadă asupra noastră în moduri diferite, pe măsură ce renunţăm la copilăria glorioasă şi păşim în dimensiunea pământească.

Tot în clasa a şaptea, Jude Robben şi-a dobândit renumele, fiind arestat pentru că a şterpelit un aparat de fotografiat din Walmart. Andrew Dray a primit un avertisment de la unchiul său, care era poliţist, pentru că a fumat „iarbă" şi a făcut trafic. Circulau zvonuri cum că Stacey Bilic le-ar fi supt-o câtorva băieţi într-o singură noapte, la petrecerea organizată de Tessa Rubin la sfârşitul lunii mai din acel an, iar pentru Stacey nu avea

prea multă importanţă dacă zvonurile erau sau nu adevărate. Nu avea rost să dezmintă totul cu voce tare, pentru că asta nu însemna că era mai adevărat sau mai fals decât povestea originală: în clasa a şaptea, intrai brusc într-o lume a adulţilor, care presupunea un comportament şi speculaţii specifice lor.

Era, de asemenea, o lume a conştiinţei adulte, cu toată ciudăţenia ei. De exemplu, părerea mamei despre Cassie şi despre mine era că drumurile noastre, întotdeauna menite să se despartă, îşi urmau i ursul firesc. Aşa trebuise să fie. De exemplu, eu aveam să merg, în cele din urmă, la facultate. Pentru că părinţii mei se aşteptau să o fac, dar şi pentru că voiam şi eu. Eram bună la şcoală şi mândră de asta şi nu îmi puteam imagina să nu îmi continui studiile cât mai mult.
Chiar şi atunci când visasem să devin vedetă pop, plănuisem să urmez cursurile de la NYU sau UCLA între concerte.

Mama lui Cassie nu optase pentru facultate de dragul studiului.

Ea urmaşe şcoala de asistente mai târziu, când avea douăzeci şi ceva de ani, exact înainte să o nască pe Cassie. Renunţase la şcoală la optsprezece ani şi fusese chelneriţă, apoi se angajase la raionul de pălării şi mănuşi de la Macy, parcă – ceea ce m-a surprins cumva, fiindcă angajatele acestui raion erau ordonate şi elegante.

Cassie nu era prea bună la învăţătură; ei nu îi

plăcea şcoala suficient de mult încât să facă eforturi, iar în clasa a şaptea a avut de suferit din această cauză. Am părăsit şcoala primară pentru cea generală, care se afla pe Ruta 29, nu departe de adăpostul pentru animale. Noi, cei din Royston, făceam doar doi ani de şcoală generală, pentru că şcoala primară din Royston mergea până la clasa a şasea; însă mulţi dintre copiii din oraşele învecinate mergeau acolo la şcoală deja de un an. Clădirea şcolii, din beton cenuşiu, spre deosebire de primitoarea noastră şcoală primară, în stil victorian, era înghesuită într-o parcare uriaşă, între două centre comerciale. Terenurile sale sintetice îşi păstrau culoarea verde în toate anotimpurile; dar noi ne petreceam cea mai mare parte a timpului pe coridoarele prevăzute cu dulapuri şi fără ferestre, unde arătam cu toţii deformaţi şi unsuroşi în lumina fluorescentă. Copiii din celelalte oraşe păreau mai mari decât cei pe care îi cunoşteam noi. Dacă înainte şcoala fusese ca o familie disfuncţională veselă – îi ştiam de-o viaţă pe majoritatea colegilor de clasă –, acum mi se părea un teren de paradă, un teatru al reprezentaţiilor ciudate.

Brusc, nu mai aveam acelaşi orar, aceiaşi profesori, aceleaşi săli de clasă; fiindcă eram împrăştiaţi, nu mai reuşeam să sosim sau să plecăm împreună. Cassie şi cu mine am ajuns să ne înstrăinăm în mare parte din cauza birocraţiei şi a programului diferit.

Eu eram la orele de matematică şi de engleză pentru avansaţi şi, deşi şcoala nu avea, practic, şi ore de istorie pentru avansaţi, Cassie şi cu mine ne aflam în clase diferite. Ea a nimerit, în mod misterios, cu elevi-problemă ca Stacey Bilic şi Andrew Dray, în vreme ce eu eram cu May Hwang, Zach Filkins şi Angie Pitts, fiica domnului Pitts, profesorul de istorie care preda la liceu. Astfel, eram împreună doar la ora de sport şi în orchestră, unde Cassie cânta la flaut, iar eu la violoncel, dar stăteam oricum la distanţă una de alta.

Asta credea mama că se întâmplase şi, poate, într-o oarecare măsură, avea dreptate. Însă eu dădeam vina pe fata cea nouă, Delia Vosul, care locuia două oraşe mai departe, pe care am botezat-o imediat „Piaza rea”. La început, Cassie şi cu mine ne amuzam împreună pe seama Deliei – aceasta avea un păr blond cu şuviţe portocalii, pe care şi-l întindea cu peria, purta sutiene cu burete şi se dădea pe buze cu luciu; în plus, avea un mod galeş de a se uita la băieţi cu coada ochilor migdalaţi, de parcă ar fi fost Sofia Vergara, care juca într-un serial TV nevăzut de nimeni în afară de ea.

Însă Delia şi Cassie erau colege de clasă la orele de istorie, matematică şi engleză şi, până la sfârşitul lunii octombrie, aveau deja „Şedinţe de studiu” împreună, adică mergeau împreună la Rite Aici. Şi i-am mărturisit asta mamei. Cassie încerca să mă convingă că, de fapt, Delia era simpatică –

mi-a spus că era chiar amuzantă când toată lumea îşi dădea seama că fata era la fel de amuzantă ca o cărămidă. Apoi s-a dovedit că şi Deliei îi plăcea să cânte şi îşi dorea şi ea să devină cântăreaţă. Voia să participe la audiţia pentru piesa de teatru muzicală din primăvară, deşi, atunci când a cântat un cântec al lui Adele în cantină, iar Cassie i-a zâmbit admirativ, cu strungăreaţă ei, am constatat că vocea ei era subţire şi răguşită. Cânta fals şi nici nu-şi dădea seama. Se pare că nici domnul Montgomery, profesorul de muzică, nu îşi dădea seama, pentru că i-a oferit Deliei partea de solo în spectacolul de cor pe care urma să îl susţinem în decembrie.
Probabil că n-ar fi trebuit să îi spun lui Cassie că Montgomery nu voia decât s-o călărească pe Delia; dar i-am spus. Pe vremuri, Cassie mi-ar fi dat dreptate sau măcar ar fi râs; însă acum se afla sub robia Deliei, aşa că şi-a muşcat buza şi a privit în altă direcţie.

Prin urmare, nu a fost nicio surpriză atunci când am întrebat-o pe Cassie cum ne deghizăm de Halloween, iar ea mi-a spus că nu merge la colindat, ci va petrece seara acasă la Delia, uitându-se la filme de groază. Mai târziu, am aflat că erau, de fapt, petreceri cu lete şi băieţi, unde aceştia jucau jocuri precum „Adevăr sau provocare” şi „învârte sticla” şi la care participau copii mai mari. Aşa îşi câştiga „Piaza rea” popularitatea. Şi Cassie, că veni vorba, deşi se

amuzase întotdeauna pe subiectul acesta. Am aflat că participau doar zece copii: cinci fete şi cinci băieţi, printre care şi Peter Oundle, care era cu un an mai mare şi cu care Cassie s-a cuplat chiar în seara aceea, doar ca să îi dea papucii înainte de Crăciun, cu toate că ştia că îl plăceam de mult timp.

Nu puteam scăpa de senzaţia că ea începuse să iasă cu Peter Oundle doar ca să mă rănească. Spunea mereu că nu i se părea atrăgător. Poate că Delia „Malefica” îi spusese că Oundle era irezistibil – şi nu era deloc vorba despre mine. Sau poate că el o plăcuse pe ea; după spusele lui Cassie (deşi nu eram convinsă că o cred), Peter îi mărturisise că o plăcuse încă de când eram mici. Indiferent ce motiv o fi avut ea ca să îl lase să o sărute, asta m-a durut. Nu am avut nicio ceartă – nu am vrut să risc –, dar ne-am îndepărtat. Am păşit ca printr-o oglindă fermecată într-o lume a prieteniei false, unde Cassie îmi zâmbea larg atunci când mă vedea – dar nu prea larg, dacă înţelegeţi. Era o caricatură a zâmbetului ei de odinioară. Îi zâmbeam şi eu, deşi mi se părea mai mult o grimasă. Eram sigură că ceilalţi, şi mai ales Cassie, îşi dădeau seama cât de fals era totul. Dar ea nu lăsa să se vadă; îmi zâmbea şi se prefăcea, iar eu, care mă simţeam ca o statuie catolică a Fecioarei Maria cu inima sângerândă, sufeream în tăcere, ţinând în mâini tava cu masa de prânz, cu May

Hwang lângă mine şi cu o grimasă pe faţă.

Cassie era cu totul vrăjită de „Piaza rea”. Dacă aş fi tăcut, dacă m-aş fi străduit mai mult – nu neapărat să fiu prietenă cu Delia, dar, poate, să nu critic prietenia lui Cassie cu ea poate atunci... Nu sunt convinsă, dar poate. Numai că mi-am dat arama pe faţă de la început. O botezasem pe fată „Piază rea”, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai puteam da înapoi.

În acea lună septembrie, Bev s-a îndrăgostit şi ea. Nu am ştiut nimic la început. Ciudata şi sordida Bev – cu părul ei care mirosea dulce, ca mierea, şi cu fustele ei vaporoase, care părea şi mai lipsită de romantism decât părinţii mei, la fel de neatrăgătoare ca şi Nino Zeppala, profesorul de atelier care purta vestă din piele şi avea o barbă deasă – s-a îndrăgostit de un bărbat din grupul de studiu al Bibliei. Bev s-a îndrăgostit de doctorul Anders Shute.

Fireşte că mă întrebam dacă se cunoscuseră la spitalul din Haverhill, atunci când el bandajase mâna lui Cassie. Nu îmi amintesc să o fi auzit pe Cassie spunând că l-ar fi văzut pe doctorul Shute mai târziu, în acea zi de august; dar asta nu înseamnă că nu se întâmplase astfel; mi se părea o coincidenţă prea mare faptul că el s-a alăturat grupului în acea toamnă, cu totul din senin. Bev făcea parte din grup de cinci ani – în „Grupul Alfa”, fiecare aducea câte ceva de mâncare şi analizau

Scriptura împreună cu pastorul Phil de la biserica lor. Era o parte din viaţa lui Bev care o făcea pe Cassie să îşi dea ochii peste cap şi să refuze să ştie mai multe despre ea. Grupul se întrunea în fiecare seară de marţi, la aceeaşi oră ca şi grupul de tineri din care făcea parte şi Cassie, pe care aceasta îl tolera doar pentru că existau câţiva băieţi drăguţi acolo.

Nu ştiu exact cât timp a trecut până când Cassie a devenit conştientă de prezenţa doctorului Shute pe holurile bisericii – amestecând piureul din praf de cartofi, frigând cârnaţi în bucătăria bisericii sau aranjând în cerc scaunele pliante din sala mare înainte de întrunire. Cât timp a trecut până când ea l-a observat sau până când şi-a dat seama că mama ei îi făcea ochi dulci. Iar el, probabil, îi răspundea. Şi ce vă spune faptul că nu am aflat decât de Ziua Recunoştinţei, când Bev a sunat-o pe mama ca să ne invite pe toţi trei la ele acasă, să mâncăm curcan? Acest lucru nu se mai întâmplase până atunci, deşi ele fuseseră la noi de câteva ori, în anii liniştiţi de dinainte.

Iar când mama i-a mulţumit, zicându-i că vin în vizită la noi bunicii şi fratele tatălui meu împreună cu familia, Bev a insistat să mergem după aceea, la plăcintă şi cafea, pentru că voia să ne prezinte o persoană specială. Mama a fost de acord să trecem pe la ele să mâncăm plăcintă, deşi mi-a spus că nu vom mânca, având în vedere faptul că specialitatea bunicii Robinson era plăcinta – cu

nuci *pecan,* coacăze şi căpşuni – şi că, până la ora 5.00, aveam să fim cu burţile burduşite.

Mă simţeam stânjenită – şi asta înainte să aflu despre doctorul Shute. În toţi aceşti ani, tata nu îşi petrecuse niciodată timpul acasă la familia Burnes, iar mama zăbovise doar la câte o scurtă poveste sau la o cană de ceai atunci când venea după mine sau mă ducea acolo. La momentul acela, Cassie şi cu mine nu mai petreceam prea mult timp împreună – „Ai răbdare, situaţia se va schimba”, mi-a spus mama.

Sau, altfel spus, „Durerile creşterii! Durerile creşterii!”, de parcă, odată ce am fi ajuns la maturitate, cu sâni, menstruaţie şi cu hormonii liniştiţi, prietenia dintre noi ar fi continuat în mod firesc, ca şi când „Piaza rea” nu ar fi existat niciodată. Rareori stăteam una lângă cealaltă în autobuz, iar dacă mama sau Bev venea după noi, fugeam la maşină din direcţii diferite, iar pe drum adultul era cel care făcea conversaţie. I-am spus acest lucru mamei, însă ea nu a părut să mă creadă; radioul se auzea mereu în fundal, prin urmare nu se aşternea niciodată tăcerea. Poate că nu îşi dădea seama cum era.

După ore, Cassie îşi petrecea adesea timpul cu Peter, cu Delia şi cu iubitul ei, Arturo, care era în clasa a opta, la fel ca Peter, o întâlnire în patru între nişte copii populari, care se giugiuleau lângă perete în vreme ce eu stăteam pe trepte, cu rucsacul la picioare şi căştile în urechi, ascultând

muzică retro, Adele sau Duffy, şi privind traficul de parcă aş fi fost grăbită. Mai aveam şi alte prietene, dar o pierdusem pe cea pe care o iubeam cel mai mult, pe care o iubisem de când mă ştiam, şi mi se părea esenţial să nu las să se vadă că îmi pasă.

(Mai exista un lucru pe care nu îl înţelegeam: mă *dezvoltasem* şi eu, la fel ca Delia. Deşi nu mă expuneam cum o făcea ea, aveam şi eu sunt şi şolduri şi, până în octombrie, îmi venise şi menstruaţia. În tot acest timp, Cassie rămăsese ca un copil, micuţă şi numai oase, purtând blugi cumpăraţi de la raionul pentru copii. Nu puteam înţelege de ce Peter ar fi ales-o pe *ea,* de ce ar fi sărutat-o pe *ea,* şi nu pe altcineva – de ce nu *pe mine.* Oare se datora strungăreţei ei sexy sau impresiei că ar accepta orice? Dar el nu era aşa. Şi o cunoşteam şi pe ea; ştiam că o parte din ea ar fi vrut ca cineva să spună „nu" în locul ei, s-o salveze de ea însăşi – poate că tocmai *asta* îl atrăgea la ea. Adulmeca neputinţa ei ca un animal.)

Sărbătoarea de Halloween, o zi pe care o aşteptam întotdeauna cu nerăbdare, a devenit brusc o zi obişnuită, ba mai rău decât obişnuită, fiindcă purta amintirea caracterului său special. Decoram în continuare peluza din faţă – fantomele de muselină atârnau de crengile arţarilor, pânzele de păianjen false tronau peste tufişurile decorative, pietrele funerare din polistiren se iţeau dintre grămezile de frunze –, iar tata sculpta dovlecii şi îi scotea afară, cu lumânări aprinse în ei.

Cutreieram în continuare magazinele ca să cumpărăm pungi uriaşe cu minibatoane Snicker, Starburst şi Tootsie Rolls. Toate aceste lucruri au rămas la fel, doar că, în loc să înfulec o pizza alături de Cassie şi să-mi ard limba cu brânza topită, apoi să mă îmbrac în grabă în camera mea, stăteam la masa din bucătărie împreună cu părinţii mei şi mâneam fără chef cotlet de porc, piure de cartofi şi sos de mere – „rumegam* este cuvântul care îmi vine în minte –, fiind întrerupţi, din când în când, de zgomot de paşi pe treptele din faţă. Eu jucam rolul mamei, împărţindu-le bomboane copiilor mici ai căror părinţi aşteptau pe aleea din faţă. Aşa cum făcea mama mereu, îi întrebam şi eu pe un ton vesel: *„Tu* ce eşti? Un hoţ! Minunat costum!” minţeam eu. „Pentru asta, primeşti o bomboană în plus”.

Copiii Saghafi au venit îmbrăcaţi în Tweedledum şi Tweedledee, iar costumele lor erau chiar impresionante. Fuseseră făcute de mama lor, din tricouri de baseball transformate, din fesuri şi multă vată, care nu avea cum să provină din perne, pentru că era mult prea bine distribuită în jurul taliei lor. Purtau încălţămintea tatălui, care avea, probabil, vată în vârf, şi arătau de parcă ar fi avut picioare de clovn. Mi-am ridicat degetul mare spre doamna Saghafi, care a strigat:

— Nu ieşi la colindat anul acesta, Julia?

Eu am clătinat din cap mimând groaza, ceea ce era, de fapt, un sentiment real:

— Toate lucrurile frumoase iau sfârşit, nu-i aşa?

Ea a râs şi a clătinat din cap.

Când s-a făcut seară, l-am ajutat pe tata să spele vasele, iar mama a preluat misiunea de a împărţi bomboane, astfel încât eu să nu fiu nevoită să vorbesc cu copiii mai mari, având în vedere că îi cunoşteam pe majoritatea. Inevitabil, a venit şi o gaşcă de colegi de clasă. O fată pe care o chema Reba, din echipa mea de hochei pe iarbă, m-a zărit când m-am ascuns în casă şi mi-a strigat:

— Juju, n-ai ieşit? Haide, vino cu noi!

Eu am afişat o expresie de genul „nu-mi pasă” şi am venit la uşă.

— Nu, am spus eu, cred că voi spune „pas”.

— Nu fi aşa plicticoasă!

S-a auzit imediat un cor de voci – nu doar Reba, ci şi Brent, Joel şi Suzanne, costumată în albină, cu aripi transparente şi o cordeluţă cu antene.

— E în regulă. Şi-apoi, n-am costum.

Moment în care Brent, al cărui costum consta în jacheta sport a tatălui său şi o pălărie de fetru, a spus:

— Nu contează. Vino fără costum.

Eu am râs, încercând să îmi ascund lacrimile. Am fluturat prosopul de bucătărie şi m-am întors cu spatele.

— Mersi oricum, am spus. Distracţie plăcută! Ne vedem la şcoală.

După ce a închis uşa, mama a venit în casă şi s-a prefăcut că îşi caută ziarul, *The New Yorker,* însă şi-a aşezat mâna pe umărul meu preţ de o secundă, fără să zică nimic; atunci mi-au dat lacrimile, doar câteva. Din fericire, eram cu spatele la ea.

— Urc în cameră să-mi fac temele, am spus.

Îmi făcusem deja temele, aşa că m-am uitat pe Facebook şi am văzut pozele pe care Cassie le postase deja – în timp real! – de la petrecerea „Piezei rele”, cu doamna „Piază” ţinând în mâini o tavă cu brioşe şi cu Peter – chipeşul Peter, care ar fi trebuit să fie al meu – având ochiul stâng şi câţiva dinţi înnegriţi, purtând o flanelă Bruins supradimensională şi mânuind o crosă din lemn cioplit, înmuiată în vopsea roşie. Delia era costumată în iepuraş, genul de iepuraş Playboy – cum era posibil ca doamna Vosul, care părea o persoană sănătoasă la cap, să-i fi permis asta? –, iar Cassie, în ciuda părului ei alb ca blana unui iepure, era costumată în pisică, purtând un pulover lălâi, din velur negru, completat cu mustăţi, urechi şi coadă.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, pentru că observam în costumaţia lui Cassie mâna vigilentă a lui Bev, care nu i-ar fi permis fiicei sale să iasă pe stradă îmbrăcată în iepuraş Playboy, aşa cum nu ar fi ieşit nici ea.

„Ce costumaţie serioasă! am comentat eu. Este cusută de Bev?”

Cassie mi-a răspuns printr-un mesaj:

„Cât de bine o cunoşti pe mama. Ce naiba, nu? Mă ia la 9.00!!

Te retragi mai devreme?

Ştii doar.

Te compătimesc

Te iubesc, Juju”, mi-a scris ea.

Mi-a fost de ajuns ca să mă consolez, de parcă, brusc, lucrurile ar fi fost în regulă între noi, ca şi când mama ar fi putut avea dreptate la urma urmei.

Aceasta nu a fost singura dată când Cassie a fost afectuoasă cu mine. Din punctul ei de vedere, înstrăinarea noastră nu se produsese din supărare sau din cruzime. Mai degrabă, eu eram ca o pereche de pantofi uzaţi, iar ea avea acum nevoie de câteva perechi de pantofi noi şi eleganţi; nu se gândea să-i mai poarte pe cei vechi, dar nici să-i arunce nu voia. În toamna aceea, în tovărăşia „Piezei rele”, Cassie a pătruns cu viteză într-o altă lume, mai matură decât a mea, unde afişa diferite măşti pentru diferiţi oameni. Poate că eu o făceam să simtă că se sufocă, de parcă ea ar fi devenit brusc mai matură decât mine. Însă eu o cunoşteam foarte bine, o vedeam foarte limpede, chiar dacă ea nu mai voia să fie văzută: voia să joace un rol nou şi nu dorea pe nimeni care să-i spună că joacă teatru.

Am sperat că vizita noastră de Ziua Recunoştinţei ne va apropia din nou. Într-o după-

amiază, când mă aflam în maşina mamei ei, am întrebat-o dacă va veni şi Peter.

— Peter? a zis Bev, uitându-se la noi în oglinda retrovizoare. De ce-ar veni?

— Nu ştiu… m-am gândit…

— Cassie, e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Fireşte că nu, mamă.

Cassie a folosit ceea ce mama ar numi un „ton” anume.

Bev s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare, direct la mine.

— Cassie se simte stânjenită, ştiu, pentru că vrea să fie populară.

Ştiu cum e să fii adolescent, credeţi-mă. Ştiam că mama lui Cassie nu îşi făcuse niciodată griji în privinţa asta. Nu i-ai spus, Cassie?

— Mama a hotărât… a început ea.

Însă Bev a întrerupt-o pe un ton ferm, dar însufleţit:

— Nu, scumpo. *Noi* am hotărât. Am avut o discuţie lungă şi am hotărât *împreună.*

— Am hotărât *împreună* că sunt prea tânără ca să am un iubit.

— Nu eşti prea tânără ca să ai prieteni băieţi, ne-a lămurit Bev, dar eşti prea tânără ca să ai relaţii exclusive.

— I-am spus asta lui Peter.

— Şi-acum sunt doar prieteni, nu prieteni speciali, a zis Bev schiţând un zâmbet. Nu-i aşa, iubito?

Cassie n-a spus nimic.

— Mi se pare mai potrivit aşa, a concluzionat Bev. Asta înseamnă că pot avea o prietenie trainică, lucru pe care îl vor aprecia amândoi în timp.

Mai târziu, i-am trimis lui Cassie un mesaj, întrebând-o ce se întâmplase.

„Costumaţia de Halloween, mi-a răspuns ea. Scandal în drum spre casă”. Şi apoi: „Ducă-se naibii”. Mai demult, nu i-ar fi venit atât de uşor să rostească aceste cuvinte. Cassie şi mama ei formaseră întotdeauna o echipă, doar ele două, având grijă una de cealaltă.

Cassie făcea glume pe seama vestimentaţiei mamei ei sau despre cum refuza Bev desertul când venea la noi, apoi, când se întorcea acasă, devora o jumătate de cutie de îngheţată („îngheţată pentru grăsuni”, zicea Cassie) – însă nimeni altcineva nu avea voie să facă asemenea glume. Nu trebuia să râzi prea mult atunci când Cassie făcea aceste glume, dar trebuia să râzi puţin, să găseşti un echilibru, iar eu îmi dădusem de mult seama de asta. Însă acest echilibru se schimbase. Acum erau Peter, şi „Piaza rea”, şi Anders Shute. Bev şi Cassie nu mai erau singure şi nu mai formau neapărat o echipă.

Lucru care a fost şi mai evident atunci când am trecut pe la ele de Ziua Recunoştinţei – părinţii mei şi cu mine, deşi tata încercase până în ultima clipă să rămână acasă cu verişorii mei. Mama îi spusese:

„Rich, nu poţi face asta. Ce mesaj am transmite? Că numai femeile fac un efort!” Afirmaţie care îl enerva şi îl amuza în acelaşi timp pe tata.

Familia tatălui meu era la noi de o zi: bunicul stătea pe canapea având căştile pe urechi, dirijând o orchestră pe care doar el o auzea, în timp ce gemenii de opt ani, Brad şi Joe, copiii mai mici ai lui Mike şi ai lui Eileen, fugeau unul după celălalt în jurul lui, făcând gălăgie. Bunica petrecea mult timp în bucătărie, „ajutând”. Condimenta sosurile mamei, refăcea aranjamentele florare, lustruia argintăria de ocazie, de parcă mama nu făcuse acelaşi lucru doar cu o duminică în urmă.
„Nana” Robinson nu stătea niciodată locului şi nici nu tăcea. Îi plăcea să vorbească, îi plăcea să râdă; îi plăcea să petreacă şi îi plăceau oamenii.

— Dacă i-ar plăcea să şi asculte, zicea mama în şoaptă, ca şi când ar fi vrut să se scuze.

O adoram pe „Nana”, doar că era greu s-o avem ca musafir. Şi bunicul o adora, însă uneori îi era greu şi lui s-o aibă ca soţie – de aici şi căştile: erau nişte căşti Bose care anulau zgomotul şi care îl ajutau să pătrundă, imediat şi în întregime, într-un univers atotcuprinzător pe care îl alegea el. Îi plăcea să-i asculte pe Satie şi pe Debussy, îi plăcea muzica limpede, inaccesibilă. „Nanei” îi plăcea mai mult Wagner.

Cât despre Mike, Eileen şi cei patru copii ai lor, pot spune că gemenii erau consideraţi practic un singur copil neastâmpărat. Jake, cel mai mare, era

retras, părând să semene cu bunicul. Avea şaptesprezece ani, era deşirat şi purta ochelari cu rame groase, care îi măreau ochii negri; pe fruntea ca de porţelan avea o explozie de puncte mici şi roşii. Nu era sortit să fie jucător; alesese să fie aşa. Ar fi putut să fie – şi a devenit la scurt timp – un tip destul de chipeş. Nu avea niciun defect de vorbire sau, să zicem, halenă. Avea părul negru şi creţ, buze pline şi sexy. Însă în toamna aceea, el şi-a petrecut cea mai mare parte din timpul vizitei în camera de oaspeţi din pod, conectat la o lume alternativă a jocurilor. „Parc-ar fi un gândac, zicea mama lui în glumă. Iese la iveală doar când se stinge lumina”.

Sora lor, Una, era cea mai apropiată de vârsta mea – împlinise zece ani în toamna aceea, fiind în clasa a cincea. Mă privise întotdeauna cu admiraţie, iar imitaţia este forma supremă de flatare, după cum zicea mama. Atunci când îmi plăcea Harry Potter, ea m-a copiat. Când am purtat Doc Martens, a vrut şi ea o pereche. Când mi-am făcut breton în clasa a cincea şi le-am trimis verişorilor o poză cu mine, următoarea dată când ne-am întâlnit avea şi ea un breton, care îi măturа partea de sus a ochelarilor. În anul acela însă, distanţa dintre clasa a cincea şi clasa a şaptea mi s-a părut uriaşă, iar când îi priveam ochii albaştri din spatele lentilelor groase şi fundiţele roz din păr, trupul ei flexibil, care putea executa cu uşurinţă salturi în spate şi „roata ţiganului” şi care nu

trebuia să ascundă proeminenţe sau emanaţii mirositoare sau secreţii, era ca şi când aş fi privit în urmă, dincolo de o albie accidentată, spre un mai pe care nu aveam să mai păşesc niciodată. Prin urmare, am evitat-o cât de mult am putut pe Una, cu discuţiile ei însufleţite despre cărţi, spectacole, filme şi vedete pop. Îmi venea să-i spun: „Nu vezi că sunt infestată? Nu vezi mizeria vârstei adulte care mă acoperă?”

Mama a fost supărată pe mine pe tot parcursul vizitei lor – aparent, pentru că nu eram o gazdă suficient de primitoare pentru verişorii mei, dar în realitate pentru că era copleşită având atâţia membri ai familiei tatălui meu în vizită. Însă ei erau cu toţii atât de blajini, încât ea nu putea să arate acest lucru sau să-şi permită măcar să se enerveze. Verişorii veniseră la noi de dragul tatii, iar ea îşi dorea *foarte mult* să fie o persoană suficient de bună ca să nu se enerveze, fiindcă el era un om bun şi îi suporta mamei familia fără să-şi piardă, aparent, calmul. Prin urmare, eu eram singura persoană asupra căreia ea îşi putea vărsa frustrările cu bună ştiinţă. Ştia acest lucru, la fel ca şi mine, aşadar încercam să nu pun la suflet izbucnirile ei.

Am mers toţi trei în vizită la familia Burnes cu maşina mamei, în jur de ora 6 după-amiaza – „Cred că ar fi mai bine să conduci tu, draga mea”, a spus tata şi i-am lăsat pe verişori să urmărească O *noapte la muzeu 2,* singurul film asupra căruia au

căzut de acord.

Casa familiei Burnes era luminată ca o scenă, cu becurile aprinse în toate camerele. Câinii familiei Aucoin au început să latre atunci când am oprit maşina. În aerul răcoros al nopţii se simţea mirosul focului care ardea în şemineul lor, iar din casele învecinate răzbăteau zgomote vagi de petrecere, în timp ce în spatele jaluzelelor se zăreau siluete care se mişcau. În ciuda luminilor, casa familiei Burnes părea cufundată în tăcere. Când am sunat la sonerie, Cassie a deschis imediat, de parcă ar fi stat să ne aştepte.
Avea în mână telefonul mobil, pe care şi l-a vârât repede în buzunar.

Cassie s-a comportat cu părinţii mei de parcă totul ar fi fost normal – comportament exemplar, exagerat de politicoasă –, iar mie mi-a adresat în fugă un „Salut, Juju!” Ne-a condus apoi în camera de zi – cam trei paşi în stânga –, unde Bev, îmbrăcată într-o rochie de sifon albastru, regal, ca o soprană, stătea demnă lângă doctorul Anders Shute. L-am recunoscut imediat.

Bev a făcut prezentările, apoi ne-am aşezat, aproape ca la comandă. Aduseseră încă un scaun, ca să fie exact şase locuri, câţi eram noi. Pe măsuţa de cafea din sticlă se afla un aranjament de toamnă de la florăria din Royston – îl văzusem în fereastră toată săptămâna –, cu frunze şi un dovlecel cu tulpina noduroasă, precum şi o panglică roşie cu sclipici. Mă întrebam dacă îl

cumpărase Bev sau dacă i-l făcuse cadou Anders Shute. Dovlecelul semăna cu o faţă pocită de om şi mi-am zis că, dacă situaţia ar fi fost diferită, Cassie şi cu mine ne-am fi amuzat pe seama asta.

— Îmi păreţi cunoscut… a zis mama, apoi a bătut din palme.

Fireşte! Doctorul Shute! I-aţi bandajat mâna bietei Cassie la spital în vara aceasta.

— Aşa este, a zis el cu un zâmbet vag pe buze şi cu o voce blândă.

I-am bandajat mâna.

— Cât e de important să fii răbdător! a continuat mama. Nu fi nerăbdătoare! Ce replică bună! Fireşte.

El şi-a plecat fruntea, schiţând un zâmbet.

— Aşa v-aţi cunoscut? Când tata s-a aplecat în faţă în fotoliul în care stătea, pantalonii lui de stofă au foşnit pe imitaţia de piele.

Daţi-mi un indiciu.

— Nu, nu! Bev şi-a fluturat elegant mâinile mici – îşi dăduse unghiile cu o ojă care să se potrivească perfect cu rochia, deşi era un albastru mai argintat. Ne-am cunoscut la biserică.

— Deci, nu ştiaţi…

Mama şi-a plimbat privirea de la unul la celălalt.

— Oh, ne-am dat seama destul de repede. Chiar înainte să intre Cassie în încăpere. Ce coincidenţă, nu?

Anders Shute a încuviinţat, schiţând în

continuare un zâmbet.
Haina, cămaşa şi cravată păreau să fie capsate de el, la fel ca hainele păpuşilor din hârtie, şi stăteau uşor strâmb. Totul părea să atârne greşit: gulerul, mânecile sau poate că era doar prea slab.

— Mda, incredibil, nu? a zis Cassie. Ce şanse ar fi existat?

— Trebuie să credem că Domnul are un plan pentru fiecare, a zis Bev. E minunat, nu-i aşa? apoi s-a ridicat de pe canapea cu o mişcare rapidă. Şi-acum, cine doreşte plăcintă?

Părinţii mei şi cu mine ne-am arătat entuziasmaţi.

— Am aşezat totul pe masa din sufragerie, să mergem să ne servim, apoi stăm la poveşti ca să ne cunoaştem mai bine. S-a oprit în prag, îmbujorată şi aproape frumoasă preţ de o secundă. Sunt atât de fericită că ne-am întâlnit cu toţii! Am aşteptat cu nerăbdare acest moment.

Mi-am dat seama că era mândră nu numai fiindcă avea un partener – Bev nu mai avusese niciun iubit după Clarke, nu de când exista Cassie, nu îşi dorise –, ci şi fiindcă putea să îi arate doctorului Shute că era prietenă cu tatăl meu, care era stomatolog; era mândră că le putea arăta părinţilor mei că iubitul ei, pe care meritase să îl aştepte, era medic, titlu care, într-o ierarhie invizibilă, era mai presus decât „stomatolog”. Deci când Bev a spus că era foarte încântată, vorbea cât se poate de serios. Plănuise acel moment şi

probabil că şi-l imaginase de nenumărate ori.

Eu aşteptam ca, în orice moment, Cassie să-mi facă semn să urcăm la ea în cameră. Nu îmi venea să cred că nu făcea nimic şi, în timp ce aşteptam cu obrajii aprinşi din cauza căldurii din camera de zi, unde focul trosnea în şemineu, iar adulţii sporovăiau („Apoi şapte ani în Bangor, spunea doctorul Shute, la spitalul de acolo…”), servind plăcinta cu alune *pecan* care era atât de dulce – mai dulce decât cea a Nanei, dacă era posibil – încât simţeam o durere în molarul drept (ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că am o carie nouă), pe măsură ce toate acestea se desfăşurau, mi-am dat seama brusc că, poate, lucrurile dintre noi erau şi mai grave decât îmi imaginasem eu şi că pedeapsa pentru noul meu statut de retrogradată era să rămân lipită de canapeaua cu imprimeu floral pe tot parcursul vizitei noastre. Îmi făceam griji că ea prefera mai degrabă compania plictisitoare a adulţilor decât să îşi petreacă timpul cu mine.

Într-un final, pe un ton atât de firesc de amabil, încât doar eu mi-am dat seama că juca teatru, Cassie s-a oferit să mai facă nişte cafea şi mi-a sugerat să o ajut. Când am intrat în bucătărie, situaţia mi s-a părut cam ciudată o clipă, apoi familiaritatea noastră, adânc înrădăcinată în noi, a câştigat. Ea nici n-a apucat să toarne cafeaua în aparat când eu am spus:

— Ce naiba, Cassie? Cum s-a întâmplat? Mamei tale i-a picat cu tronc Shute! De ce nu mi-ai spus?

— Nu-i o glumă nenorocită, Juju!

— De când?

— A venit în casa noastră prima oară în urmă cu vreo câteva săptămâni. Ca o fantomă înspăimântătoare în dimineaţa de după noaptea de Halloween. Imediat după scandalul referitor la Peter.

— Chiar atât de rău a fost?

Ea a pufnit în timp ce se juca nervos cu robinetul şi cu vasul cafetierei.

— „Chiar atât de rău a fost?” A fost o nebunie. Mama m-a tras de păr pe scări. Mă mir că n-am rămas cu o gaură în scalp.

— Serios?

— Serios. Apoi a continuat: N-am făcut decât să ne sărutăm. Pentru numele lui Dumnezeu, eram la o petrecere. Părinţii Deliei erau în camera alăturată. Dar Bev a luat-o razna. Ca într-un film de groază.

— Rahat! am spus eu.

— Se întâlnea cu el – a arătat înspre camera de zi – de o lună când s-a hotărât să-l aducă acasă. În ziua următoare „Zilei lui Columb” a fost prima oară când i-am văzut vorbind la biserică.

Nu a ezitat deloc asupra datei – o ţinea bine minte. „Ziua lui Columb”, weekendul în care eu fusesem cu părinţii la New York, când stătusem cu toţii într-o cameră de hotel, iar mama cumpărase bilete la *Wicked.* Pe Anders Shute îl cunoscuserăm împreună în urmă cu patru luni, căci fuseserăm,

practic, surori la Urgenţă.

— Cum e?

— Exact cum pare.

— Slab?

Speram s-o fac să râdă.

— Nu era bisericos. N-a fost niciodată la biserica noastră, nici măcar o dată, apoi şi-a făcut apariţia din senin la studiul Bibliei. Ce înseamnă asta?

— L-a adus cineva?

Noi, acasă, glumeam pe seama grupului de studiu al Bibliei din care făcea parte Bev, spunând că era alternativa unui site de matrimoniale pentru cei singuri. Însă nu i-aş fi spus asta niciodată lui Cassie.

— A venit cu vreun prieten?

— Nu cunoştea pe nimeni. A subliniat acest lucru. A spus că a aflat despre grup de la avizierul de la Market Baschet. Îţi vine să crezi?

— E un tip singuratic.

— Uite ce cred eu, a zis ea. Eu cred că ne căuta pe noi – pe mine.

Cred că a aflat despre grupul de tineri datorită albumului foto postat pe internet. Apoi a descoperit grupul de studiu al Bibliei şi pe mama şi a mers la biserică. Nici măcar nu locuieşte în Royston, ce naiba! Locuieşte în Haverhill şi lucrează în Haverhill.

— Mi se pare puţin probabil, nu crezi?

— Oare?

— Nu există modalităţi mai uşoare să te găsească? Trebuie să se dea drept creştin practicant?

— Or fi existând şi alte modalităţi, dar asta este o cale foarte sigură de a ajunge la inima mamei. E îndrăgostită lulea de el. E incredibil.

Am căzut pe gânduri un minut.

— De ce crezi că te-a căutat? Se comportă ciudat în preajma ta?
Îţi zice diverse chestii? Sau…

— Nu.

Cassie s-a aplecat în faţă ca să îmi şoptească, iar eu am fost recunoscătoare auzind vocea lui calmă ce răzbătea din încăperea cealaltă: explica diferenţele din practicile medicale din Maine şi Massachusetts.

— E chiar opusul. Nu se uită la mine. Nu vorbeşte cu mine. Nu rămâne singur cu mine într-o încăpere dacă ea iese. Inventează câte o scuză ca să plece.

— Mie mi se pare un lucru bun, nu? Nu cred că vrei să stai de vorbă cu el singură.

— Dumnezeule, nu! Dar e ciudat. Recunoaşte, e de-a dreptul ciudat.

— El *este* ciudat. Este cel mai evident lucru la el. Poate se simte stânjenit.

— Stânjenit?

— Atunci când şi-a dat seama că eşti fiica lui Bev… poate asta face situaţia să fie ciudată, faptul că pe tine te-a cunoscut înainte, nu şi pe ea.

Cassie a pufnit.

— Sau poate e stânjenit – ştiam că mă aflu pe nisipuri mişcătoare – fiindcă un bărbat subţire ca el e îndrăgostit de o doamnă mai plinuţă?

Cassie m-a lovit cu prosopul de bucătărie, dar mi-am dat seama că acest gând era o uşurare – că perversiunea lui ascunsă era atracţia pentru grăsuţe. Ea mi-a zâmbit, apoi a spus:

— Nu este frumos ce-ai spus despre mama. Apoi a adăugat: în ultima vreme, n-a prea meritat să mă comport frumos cu ea.

— Atunci, povesteşte-mi despre chestia asta cu Peter.

— Stai să le duc cafeaua, apoi mergem sus.

Mai târziu, în maşină, în drum spre casă, mama mi s-a părut supărată pe mine.

— Aţi fost nepoliticoase, fetelor, mi-a zis ea printre dinţi, iar tata a oftat. Mi-a fost ruşine din cauza amândurora. Cassie, mă rog, nu este treaba mea, dar serios, Julia, eşti suficient de mare ca să ştii mai bine.

— Haide, Carole, a zis tata, stând smerit pe scaunul din dreapta.

Eşti cam dură, nu crezi? Sunt copii.

— Au râs pe seama lui, Rich! Pe faţă. Asta e o obrăznicie.

— Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Când aţi adus cafeaua, aţi rămas în prag şi v-aţi dat ochii peste cap în timp ce vorbea el…

— *El* nu ne-a văzut, am zis eu, iar Bev era cu spatele la noi.

— Nu asta e ideea, Julia, iar tu ştii treaba asta.

— A flecărit cam mult, a zis tata. N-am nimic cu el, dar pare puţin… aproape…

— Parc-ar fi autist sau ceva de genul, nu?

În mod normal, mama ar fi râs. Mi-ar fi ţinut partea.

— Te crezi neurolog sau psihiatru acum? Pui diagnostice la doisprezece ani? Cum îndrăzneşti?

— Dar, mamă…

— Şi, dacă ar fi avut o astfel de problemă, aţi fi chicotit? Dacă n-ar fi avut un picior sau ar fi fost surd, v-aţi fi amuzat pe seama lui?

— Fireşte că nu… dar, mamă…

— Mie mi se pare o lipsă crasă de compasiune şi de bun-simţ.

N-aş vrea să cred că aşa te-am educat. Să-ţi fie ruşine!

— Carole, exagerezi!

Tata şi-a aşezat mâna pe braţul ei, însă ea îşi ţinea mâna pe volan şi a tras de el atunci când şi-a smucit braţul. Maşina s-a apropiat de axul drumului. Din fericire, nu venea nimic din contrasens.

— Hei, iubito, nu merită un accident! Deşi vocea tatălui meu era calmă, mi-am dat seama că era şocat. De ce te ambalezi aşa?

— Nu ştiu. Vocea mamei s-a calmat brusc, de parcă s-ar fi speriat. Nu ştiu.

Preţ de un minut, s-a aşternut tăcerea. Apoi mi-am cerut scuze.

— N-am vrut să ne comportăm necuviincios, am zis. Am vrut doar să mergem sus, să ştii.

Mama a inspirat adânc.

— Ştiu, scumpo! Am exagerat. Apoi, un minut mai târziu: A fost ceva în neregulă cu toată situaţia.

— Asta nu înseamnă că a fost din vina Juliei. Nici măcar a lui Cassie.

Tata se juca febril cu orificiile de la ventilaţie. Shute e un tip ciudat.

— Nici Bev nu e o persoană tocmai obişnuită, a concluzionat mama. Mă bucur pentru ea. E singură de prea mult timp.

— Nu este singură, am zis eu. O are pe Cassie.

— Ştii că nu la asta mă refeream.

— Adică, mai bine o întâlnire cu Anders Shute din Maine decât un rendez-vous secret cu prietenii ei Ben & Jerry din Vermont?

— Rich! Ea a clătinat din cap, însă fără să mai fie supărată. Să-ţi fie ruşine! Acum îmi dau seama pe cine a moştenit fiica noastră.

Când am intrat pe aleea casei noastre, i-am văzut pe toţi cei din casă prin fereastra camerei de zi, care, deşi slab luminată, atrăgea atenţia. Bunicul dormea pe canapea, cu Una ghemuită lângă el cu genunchii la piept, în pijamaua ei dintr-o bucată în culori pastelate.

Avea ochelarii pe nas, reflectând lumina

televizorului. Bunica tricota de zor în timp ce Jake stătea întins pe jos, cu telefonul în mână, mai mult cu ochii pe ecranul mic decât pe cel mare. Mike. Eileen şi gemenii nu erau în încăpere – probabil că gemenii dormeau –, însă, chiar şi fără ei, scena părea extrem de intimă şi de normală. Oferea atâta siguranţă… mi-am zis.

Este atât de greu să înţelegi toate lucrurile care se petrec în acelaşi timp sau care s-au petrecut în acelaşi timp… în toamna aceea, la ora de arte, am învăţat despre pictorul spaniol Goya profesorul nostru de arte era obsedat de el –, iar eu am ales să scriu un eseu despre viaţa lui. Mult mai târziu, când am învăţat despre Revoluţia Franceză la ora de istorie mondială, mi-am dat seama că Goya era pictor la Curtea regală din Madrid în aceeaşi perioadă în care Mariei Antoaneta i s-a tăiat capul. Nu te-ai gândi niciodată la asta. Spania şi Franţa erau ţări vecine, dar el părea să fie de pe altă planetă – aşa cum fusese pentru mine la ora de arte din clasa a şaptea şi cum era Revoluţia Franceză la ora de istorie din clasa a opta. Cine s-ar fi gândit să facă legătura?

Într-un fel, asta s-a întâmplat şi între Cassie şi mine. Bănuiesc că eu eram Goya, văzându-mi de ale mele, iar ea era Revoluţia Franceză.

După Ziua Recunoştinţei, domnul Cartwright, care preda engleza avansată, m-a tras deoparte şi

m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să intru în echipa de dezbateri. Era o onoare: şcoala noastră generală fusese fie pe primul loc, fie pe locul al doilea din stat şase ani la rând, câştigând premii, ba chiar participând la concursuri în Washington, DC. Nici nu mi-a trecut prin cap să n-o fac. M-am trezit că după ore aveam programul încărcat cu practică, turnee şi oameni noi şi îmi era greu să mai împart maşina cu familia Burnes. Se întâmpla adesea ca mama să vină să mă ia după ce se înnopta. Când ieşeam din şcoală, vedeam Subarul nostru albastru, singuratic într-un colţ al parcării, cu farurile stinse, şi reuşeam să-l identific doar pentru că mama ţinea lumina din interior aprinsă, în timp ce citea cufundată, cu ochelarii la ochi, o ediţie *Harpers* sau *The New Yorker.* Ceilalţi părinţi lăsau farurile aprinse şi lumina din interior stinsă, ascultând poate radioul.

Jodie şi Jensen erau noii mei prieteni din echipa de dezbateri şi erau originari din Georgetown. Erau soră şi frate – diferenţa între ei era de un an – şi erau blonzi, atletici şi implicaţi în munca de echipă. Jensen, care era mai mare, în clasa a opta, se ocupa mai mult de discursuri politice şi de partea de dezbatere a discursului; Jodie, în schimb, cu care eram colegă la ora de engleză, prefera chestiile inspiraţionale sau monologurile pentru piesele de teatru. Era, într-adevăr, o actriţă. În clasă era tăcută, aproape sfioasă, de aceea nici nu am observat-o mai devreme; însă atunci când se

afla pe scenă, era cu totul altă persoană. Versiunea propusă de ea a discursului „Am un vis” m-a făcut să plâng.

Uneori, în weekenduri, atunci când nu aveam vreun turneu.

Jodie şi cu mine ne întâlneam şi ne exersam rolurile, sau ne făceam temele, sau ne petreceam timpul împreună şi căutam posibile monologuri pe YouTube. Povesteam despre simpatiile noastre – vedete de cinema sau cântăreţi, de cele mai multe ori, dar uneori şi despre băieţii din echipele de dezbateri de la alte şcoli, pe care îi zăriserăm sau împotriva cărora concuraserăm sau cu care flirtaserăm. Uneori, împreună cu Jodie – şi, din când în când, împreună cu Jodie şi cu Jensen – făceam lucruri pe care le consideram diferite de cele pe care le făceam alături de Cassie, de pildă să coacem pâine cu banane sau să ne uităm la colecţia de animale de pluş din magazinul doamnei Bell. Oare mai dormea cu porcuşorul Hubert? Oare „Piezei rele” îi plăcea să coacă pâine? De cele mai multe ori, mă simţeam bine atunci când ne întâlneam, uneori, la masa de prânz – în zilele de miercuri aveam pauză de prânz în acelaşi timp, iar Delia avea ore, prin urmare Cassie şi cu mine mâneam împreună, mai ales după ce ea s-a despărţit de Peter.

În zilele de vineri, atunci când nu mă întâlneam cu echipa de dezbateri, de obicei venea mama să ne ia cu maşina. Cassie spunea mereu că trebuie

să meargă acasă, deşi Bev nu ajungea decât peste câteva ore. O lăsam în faţa casei, o fetiţă pe treptele unei căsuţe albe, cu pădurea cotropitoare conturându-se în spate. Aceasta continua să îmi insufle teamă, fiind parcă desprinsă dintr-un film de groază – mai ales iarna, când se înnopta repede. Însă pe Cassie nu părea să o sperie. Când am întrebat-o dacă îi fusese frică vreodată să stea singură în casă, ea a ridicat o sprânceană cu dispreţ.

— Suntem suficient de mari încât să avem grijă de alţi copii, nu?

Cred că-mi pot purta singură de grijă, tu nu?

Am vrut să-i spun că, atunci când aveam grijă de un copil, mai exista o persoană în casă cu noi, chiar dacă acel omuleţ nu te putea ajuta la nevoie. Însă ştiam că va râde de mine. Dacă ei nu îi era frică – nu urmărea şi ea *CSI* sau *Minţi criminale?* –, atunci ce motiv aş fi avut s-o sperii? Ar fi fost o cruzime din partea mea.

Însă mă întrebam ce *făcea* în acele după-amiezi – nu doar în zilele de vineri, pentru că în acele zile eu mă întâlneam cu echipa de dezbateri – în care mama altcuiva o aducea cu maşina şi o lăsa în faţa casei. Mi se părea că petrece prea mult timp singură. Şi mie îmi plăcea să stau singură – să mă izolez în camera mea, să citesc în pat, să ascult muzică sau să privesc stelele strălucitoare pe care tata le lipise pe tavan când eram mică –, dar o auzeam pe mama mişcându-se prin casă,

parchetul scârţâind sau murmurul slab al radioului din bucătărie. Sau simţeam mirosul de mâncare din casă: ceapa din tigaie, sau o mireasmă de carne gătită, sau aroma delicioasă a unei prăjituri. Chiar şi atunci când eram singură, îmi plăcea să ştiu că mai era cineva în preajmă – însă Cassie era altfel.

În toţi anii în care fuseserăm prietene, care păreau o veşnicie, rostiserăm aceleaşi cuvinte şi poate ne gândiserăm la semnificaţii diferite – uneori uşor diferite, iar alteori complet diferite –, fără ca noi să ştim asta. Era ca şi când aş fi ţinut în mână un măr şi aş fi crezut, în tot acest timp, că e o minge de tenis. Ca atunci când „acasă” însemna pentru mine casa noastră mică şi veche, cu sistemul de încălzire zgomotos şi ferestrele şubrede, ce părea intimă şi familiară datorită teancurilor de reviste şi a hainelor împăturite pe care mama le lăsa prin casă, a muzicii clasice sau a vocilor de radio care se auzeau în fundal, a prietenilor sau rudelor care veneau şi plecau şi a gândului că, chiar şi atunci când tata era „la muncă”, puteam să deschid fereastra şi să arunc o minge (sau un măr) şi l-aş fi nimerit. Părinţii mei mă îmbrăţişau aproape în fiecare zi; iar atunci când citeam seara în pat, unul dintre ei venea aproape întotdeauna să îmi dea un pupic înainte să sting lumina, o deprindere din copilăria mea la care ţineam foarte mult. „Acasă” era sentimentul de a adormi cu sunetul înăbuşit al vocilor părinţilor

mei, un sunet care trecea prin planşeu asemenea unei vibraţii, pe care o percepeam nu doar cu urechile, ci şi cu tot trupul. Era un set aparte de mirosuri familiare – săpunul cu miros de portocală din baia de la parter sau izul de fum din şemineul din camera de zi, chiar şi vara, atunci când ploua – şi aerul cald care se simţea lângă gurile de aerisire, urmat de aerul răcoros de lângă ferestre. Era gândul că cineva se afla mereu în apropiere. Nu numai casa familiei Saghafi se afla lângă a noastră, ci şi restul oraşului, cu murmurul său constant, la doar câteva străzi mai încolo. La urma urmei, farmacia Rite Aici era deschisă toată noaptea.
Dacă ar fi fost să fug ţipând pe stradă, cu siguranţă m-ar fi auzit cineva.

Uneori simţeam că vârsta pubertăţii era despre a învăţa să-ţi fie frică. Nu despre a fi paranoic, ci mai degrabă în alertă, ca atunci când verifici căile de ieşire dintr-un cinematograf sau scara de incendiu a unui hotel. Ajungeai să-ţi dai seama, aşa cum n-o făceai atunci când erai copil, că trupul tău era vulnerabil, abia fortificat. De la televizor, din ziare, din cărţi şi din filme, nu afli întotdeauna despre oamenii care sunt violaţi, răpiţi, ciomăgiţi, dezmembraţi sau arşi cu acid. Însă în emisiunile despre crime, în serialele de televiziune, în filme şi chiar în viaţa reală, aceste lucruri se întâmplă mereu, peste tot. Aşadar, ajungi să îţi dai seama că

trupul tău are nevoie de protecţie. Este un lucru preţios, dar şi de prisos, în funcţie de persoanele pe care le întâlneşti. N-ai vrea să ajungi la o petrecere şi să nu ştii cum să te întorci acasă. N-ai vrea să ajungi pe o stradă – mai ales pe una liniştită – de una singură, în toiul nopţii. N-ai vrea să deschizi vreodată uşa casei unui bărbat necunoscut dacă eşti singură, chiar dacă acesta este îmbrăcat în uniformă. Pentru că acea uniformă ar putea fi doar o deghizare. Se întâmplă. Am văzut la televizor.

Începi să te maturizezi şi descoperi cum este lumea din poveştile pe care le auzi, apoi începi să-ţi pierzi libertatea. Şi asta nu neapărat pentru că cineva îţi spune că ţi-ai pierdut-o, ci pentru că ştii că trebuie să ai grijă. Dacă nu ai un prieten alături, s-a zis cu ciclismul pe Traseul Audubon, s-a zis cu înotul la cariera de piatră, s-a zis cu drumeţiile prin pădure. Trebuie să te fereşti de întuneric, de izolare, de exterior, de ferestrele descuiate, de bărbaţii pe care nu-i cunoşti.

Apoi îţi dai seama că până şi bărbaţii pe care îi cunoşti sau ai crezut că îi cunoşti ar putea să nu fie în regulă.

În toamna aceea, un profesor de matematică de la un liceu de lângă New Hampshire fusese prins de FBI, în timpul unei incursiuni, cu mii de imagini de pornografie infantilă în computer – circula zvonul că ar fi avut şi poze cu fetiţe închise în cuşti. Un rabin din Boston fusese surprins

spionându-le pe femeile din congregaţia lui în timpul băilor ritualice. Proprietarul restaurantului unde intram şi noi uneori când ne întorceam de la plajă, aflat la mai puţin de o jumătate de oră de casa noastră, fusese acuzat că o hărţuise sexual pe una dintre chelneriţe şi că o obligase pe o alta să întreţină relaţii sexuale cu el – sau fuseseră trei? Sau cinci? Se pare că acest lucru se petrecea de mulţi ani. Mi-am amintit imediat de femeia aceea hărţuită, în blugi strâmţi, care ne servise ultima dată – o ţinusem minte datorită semnului din naştere în formă de căpşună, de mărimea unei bile de gumă de mestecat, pe care îl avea pe obrazul drept, dar şi pentru faptul că, în ciuda ochilor ei albaştri şi migdalaţi strident machiaţi, era altminteri frumoasă – sau fusese, până când viaţa o doborâse şi o făcuse să îmbătrânească prematur, zbârcindu-i pielea. Mi-am amintit de ea şi m-am întrebat dacă se număra şi ea printre acele femei, dacă fusese obligată şi ea să se lase în genunchi în magazie, după program, sau dacă semnul din naştere o salvase, aşa cum îmi povestise Cassie despre semnul primit de la Dumnezeu de Paşte, care se dovedise a fi o protecţie binecuvântată.

Când ajungi în generală, te gândeşti la astfel de lucruri. Lumea se deschide; trecutul rămâne în urma ta, iar viitorul te aşteaptă şi, brusc, devii conştient de vieţile lăuntrice, dezlănţuite şi necunoscute ale celor din jurul tău. Realizezi că fiecare persoană trăieşte într-o lume la fel de plină

şi de ciudată ca a ta şi că nu există vreo speranţă să le ştii pe toate, când abia te ştii pe tine.

Dar tocmai când lumea se deschide, ea se şi închide în acelaşi timp, iar lucrurile îşi dezvăluie formele nebănuite. Acestea fiind zise, trebuie să precizez că eu eram tratată ca un copil cu un viitor strălucitor, în timp ce Cassie… ei bine, nu că n-ar fi putut avea şi ea unul la fel, însă drumul ei părea să fie unul diferit de al meu. Deşi nu mi s-a spus direct, mi s-a dat de înţeles totuşi că drumul meu era mai preţios. Mi-au confirmat acest lucru atât părinţii mei, cât şi domnul Cartwright, atunci când m-a ales în echipa de dezbateri, profesorii mei, când mă băteau uşor pe umăr şi îmi dădeau note bune, bunica mea, care, atunci când mă întrebase de Cassie de Ziua Recunoştinţei, iar eu îi spusesem că ne-am înstrăinat, m-a mângâiat pe obraz cu mâna ei lucioasă, care mirosea a apă de trandafiri, şi mi-a spus: „Creşterea e dificilă, pentru că fiecare dintre noi trebuie să ne urmăm propria stea”, o afirmaţie în sine destul de neutră, asta până când a adăugat: „Din păcate, steaua unora este mai strălucitoare decât a altora”.

Şi, în timp ce creşteam, fiecare în felul său, având un sentiment oarecum ameninţător în legătură cu adolescenţa şi cu maturitatea care ne aşteptau – de parcă, inevitabil, pe drum ne-ar fi întâmpinat o selecţie de pericole precum droguri, violenţă, accidente rutiere, ghinion sau, pentru fete, tentaţia nesăbuită de a face sex la voia

întâmplării sau ameninţarea ce venea din partea bărbaţilor care stăteau la pândă, asemenea unor luptători de gherilă camuflaţi printre noi –, auzeam un strigăt nedesluşit care răzbătea din toate direcţiile: „Salvează-te!” Părea să fie singurul lucru pe care îl puteam face, deşi până şi acesta putea fi imposibil.

Nu aveai cum să salvezi pe altcineva mai întâi. Era ca în cazul demonstraţiei din avion dinaintea zborului, când însoţitoarele de bord menţionează clar să-ţi pui ţie însuţi masca de oxigen, înainte de toate.

Asta contează. Nu poţi ajuta pe nimeni dacă nu te salvezi pe tine.

Din câte ştiu eu, Cassie nu se gândea la astfel de lucruri. Nici atunci, nici mai târziu. Aceste gânduri păreau să mă macine doar pe mine.

Mama mi-a interzis să mai urmăresc emisiuni despre crime la televizor, iar când o fată din New Hampshire, care era cu doar câţiva ani mai mare decât Cassie şi decât mine, a dispărut în timp ce se întorcea acasă, nu şi-a mai lăsat ziarul prin casă şi schimba canalul de ştiri de fiecare dată când era difuzată întâmplarea. Cam în aceeaşi perioadă a dispărut şi o tânără studentă din Portland, al cărei trup nu a mai fost găsit niciodată: se presupunea că un coleg de serviciu o invitase acasă pentru a-şi petrece timpul cu el şi cu iubita sa, apoi cei doi o uciseseră şi îi aruncaseră trupul în ocean.

Nu puteai să nu te întrebi de ce făcuseră asta.

Doar pentru că putuseră s-o facă? Nu puteai să nu te gândeşti la fata aceea. Cum gândea? Ce fel de persoană era?

— Câtă depravare! a spus mama pe un ton emfatic. Este un ciclu care se perpetuează singur într-o societate bolnavă. Iar apoi: în calitate de feministă, trebuie să găsesc o cale prin care noi să abordăm această chestiune.

— Noi?

— Tu şi cu mine.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi-aş dori ca lumea să nu fie aşa, a spus ea. O parte din mine ar vrea să te protejeze ca să nu auzi asemenea lucruri… dar lumea *este* aşa, a zis apoi ridicând din umeri. Aşadar, trebuie să găsim o cale prin care să abordăm această chestiune.

Fie din cauza întâmplărilor, a culturii sau a faptului că mama era furioasă ori poate, pur şi simplu, din cauza firii mele laşe, a început să-mi fie teamă mai mereu, o teamă care persista undeva în subconştientul meu.

Lui Cassie nu părea să-i fie frică de ceva sau nu lăsa să se vadă. Dacă eu mă cufundam într-o stare vecină cu anxietatea, când aveam palpitaţii şi tremuram din cauza oricărui sunet inofensiv. Cassie părea că se micşorează, că se usucă, părea că se pricăjeşte, că devine mai aspră. Până şi râsul ei părea mai fragil, iar trupul ei de fetiţă devenise, brusc, neterminat şi veştejit. Îmi povestea tot felul de chestii când eram împreună, dar întotdeauna

sub formă de glumă, o glumă macabră. M-am gândit că aşa reuşea să reziste.

Anders Shute ajunsese să petreacă din ce în ce mai mult timp în casa lor. Slavă Cerului că exista spitalul, mi-a zis ea, pentru că uneori lipsea câteva zile la rând, când era de gardă. Apoi, imediat după aceea, în noul an... S-a întâmplat de fapt după ce Cassie se despărţise pe bune de Peter Oundle, întrucât la început se prefăcuse, de dragul mamei ei. Am înţeles abia mai târziu, de la el, spre surprinderea mea, că se despărţiseră după ce se certaseră crunt, iar el îi spusese că ar fi trebuit să o confrunte pe Bev şi să-i spună că relaţia ei cu Anders Shute nu va funcţiona, fiindcă prezenţa lui o făcea pe Cassie să se simtă îngrozitor. Cassie îi spusese lui Peter să-şi vadă de treabă, că n-o văzuse pe mama ei decât tristă şi însingurată toată viaţa ei şi că Bev făcuse mii de sacrificii pentru Cassie de-a lungul anilor. Nu îşi făcuse niciun iubit din cauza lui Cassie şi renunţase să mai spere la asta; iar ea, Cassie, nu voia să fie motivul pentru care mama ei avea să fie nefericită din nou.

Era exact opusul conduitei la care m-aş fi aşteptat, însă avea sens. Cassie şi Bev erau ca două trunchiuri de copac care crescuseră împreună. Ea depindea de mama ei, iar Bev depindea de Cassie. Nu putea fi fericită fiind responsabilă pentru nefericirea mamei ei. Dar cu fericirea ei cum rămânea?

În fine, Cassie se despărţise de Peter, motivând

că el îi cerea prea mult. Peter o înţelegea, oarecum: nu era ca şi când ei i-ar fi plăcut de altcineva. Era vorba, de fapt, despre ea şi Bev; mama ei credea, aşadar, că Peter şi Cassie se despărţiseră în noaptea de Halloween.
Este obositor să minţi şi să te prefaci că iubitul tău este o persoană oarecare, când mama ta îţi urmăreşte practic fiecare mişcare.

Peter a suferit mult, după cum mi-a mărturisit chiar el. S-ar fi împăcat cu ea într-o clipită chiar şi după luni întregi dacă ea ar fi dorit.

— Mi-a plăcut dintotdeauna de ea, mi-a mărturisit el. Îţi mai aminteşti când aţi trecut vara trecută pe lângă terenul de baschet, iar Beckett v-a strigat grosolănii? Ştiam că tu nu îl vei băga în seamă, însă mi-am dat seama că ea s-a înfuriat. Şi am fugit după voi, pentru că am vrut ca ea să ştie că nu eu am fost vinovatul.

— Voiai să te placă.

— Da.

Peter avea multe *sentimente* – încă le are –, chiar dacă nu lăsa să se vadă. El voia să fie popular, iar emoţiile nu-şi prea aveau locul aici; însă nu-şi putea înfrâna sentimentele. Pentru mine, totul era limpede – tocmai de aceea îl plăceam. Aş putea spune, într-un fel, că îl plăceam pe cât de mult o iubea el pe Cassie: doar că mi-aş fi dorit să fi fost eu în locul ei. Iar ea? Nu cred că ea ştia ce era iubirea, nu în acea perioadă. Cassie nu era la fel de implicată. Părea mult prea indiferentă,

detaşată: acesta e cuvântul potrivit. Şi cred că asta îndrăgeam eu şi Peter la ea într-o oarecare măsură.

Cât despre celelalte prietenii ale lui Cassie, e inutil să spun că nici lui Bev nu îi plăcea de „Piaza rea”, după cum nu-mi plăcea nici mie, deşi aş vrea să cred că măcar unele dintre motivele ei erau diferite de ale mele.

Asta însemna că, de fapt, Cassie nu vorbea prea mult acasă despre şcoală, nici invers. Nu amesteca deloc cele două aspecte din viaţa ei, ducând o viaţă dublă. Avea în dulapul de la şcoală ruj, dermatograf, dischete de demachiat, precum şi o pereche de blugi rupţi, schimbându-se a doua oară înainte de primul sunet al clopoţelului şi a treia oară după ce acesta suna ultima dată. Din câte mi-a spus micuţa Cassie.

Deliei i se părea amuzant acest lucru. Şi mie mi s-ar fi părut amuzant dacă am fi fost în continuare apropiate, însă, când i-am povestit lui Jodie, ea şi-a dat peste cap ochii migdalaţi şi mi-a zis în şoaptă:

— Nu ţi se pare *trist*? Aproape jalnic? Probabil că nu se simte prea bine în pielea ei dacă trebuie să se deghizeze în fiecare dimineaţă.

— Şi dacă i se pare că persoana de acasă este cea care se deghizează? Ca şi când nu ar avea voie să fie ea însăşi la ea acasă?

Jodie a clătinat din cap.

— E chiar trist, să ştii.

Apoi, în noul an, pe la sfârşitul lunii februarie –

după Ziua îndrăgostiţilor sau poate chiar atunci –, într-o seară în care Bev şi Anders Shute se giugiuleau în timp ce mâncau *lo mein* la lumina unei lumânări *tiki* la restaurantul Lotus Garden, de pe Ruta 29, iar Cassie stătea acasă cu Electra în braţe, urmărind episoade din serialul *Prieteni,* difuzate în reluare, şi trimiţându-i mesaje Deliei –, doctorul Anders Shute a decis că venise vremea să se mute oficial în casa albă şi pitorească, împrejmuită de gard.

Cassie mi-a povestit că i-au spus să se aşeze, apoi i-au explicat că în faţa lui Dumnezeu erau căsătoriţi. Se rugaseră împreună pentru asta, îi spuseseră ei – cei doi stăteau pe canapea ţinându-se de mână în timp ce-i vorbeau, terminându-şi frazele unul altuia –, iar Dumnezeu îi binecuvântase ca soţ şi soţie. Nu se căsătoriseră încă la primărie, îi explicase Anders Shute, din cauza lui Cassie: nu voiau să complice lucrurile din punct de vedere legal până când Cassie nu se simţea confortabil. Aceasta era dorinţa lui Bev, a lămurit-o Anders Shute. Însă de atunci înainte aveau să fie o Familie – Cassie mi-a spus că amândoi repetau acest cuvânt, de parcă ar fi fost scris cu litere de tipar –, iar Anders Shute a încredinţat-o că avea să-i fie ca un Tată (din nou litere de tipar); când a rostit aceste cuvinte, mi-a spus Cassie apoi, Bev nu a făcut niciun gest ca să îi termine fraza. Însă, în acel moment, Cassie a observat că Bev nu se putea uita la ea, ţinându-şi

privirea coborâtă. „Pentru că ştia, a zis Cassie, că existau slabe şanse.
Nimeni nu îi va putea lua locul tatălui meu adevărat”.

Doctorul Anders Shute a renunţat la apartamentul lui din Haverhill, şi-a dus mobila într-un loc de depozitare (cu excepţia unor artefacte inexplicabile; o minge de baseball Red Sox semnată şi aşezată într-o cutie cu căptuşeală din satin, un tablou ţipător, deloc mic, cu un apus de soare în Maine, cu stânci, mare şi fâşii roz şi violet, toate încadrate de o ramă aurită şi bogat ornamentată, şi un vas de sticlă în nuanţe de portocaliu şi galben, care semăna mai mult cu un cadou de nuntă, ceea ce te făcea să te întrebi dacă fusese, de fapt, căsătorit) şi a sosit, după spusele lui Cassie, într-o duminică după-amiaza, cu trei valize mari şi o cutie de cărţi, într-o Honda Civic de un verde metalizat, care se potrivea cu maşina purpurie a lui Bev, doar că era un model mai nou. Cassie mi-a mai spus că hainele lui miroseau ca într-un magazin de produse naturale, mai exact ca vitamina aceea al cărei miros se furişa afară din flacoanele de medicamente şi îţi provoca greaţă. Ea a fost aproape şocată descoperind că el folosea – la fel ca şi ea – şampon marca Clairol Herbal Essences ca să-şi spele părul şi o apă de gură albastră din gama Listerine ca să-şi clătească gura.

— Doar gândul că foloseşte baia noastră îmi provoacă greaţă, mi-a spus ea într-o pauză de

prânz la cantină, la începutul primăverii.

În lumina fluorescentă, ochii ei păreau roşii, la fel ca şi nările – semăna mai mult decât de obicei cu un iepure.

— Îl consideri în continuare atât de…

— Bineînţeles. S-a întors la cartofii ei prăjiţi, trecând vreo doi prin ketchup. Dar de cele mai multe ori este un dobitoc.

— Dobitoc? Of, nu! Cum aşa?

— Ştii că, înainte să intre în grupul de studiu al Bibliei din care face parte şi mama, el n-a prea dat pe la biserică? Ei bine, acum zici că este cel mai înfocat creştin din lume. A clătinat din cap, apoi a adăugat: încearcă să o impresioneze pe mama? Chiar crede porcăria asta? Sau e vreun plan să ne controleze – să mă controleze?

— Cum adică?

— Cum ar fi treaba cu hainele şi cu machiajul…

M-am uitat la tricoul ei negru şi la blugii rupţi, la ochii de raton şi la buzele violet.

— Mi se pare că ai reuşit să-i păcăleşti până acum.

— Până acum, da, dar tu habar n-ai. Îmi caută prin dulap amândoi. Mi-au „confiscat” trei fuste pentru că erau „prea scurte”.

El mi-a spus că am pantofi cu tocuri prea înalte. M-a făcut să-mi dau jos de pe pereţi câteva postere – cel cu *Supranatural,* pentru că, a zis el, nu este „potrivit”, fiind prea mulţi demoni în serial.

— Sau pentru că actorii sunt prea sexy?

— Poate şi din cauza asta. Dar, brusc, vor să ştie ce videoclipuri urmăresc pe YouTube, ce pagini de internet accesez, ce cărţi citesc, ce melodii ascult…

— Asta face el? Sau şi mama ta?

— Amândoi. Dar el a venit cu ideea.

— De unde ştii?

— Ştiu, pur şi simplu.

O credeam. Nu trebuia să fii psiholog ca să îţi dai seama că el reuşea să o influenţeze pe Bev, astfel încât ea să facă tot ceea ce voia el.

— Şi chestia cealaltă?

— Care chestie?

— Păi, ai crezut… mi-ai spus că înainte, de Ziua Recunoştinţei, ţi s-a părut că el…

Dacă ea nu-şi amintea ce spusese, poate că nu trebuia să-i reamintesc. Era bine că uitase; asta însemna că nu era adevărat.

— Că am crezut că el a venit în căutarea mea. Că a găsit-o pe mama pentru că voia să ajungă la mine. La asta te referi, nu?

Am încuviinţat. Nu înţelegeam de ce mă simţeam stânjenită, dar ăsta era adevărul.

— Uite care-i treaba, a spus ea şi, pentru că o cunoşteam la fel de bine cum mă cunoşteam pe mine, îmi dădeam seama cât era de serioasă, dar şi cât se prefăcea în acelaşi timp („se prefăcea serioasă”, de parcă ar fi jucat într-un episod din *Supranatural* sau ceva de genul, o psihodramă adolescentină care nu prea era ca în viaţa reală).

Uite care-i treaba, nu ştiu exact ce încearcă el să facă. Dar când mă priveşte uneori – îl surprind privindu-mă cu ochii ăia mici ai lui –, mi se ridică părul pe ceafă.

— Dar face…

— Nu *face* nimic. Nu *spune* nimic. Nu găsesc nimic cu care să-i scot ochii sau să îl învinuiesc. N-ai şti că e ceva în neregulă. E un tip *ciudat,* nu-i aşa? A început să rostească citate din Biblie – „din Scriptură”, cum spune el – de parcă ar studia-o intensiv, de parcă ar memora toate chestiile astea ca pe o temă de casă…

— Ce chestii?

— Chestii de genul: „Şi faptele pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea…” sau „Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare…” Aiureli din astea intimidante…

— Şi mama ta?

— Mama e… parcă ar crede că el e trimisul lui Dumnezeu. Nu cred că a dat norocul ăsta peste ea.

Cassie şi-a coborât privirea şi, pentru o clipă, pe faţa ei nu s-a văzut nici urmă de prefăcătorie; nu avea nicio mască, doar o expresie uimită şi tristă. Semăna cu puştoaica de odinioară.

— Nu vreau să fiu eu cea care distruge relaţia, ştii? Nu pot face asta.

Auzisem deja aceste cuvinte din gura lui Peter. Însă disperarea ei părea reală, ca şi când ar fi avut

o culoare şi ar fi umplut aerul. Era ocru. Ocru şi acră.

— Ce pot să fac, Cass? Cu ce te pot ajuta?

Ea şi-a pus din nou masca pe faţă şi a râs strident, ca un lătrat. Trist.

— Delia zice că mă pot muta acasă la ea – cum crezi că o să meargă?

— Prost. Încercam să o aduc înapoi la mine, s-o fac pe fata cea adevărată să se întoarcă. Dar mama ta nu ne-ar spune „nu”.

mie şi mamei mele dacă ai vrea să stai la noi o vreme. Pot întreba cu uşurinţă…

— Drăguţ din partea ta, Juju. Întotdeauna ai fost cea mai drăguţă.

Dar ştii că n-aş putea locui la tine. N-ar funcţiona niciodată.

— De ce nu? Avem multe camere, iar mama ta ne cunoaşte atât de bine…

— Crede-mă – şi-a aşezat mâna pe antebraţul meu, ca şi când regizorul unui episod de televiziune ar fi sugerat gestul, ca să arate combinaţia potrivită dintre condescendenţă şi prefăcătorie –, nu este o idee bună.

Noii mei prieteni, Jodie şi Jensen de pildă, nu puteau înţelege loialitatea mea faţă de Cassie. Exista o oarecare flexibilitate atunci când erai prieten cu cineva încă din grădiniţă. Cu toţii mai facem excepţii de la judecata noastră pentru astfel de lucruri. Dar tonul lui Cassie atunci când mi-a spus că nu o pot ajuta… Am observat brusc că, în

timp ce eu simţeam că prietenia noastră, deşi cu suişuri şi coborâşuri, era în continuare cel mai preţios lucru, ea credea că îmi putea râde în faţă. Dacă luam în considerare cuvintele mamei („Aşteaptă şi se va schimba!” sau „Lucrurile par diferite, depinde din ce unghi priveşti!”), se pare că ea avea în gând o ierarhie clară, în care ea era Regina George, din *Fete rele,* iar eu eram Janis. Sincer vorbind, dacă voia să joace acest joc, puteam să îi înşir zeci de motive pentru care îi eram superioară, pornind de la notele mele şi casa părinţilor mei şi terminând cu sânii mei şi conduita mea morală. Nu eram mândră de zbuciumul meu interior – ştiam că nu trebuie să rostesc aceste gânduri urâte cu voce tare, nici măcar în faţa mamei, dar le aveam. Nu eram doar rănită, o şi uram puţin.

Am descoperit că puteam să o urăsc puţin şi fiindcă nu îi spusesem nimic, fiindcă prietenia noastră continuase în acest ritm încet şi parţial, care nu lăsa loc de certuri – nu exista nicio schimbare evidentă în relaţia noastră. Ea nu ştia că sentimentele mele se schimbaseră – şi era greu să îşi dea seama. De asemenea, mai puteam adăuga pe lista înzestrărilor mele şi faptul că eram mai atentă şi mai sensibilă decât ea, că îmi dădeam seama atunci când se prefăcea – însă, aparent, ea, nu.

În primăvara aceea, am avut o viaţă socială activă, împărţindu-mă între şcoală şi echipa de

dezbateri; dar şi una lăuntrică intensă, când o ascultam pe Cassie făcându-mi confidenţe de parcă am fi fost în continuare cele mai apropiate prietene, simţindu-mă în tot acest timp ca un spion care strânge informaţii pentru raportul său.

Nu acesta a fost însă motivul pentru care m-am împrietenit cu Peter. Mă căutase în iarna de după ce relaţia dintre el şi Cassie luase sfârşit. Ne petreceam timpul împreună la şcoală – el era sportiv, o stea a atletismului, sexy chiar şi atunci când părul negru îi era ud de transpiraţie, şi îi plăceau matematica şi ştiinţele. M-a sunat într-o seară de ianuarie şi m-a rugat să ne întâlnim la un restaurant din Royston ca să vorbim despre Cassie, pentru că îşi făcea griji în privinţa ei. Atunci mi-a povestit despre despărţirea lor, spunându-mi care fusese alegerea ei şi că el spera, în adâncul sufletului, că se vor împăca.

După aceea, am început să vorbim tot mai des la telefon, poate chiar de câteva ori pe săptămână, o prietenie ciudată, care ne-a adus rareori faţă în faţă la început. În viaţa noastră de elevi de generală nu existau alte modalităţi de a ne petrece timpul împreună. Şi, dacă la început vorbeam de cele mai multe ori despre Cassie – cum nu părea să se cunoască pe ea însăşi cu adevărat, cum Delia o influenţa mult prea mult şi cum se întorcea, precum floarea-soarelui, spre petrecăreţi, într-o manieră care îi displăcea lui Peter, care îşi dorea cu ardoare să fie salvatorul ei –, cu timpul am

început să vorbim şi despre alte lucruri:
presiunea pe care o simţea din partea părinţilor lui (tatăl lui era inginer la Henkel, iar mama lui avea un birou de avocatură în Newburyport.
„Nimic deosebit”, zicea el, însă, pentru ea, să fie avocat era un lucru suficient de special încât să îl plaseze pe el în categoria copiilor de la şcoală în care mă încadram şi eu, de la care părinţii şi profesorii aveau aşteptări), bârfe de la şcoală (ce petreceri avuseseră loc, deşi el participa la acestea, iar eu, nu, ce lucruri amuzante, şocante sau previzibile făcuseră petrecăreţii sau cât de beţi sau de drogaţi fuseseră aceştia) sau observaţii amuzante despre profesorii sau elevii de la şcoală. Avea simţul umorului şi observa diverse lucruri – că *monsieur* Favreau, profesorul canadian francez care antrena şi echipa de hochei, semăna cu o raţă care măcăne atunci când făcea anunţuri la microfon; sau că, atunci când nimeni nu strânsese baloanele sparte din sala de sport, după balul de iarnă, trupurile lor de cauciuc atârnaseră ca nişte prezervative viu colorate timp de o săptămână; sau că mirosul din cantină în zilele răcoroase semăna în mod ciudat cu damful rahatului labradorului său atunci când îl culegea cu punga de pe jos. Mă făcea să râd; şi eu îl făceam pe el să râdă. Şi da, Cassie stătea între noi, era motivul prieteniei noastre. Însă, cu timpul, a ajuns să fie tot mai puţin importantă, asemenea iernii care lasă loc primăverii.

Dar Cassie nu avea de gând să se împace cu el. Acest lucru era evident. Ea se dădea în stambă la petrecerile din iarna aceea – bea, flirta şi se retrăgea în colţuri întunecate cu alţi băieţi iar Peter a fost cel care mi-a spus lucrurile acestea; însă când am întrebat-o despre asta – „ai grijă”, am avertizat-o, pe un ton ocrotitor, dar sincer –, ea mi-a spus că ştie ce face, că nu băuse niciodată mai mult de două pahare. („Gândeşte-te puţin, Juju, mi-a spus ea. Mama mă ia cu maşina de la fiecare petrecere. Nu crezi că şi-ar da seama imediat dacă aş fi cherchelită? E *asistentă medicală,* ce naiba!”) M-a asigurat că nu se droghează; mi-a spus chiar că nu făcuse nimic altceva decât să se sărute cu băieţii, însă a recunoscut că fuseseră mai mulţi şi că erau preponderent băieţi de clasa a opta şi, uneori, chiar de a nouă.

Voiam să o cred, însă Peter îmi povestise şi alte lucruri şi nu avea niciun motiv să le inventeze. Privind în urmă, mă întreb dacă nu cumva Cassie mi-a spus ceea ce voia ea să fie adevărat. Tot nu înţelegeam care era treaba cu Bev şi cu Anders Shute, care ar fi îmbrăcat-o ca pe o menonită dacă ar fi putut, lăsând-o totuşi să meargă la petreceri. Oare doar se prefăceau că îi acordă atenţie, fiind, de fapt, mult prea absorbiţi unul de celălalt? Sau Bev avea motive mixte (mama spunea mereu că „oamenii au un comportament contradictoriu") şi, chiar dacă devenea din ce în ce mai aplecată spre religie, în secret, ba chiar inconştient, se bucura că

fiica ei era un copil popular, care se comporta aşa cum Bev nu ar fi îndrăznit niciodată, fiind acceptată de oameni care, pe vremea lui Bev, ar fi evitat-o?

Sau Cassie devenea o mincinoasă extrem de pricepută, care, cu faţa ei dulce de fetiţă, cu ochii mari şi părul blond, aproape imaculat, îi fermeca pe adulţi, făcându-i să creadă tot ce voia ea? Iar atunci când *mi*-a spus că e bine, că are totul sub control, că îşi cunoaşte limitele, eu am crezut-o. Când stăteam în faţa ei în cantina de la şcoală, cu lumina ei de închisoare şi cu mirosurile urâte, *o credeam.* Abia mai târziu, când am început să vorbesc cu Peter, am început să mă întreb, să mă îndoiesc şi, sincer, să n-o mai cred.

Însă îi luam apărarea mereu. Lumea începuse să vorbească, să presupună tot felul de lucruri, să le repete. În drum spre un turneu de dezbateri, în timp ce ne aflam într-un autobuz care ne zdruncina, pe când cireşii începeau să înflorească asemenea fetelor în rochii de bal, iar apa de ploaie de pe autostradă plescăia sub roţi, Jodie m-a întrebat dacă era adevărat că, după ore, Cassie fusese în vestiarul băieţilor şi făcuse chestii.

— Ce chestii să facă?

— Ştii tu, chestii… Câţiva băieţi din echipa de lacrosse au fost acolo, cu prietena ta. Chestii de-alea…

— Sunt minciuni, Jodie. Mâinile îmi tremurau în poală. Nu-mi vine să cred că repeţi astfel de

prostii. Dacă s-ar fi vorbit aşa despre tine?

— N-o să se vorbească niciodată aşa despre mine.

— N-ai de unde să ştii. Au luat-o la ochi pe Cassie. Sunt invidioşi pe ea.

— Invidioşi?

— Pentru că o plac băieţii. Pentru că este o fată populară.

— Chiar crezi că este o fată populară? Jodie era pe jumătate enervată, pe jumătate compătimitoare. Nimeni nu crede că prietena ta este o fată populară. Doar tristă şi distrusă, de fapt. Singurul motiv pentru care ea încă vorbeşte cu tine este acela că tu eşti singura persoană care crede că este populară. Marea întrebare este asta: tu de ce mai vorbeşti cu ea?

În seara aceea, am sunat-o pe Cassie. Întrucât avea telefonul mobil închis, am încercat pe cel fix, ceea ce nu mai făcusem de mult. Am fost surprinsă când mi-a răspuns Anders Shute oarecum, în tot acest timp, nu prea fusesem conştientă de prezenţa lui: când i-am auzit însă vocea înceată şi blândă, mi-am dat seama cu uimire că el fusese în casa lor în toate aceste luni, prezent în fiecare seară la cină şi în fiecare dimineaţă la micul dejun, manevrând radioul, că părul lui pubian rămânea încâlcit în gura de scurgere, că mirosul lui stăruia în dormitorul mamei ei.

— Îmi pare rău, dar Cassie nu poate veni la telefon, a zis el.

— Sunt Julia, am spus. Ştiţi când se va întoarce acasă?

— Este acasă, a răspuns el. Dar nu poate veni la telefon în acest moment.

— Am înţeles, am spus apoi, deşi era clar că nu înţelegeam.

— E o regulă de familie, mi-a explicat el. Cassie trebuie să îşi termine temele înainte să socializeze.

I-am lăsat numărul meu de telefon, cu toate că ea îl ştia. Regulă de familie? Ce însemna asta? El nu făcea parte din familie.

Cassie nu m-a sunat în seara aceea, dar când i-am spus despre zvonul care circula la şcoală, a intrat în defensivă şi s-a înfuriat. Ba chiar mi s-a părut puţin speriată.

— E scârbos, Juju. Nu-mi vine să cred că m-ai *întrebat* asta.

— Nu te întreb dacă ai făcut-o, îţi spun ce vorbeşte lumea.

— Când repeţi e ca şi când ai spune că este adevărat.

— Mai repet cuiva de aici? îţi spun ţie, atâta tot.

Ea a clătinat din cap.

— Tu în tabăra cui eşti?

— Există tabere?

— Prietenii adevăraţi nu spun lucruri urâte despre prietenii lor.

— N-am spus *nimic.* Le-am spus că sunt prostii. Am crezut că trebuie să ştii ce se vorbeşte despre

tine.

Ea a schimbat apoi subiectul. Am vorbit despre cât de grea i se părea matematica şi m-a întrebat dacă ar trebui să ia meditaţii. Mi-a arătat după aceea o imagine din revista *Seventeen* cu un rucsac din piele, care costa două sute de dolari, pe care şi-l dorea de ziua ei de naştere şi pe care ştia că nu avea să-l primească.

— Dacă tata ar fi fost aici, mi l-ar fi cumpărat, a spus ea.

Mi-am amintit de vocea lui Shute din seara precedentă şi de felul cum se comportase, de parcă ar fi fost tatăl ei.

— Sunt sigură că ţi-e dor de el.

— Habar n-ai tu, iubito, a răspuns ea cu o voce teatrală, răsfoind paginile revistei până când a ajuns la un articol despre trupa One Direction. Care-ţi place? m-a întrebat apoi. Harry Styles e sexy, clar, dar mi se pare o alegere evidentă, nu? De parc-ar fi o setare implicită.

Mai târziu, am încercat să am aceeaşi conversaţia despre One Direction cu mama, care încerca mereu să pară mai tânără decât era. Ea mi-a ţinut isonul vreo cinci minute, apoi s-a prefăcut că ţipă şi îşi smulge părul din cap.

— E stupid! a ţipat ea. Nu mai suport!

— Atunci, despre ce *vrei* să vorbim?

— Ce zici de cursa pentru alegerile prezidenţiale şi despre faptul că îl vom alege pe liderul naţiunii noastre – fie pe acelaşi, fie pe altul –

peste vreo şase luni? Ce-ar fi să vorbim despre asta în loc să vorbim despre One Direction?

— Chiar trebuie?

— Este important, scumpo. Trebuie să vorbim despre asta.

Apoi m-a obligat să ascult la radio un program politic, iar în timpul cinei l-am comentat împreună cu tata. Era ca şi când aş fi avut ore de ştiinţe sociale acasă. Eram posacă şi iritată, însă m-am conformat.

Părea că şi pe Peter Oundle îl interesa politica, iar când am amintit despre programul de la radio, mi-a spus că îl ascultase şi el, nu pentru că îi impusese cineva, ci pentru că îl interesau astfel de lucruri. Mi-a recomandat câteva reviste on-line pe care să le citesc, a căror atitudine faţă de probleme, mi-a spus el, era „extrem de tranşantă". Am căutat revistele pe internet, aşa cum aş fi căutat trupele muzicale recomandate de un băiat atrăgător – fără să mă aştept, de fapt, să-mi placă muzica lor, dar simţind că era un aspect esenţial al flirtului, pe care mama îl numea „erotomorfie", o boală de care sufereau jumătate dintre adolescentele din America, după părerea ei. Articolele nu erau pe de-a-ntregul captivante, dar nici greu de digerat. Mi-a mai recomandat să urmăresc documentarul *Ţinutul gazului,* unde era explicat ce însemna „fracturarea hidraulică". Îmi dădeam seama că problemele care îl interesau cel

mai mult pe Peter – discuţiile despre natură şi mediul înconjurător, fracturarea hidraulică şi încălzirea globală – erau mai importante decât propriile noastre vieţi.

Problemele referitoare la mediul înconjurător mi se păreau, într-o oarecare măsură, abstracte şi îndepărtate, dar eram convinsă că puteam ţine un discurs înflăcărat despre efectele încălzirii globale. Prin urmare, m-am dus la domnul Cartwright şi i-am sugerat acest subiect pentru discursul meu final din acel an. Asta însemna să schimb categoriile – de la „Declarare şi recitare” la „Argument original” –, ceea ce constituia o problemă doar pentru că eram nouă în echipă: de obicei, elevii din clasa a opta susţineau argumentele originale. Însă domnul Cartwright a fost de acord şi mi-a spus că aveam două săptămâni la dispoziţie pentru a scrie ciorna, pentru că mai erau doar câteva săptămâni până la turneu.

El mi-a mai zis că cea mai bună metodă de a scrie un discurs de impact era să îi dai o notă personală. Casa noastră nu fusese inundată sau distrusă de o tornadă; pe maşina noastră nu căzuse nici măcar o ramură de copac. Puteam vorbi despre spaima mea legată de furtunile de zăpadă – prima oară când văzusem un fulger din timpul unei furtuni de zăpadă crezusem că vine sfârşitul lumii –, însă acest subiect nu era neapărat interesant. Puteam vorbi despre distrugerile

uraganului Katrina, însă acest dezastru se întâmplase cu mulţi ani în urmă – devenise istorie, practic iar eu nu fusesem niciodată în New Orleans. Puteam încerca să pregătesc ceva despre cutremurul devastator care avusese loc recent în Japonia – acesta provocase şi un accident nuclear, cu un an în urmă. Însă, mai întâi de toate, eu nu aveam nicio legătură personală cu acest eveniment; în al doilea rând, acesta nu era pur şi simplu o problemă referitoare la încălzirea globală. Deşi puteai argumenta că fusese provocat de încălzirea globală, nu puteai să te rezumi doar la atât.

Tata mi-a amintit de Rudy, îngrijitorul.

— Îţi aduci aminte de furtuna aceea ciudată de acum câţiva ani?

Uraganul… care? Care a fost?

— Nu-mi mai amintesc, a răspuns mama.

— Fată sau băiat?

Îmi plăcea faptul că uraganele aveau gen.

— Nu ştiu să-ţi spun. Ideea e că a fost o furtună ciudată, un uragan întârziat, care n-ar fi trebuit să se formeze atât de sus, înspre nord. S-au anunţat inundaţii pe coastă şi toţi locuitorii aflaţi de-a lungul ei au fost evacuaţi, însă, în mare parte, n-a fost chiar atât de grav pe cât s-au temut.

— În mare parte?

— Au fost rafale de vânt şi ploaie, în genul celor care inundă şoseaua în douăzeci de minute, dar au fost pe reprize, nu în mod constant.

— Îmi amintesc, a zis brusc mama. A fost un şir de minitornade, nu? Cum au fost botezate?

— Să fiu al naibii dacă-mi amintesc!

— Pot să caut pe telefon, am zis eu. Pe atunci, eram singura din familie care avea smartphone. Cum să caut? O denumire pentru minitornadă?

— Nu este o tornadă în *adevăratul* sens al cuvântului, mi-a zis tata. *Seamănă* cu o tornadă.

— Ce cauţi cu telefonul la masă? a ridicat tonul mama. Avem reguli în privinţa asta.

— Nu e *la* masă, e *lângă* masă.

— Şi asta înseamnă că se acceptă?

— Las-o să caute. Mă enervează când nu-mi pot aminti.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

— „Vârtej de praf”? Aşa se numeşte?

— Nu. Mai caută.

— Rich! Suntem la masă!

— N-ai s-o opreşti să aducă enciclopedia, nu?

— Dar…

— Dar nu va găsi nimic în ea, pentru că nu cunoaşte cuvântul.

— *Derecho?*

— Bingo! Asta era! Mulţumesc, domnişoară Julia. Un şir de *derechos.* Ce scrie despre ele?

— Sunt furtuni de vânt, dar nu sunt tornade. „Aceste furtuni produc rafale puternice de vânt şi pot provoca daune similare celor ale unei tornade”.

— Vezi? Asta era. Îmi amintesc că am purtat o conversaţie cu Rudy despre asta, în parcarea

farmaciei Rite Aici. El mi-a explicat toate astea. A fost rezultatul uraganului. Şirul de *derechos.* Sună mexican, „cloritos” şi „nachos” combinate.

Părea dezamăgit, de parcă „tornadă” ar fi avut mai mult prestigiu.

De parcă ar fi făcut parte dintr-o clasă superioară de furtună.

— Tată…

— Ideea e că acest *derecho* i-a distrus casa. Avea o căsuţă din lemn în pădure, pe Vine Tail Road, aproape de rezervaţia naturală. Locuia acolo cu mama lui şi, din câte îmi amintesc, aceasta murise de curând, aşadar a fost cu atât mai devastator. M-am dus acolo cu Eric şi am văzut-o – era doborâtă la pământ, ca şi când un uriaş ar fi călcat pe ea.

— Unde locuieşte acum?

— Tot acolo.

Tata s-a ridicat în picioare ca să strângă de pe masă.

— Rich! Asta e treaba Juliei.

— Mai las-o în pace! Vreau să termin de povestit.

— Şi-a reconstruit casa?

— Nu, şi-a cumpărat o casă mobilă şi a aşezat-o pe o fundaţie din beton. O chestie de-a dreptul rudimentară. Atât şi-a permis cu banii de pe asigurare. E un loc primitiv. Îşi ţine câinele într-un ţarc, afară, şi am auzit că, noaptea, acesta urlă ca un vârcolac.

— E o poveste minunată, dar nu îi este de folos Juliei pentru discurs.

— *Derecho* i-a răsturnat casa la pământ? Sau a fost distrusă de un copac care a căzut?

— Îl poţi întreba. Furtuna a smuls din rădăcini un şir de pini bătrâni ca şi cum ar fi fost nişte chibrituri – se mai vede urma, ca un drum prin pădure –, iar casa s-a aflat în drumul ei, cred. Un morman de lemne de foc, cu nişte bucăţi de mobilă mânjite cu noroi, împrăştiate peste tot. Asta am văzut când m-am dus acolo.

Mama a oftat.

— Nu e o poveste prea veselă. A scos îngheţata de vanilie din congelator, apoi a adăugat: Cred că avem nevoie de un moment parizian. Vrea cineva *Poire Belle Hélène*? Încălzesc sosul de ciocolată dacă veţi schimba subiectul.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu Rudy, mi-a spus tata. Povestea lui va fi un subiect minunat de discurs.

— Încălzirea globală a provocat dezastrul? am întrebat eu.

Mama a pus perele în boluri, apoi a adăugat îngheţata cu lingura.

— Bineînţeles. Cine-a mai auzit până acum să se fi format vreun uragan – sau *derecho,* că veni vorba – atât de sus, înspre nord, în luna noiembrie?

— Eu te înţeleg, a spus mama, dar suntem la cină, iar Rudy mai poate aştepta. Scumpo, ce-ar fi să ne povesteşti despre meciul de lacrosse din

după-amiaza asta? Cine a câştigat?

Aşa am ajuns să vorbesc cu Rudy Molinaro despre casa lui. A devenit un soi de aliat. Nu ştiam niciun adult care să nu fi avut legătură cu vreun copil pe care îl cunoşteam sau cu şcoala, aşa că era o premieră. Rudy a făcut ca această situaţie de adulţi să pară, în mod ciudat, una de copii – era ca şi când ţi s-ar fi întâmplat diverse lucruri, iar tu nu puteai oricum să schimbi cursul vieţii. Ca şi când ar fi fost predestinat cumva.

Tata m-a dus acasă la Rudy într-o duminică după-amiază şi s-a aşezat pe un scaun lângă blatul din bucătărie, citind ziarul în timp ce eu îl intervievam pe Rudy. Am înregistrat conversaţia cu un reportofon vechi al mamei – „unealta unui jurnalist”, îmi spusese ea în timp ce scotocea în sertarul biroului după el, fluturându-l apoi triumfător în aer.

— Te ştiu, a spus Rudy când am sosit, îndreptând un deget noduros spre mine. Eşti prietenă cu fetiţa cea blondă, cu părul alb ca al unui înger. V-am văzut prin oraş.

— Nu prea ne mai petrecem timpul împreună, am răspuns eu, dar, da.

Genunchii mei aproape că îi atingeau pe cei ai lui Rudy în timp ce stăteam pe canapeaua mică din velur. O arsură de ţigară în perna de lângă coapsa mea mi-a atras atenţia: zăream prin gaură cârlţii galbeni şi-mi venea să trag cu degetele de ei şi să-i

scot afară. În cele din urmă, m-am aşezat pe mâna dreaptă ca să îmi înăbuş această pornire.

Povestea lui Rudy era tristă. Crescuse în casa din pădure, iar după ce terminase liceul, fusese ucenic electrician la o firmă din Lawrence.
Într-un final, economisise suficienţi bani încât să se mute din casa părinţilor şi să închirieze un apartament în centrul oraşul Royston. Acest lucru îl făcea să fie singurul chiriaş din Royston pe care îl întâlneam cu bună ştiinţă. Într-o vreme, avusese şi iubită şi vorbiseră despre căsătorie, însă ea voia să se mute în Boston, iar el să rămână aproape de casă, unde cunoştea pe toată lumea şi toată lumea îl cunoştea pe el. Apoi, tatăl lui făcuse infarct la volan şi avusese un accident de maşină pe autostradă, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, iar Rudy, care pe-atunci avea treizeci şi unu de ani şi era burlac (iubita lui se mutase), trebuise să facă o alegere grea.

Mama lui, care locuia în pădure, suferea de diabet şi avea un picior bolnav, astfel că nu putea conduce maşina. Nu s-ar fi putut muta într-un apartament din oraş, unde ar fi fost nevoită să urce scările. Prin urmare, Rudy se mutase în casa de pe Vine Tail Road şi o luase pe Bessie, ciobănescul german, în loc să-şi ia o soţie, însă o iubea la fel de mult, chiar dacă nu o lăsa să doarmă în casă cu el. Pe când avea treizeci de ani, Rudy îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului acolo – fusese concediat din postul de electrician din Lawrence în

2009, când lovise criza economică şi se făcuseră restructurări, cu toate că era ultimul angajat care nu era rudă cu Doug Bergdahl, patronul şi fondatorul firmei, iar acesta îşi exprimase părerea de rău fiindcă trebuia să renunţe la el.

După aceea, avusese doar slujbe ciudate, în postul de paznic şi îngrijitor la Asociaţia de Proprietari de Teren, a cărei proprietate includea şi azilul, îi aducea un venit minim, completat de mici contracte de curăţenie, care nu erau plătite prea bine – dar, Slavă Cerului, era o slujbă (iar slujbele nu se găseau uşor) care îi permitea să aibă grijă de mama lui. Sănătatea ei începuse să se degradeze de când se întorsese el acasă – Rudy zicea că din cauză că îi era dor de tatăl lui, însă, mai târziu, tata a insinuat că doamnei Molinaro îi plăcea câte un păhărel sau două, ceea ce este o problemă mare atunci când suferi de diabet, mi-a explicat tata. Ea ajunsese, practic, ţintuită la pat. În acel moment, lui Rudy i s-au umezit ochii şi nu am mai intrat în detalii, însă mi-a spus apoi că cei de la azil fuseseră minunaţi şi că nu ştie cum s-ar fi descurcat altfel, iar aici se referea în special la Bev Burnes. Îmi puteam imagina, deşi rulota în care ne aflam şi unde beam cafea instant nu era la fel ca micuţa casă din lemn distrusă, însă o vedeam la fel de murdară, cu nişte covoare îmbâcsite de mizerie şi praf, cu urme lipicioase pe toate suprafeţele.

O vedeam pe agitata, voluptuoasa şi corecta Bev străbătând drumul în Honda ei Civic, cu

stetoscopul atârnându-i la gât, cu obrajii rumeni, lăsând în urma ei un miros dulceag. Îi vedeam unghiile colorate şi neastâmpărate în timp ce făcea ordine – un mic *derecho* care „mătura" în casă; ştergea suprafeţele, mângâia o frunte, lua pulsul, schimba un scutec şi, în cele din urmă – asemenea îngerului Morţii –, administra un sedativ, în principal morfină letală.

În ciuda agitaţiei, Rudy ar fi fost uimit şi extrem de recunoscător.
El nu era – nu este – „remodelat”, cum ar zice mama, nici „sofisticat”.

El trebuie să o fi văzut pe Bev ca un far de pe o stâncă, o lumină puternică şi graţioasă care îi transforma colţul întunecat din Royston.

Mama lui murise din cauza unui accident vascular cerebral – „o binecuvântare, pentru că ştiai că drumul ei ducea într-o singură direcţie”, îi spusese Bev – în martie 2010, când nu exista niciun semn de primăvară pe solul pădurii, nici păsări care să cânte fără încetare printre ramuri. Iar Rudy se simţise foarte singur, cu excepţia lui Bessie, care uriaşe trei zile la rând ca şi când ar fi vrut să îl scape de suferinţă.

Când venise furtuna, la sfârşitul acelei toamne, şi îi pusese casa la pământ, distrugând tot ce mai rămăsese din viaţa pe care o ştia el, dezastrul fusese complet. El nu a spus nimic de felul ăsta – nu era genul de persoană care să afirme aşa ceva; doar şi-a privit mâinile şi a murmurat: „A fost rău,

foarte rău”, apoi, timp de trei minute, nu a mai spus nimic (priveam ceasul electronic de pe aragaz, schimbând priviri tăcute cu tata, care aştepta şi el), ca şi când le-ar fi dat răgaz acelor câteva cuvinte să prindă rădăcini în jurul nostru, iar nouă, să ne dăm seama de gravitatea inexprimabilă a pierderii suferite. Mi-am dat seama că el simţea că se făcuse un soi de dreptate întunecată, că era deposedat de lucrurile materiale care reprezentau ceea ce pierduse deja odată cu moartea mamei lui, de parcă natura îl obliga să înţeleagă că trebuia să o ia de la capăt, că nimic n-avea să mai fie vreodată cum fusese odinioară.

În noaptea în care se iscase furtuna, el se afla în oraş, la un joc de pocher, o întâlnire lunară cu vechi prieteni din liceu. Pentru că se anunţase vreme rea, o luase pe Bessie în camionetă cu el – „Urăşte furtunile, ca toţi câinii. Le adulmecă înainte să se işte”, a zis el – şi o încuiase în cabină, unde căţeluşa se aşezase pe scaunul şoferului, cu botul pe volan şi cu urechile ciulite.

— Când s-a înrăutăţit vremea, am ieşit afară să văd ce face, iar ea plângea. Nu mai contenea. Am avut grijă să nu parchez în apropierea copacilor, pentru orice eventualitate. Cădeau ramurile. Mi se rupea inima când o auzeam cum plânge. Aşa că l-am întrebat pe Ham dacă o pot aduce înăuntru, dacă poate sta în bucătărie, iar el a fost de acord, aşa că am adus-o în casă. Însă ea a continuat să plângă. Am râs cu băieţii pe seama asta – un câine

mare şi puternic ca Bessie să se teamă de vreme rea… Am crezut că era din cauza vântului, ştii? Din cauza vuietului. A clătinat din cap. Dar mai târziu… Ham nu m-a lăsat să plec până nu s-a domolit furtuna, am rămas cu toţii, a fost un maraton de pocher – am pierdut o sută de dolari în noaptea aceea.

Apoi, mai târziu, când m-am întors acasă şi am văzut… atunci mi-am dat seama că Bessie presimţise totul. Cred că ştiuse ce se întâmpla.

— Ai făcut bine că ai luat-o cu tine, a spus tata.

— Te cred şi eu.

Rudy a zâmbit. Unul dintre dinţii din faţă îi era gri, un dinte mort, astfel că zâmbetul lui părea ştirb. Apoi îi mai lipseau câteva măsele din spate, prin urmare gura părea să i se strângă. Îmi dădeam seama de aproape că nu avea o înfăţişare înspăimântătoare, cu burta lui umflată, cu degetele butucănoase şi cu cârlionţii rari şi cărunţi din creştetul capului. Pielea de pe obraji îi era roşie şi groasă, însă ochii negri semănau cu ai unui câine, fiind plini de speranţă şi trişti.

— S-o iau pe Bessie cu mine în seara aceea a fost cel mai înţelept lucru pe care l-am făcut.

Îmi dădeam seama că îşi imagina şi cealaltă posibilitate.

— Nu asta, a spus el, nu cred că aş fi putut îndura. Ea e tot ce mi-a mai rămas. Este familia mea. Înţelepciunea mea.

Gândul m-a purtat la acea după-amiază de

vară când Cassie şi cu mine stăteam ascunse în azil, uitându-ne pe geam la el şi la Bessie, iar eu eram convinsă că ea ştia că noi ne aflăm acolo.

— Ciobăneştii germani sunt câini inteligenţi, nu-i aşa?

— Mai inteligenţi decât majoritatea oamenilor, a răspuns el. Cel puţin, mai inteligenţi decât mulţi dintre oamenii pe care îi cunosc.

Apoi mi-am amintit cum îmi imaginasem că, ascultând la volum maxim muzica lui Springsteen, el îşi retrăia tinereţea fără griji; însă acum, când îl vedeam pe Rudy de aproape, ştiam că nu acesta fusese motivul. El nu fusese acel gen de băiat, sigur pe el, cu braţul după umerii unei fete în cabina camionetei. Cunoşteam versiunea mai tânără a băieţilor de genul lui de la şcoală: stângaci, singuratici, puţin cam înceţi, care se întovărăşeau cu alţi băieţi ca ei ca să aibă companie, sperând şi aşteptându-se la puţin şi fiind recunoscători, foarte recunoscători, pentru ce aveau.

Discursul a ieşit bine – „o combinaţie aproape ideala, după spusele domnului Cartwright, între latura personală şi cea ştiinţifică. Am ales câteva detalii din povestea lui Rudy – detalii care îţi smulgeau o lacrimă, ca dimineaţa de după furtună când el găsise fotografia preferată a mamei lui, cu ea şi tatăl său pe când erau tineri, îmbibată în noroi într-un maldăr de ramuri ude şi moloz. Deşi

intuiţia aparentă a lui Bessie constituia o poveste minunată, iar pentru mine însemna foarte mult, nu avea prea mare legătură cu încălzirea globală, aşa că am lăsat-o pe dinafară. Domnul Cartwright ne-a spus că povestea trebuia să aibă forma unui argument, aşadar noi alegeam ce scriem şi ce nu.
Am început cu Rudy, am continuat cu uraganul Katrina şi cu alte fenomene meteorologice importante, apoi am trecut la statistici.
Domnul Cartwright ne spunea mereu că în general avem reacţii faţă de un individ, nu faţă de un colectiv – că ne întristăm mai mult din cauza decesului unui copil anume decât din cauza veştii despre moartea a 500 sau a 1.000 de oameni –, iar eu am ţinut minte acest lucru. L-am făcut pe Rudy să pară mai eroic şi mai curajos decât în realitate (în realitate, sugerase tata, de la moartea mamei lui, Rudy părea să se fi împrietenit cu verişorul mai sărac al lui Johnnie Walker), însă m-a ajutat să-mi susţin punctul de vedere şi să nu inventez nimic. Domnul Cartwright mi-a spus că discursul meu avea şanse mari la turneu, ceea ce pentru mine era o laudă nemaipomenită – prin urmare, eram fericită. În cele din urmă am obţinut locul trei, însă copiii care se descurcaseră mai bine decât mine erau în clasa a opta, aşa că pentru mine a fost o victorie. Jodie, care făcea parte dintr-o categorie complet diferită şi a susţinut un monolog din *Îmblânzirea scorpiei,* a fost puţin invidioasă.

E curios ce poate face timpul: în fiecare zi un strop de apă şi, fără să-ţi dai seama măcar, piatra de sub picioarele tale devine netedă. La sfârşitul primăverii, nu mă mai gândeam atât de mult la Cassie. Nu că n-o vedeam, dar nu ne mai petreceam timpul împreună. Peter Oundle devenise mai degrabă prietenul meu decât iubitul ei şi, dacă motivul era idila lor destrămată, atunci nu puteam decât să-i fiu recunoscătoare lui Cassie. Chiar dacă el o adora şi poate o iubea mai mult după ce se despărţiseră, eu ştiam că ea nu fusese potrivită pentru el. Bineînţeles că el alerga la curse de 400 de metri şi era invitat la toate petrecerile, dar în adâncul sufletului era un poet; mi-a arătat poeziile lui şi mi-a vorbit despre ele, cerându-mi părerea despre cuvinte şi versuri. Uneori, el compunea muzică, transformând poeziile în cântece – acestea, spre deosebire de celelalte, aveau rimă – şi testându-le cu mine. Mă invita la el acasă – prima oară am avut emoţii, de parcă ar *fi însemnat* ceva; însă a devenit repede evident că aceste invitaţii nu aveau nicio însemnătate aparte, nu pentru el, în orice caz.

Peter avea în cameră o claviatură şi o chitară, iar uneori îmi cânta. Lucram deseori împreună la versuri. Deşi nu sunt muzician profesionist, cumva ştiu cum ar trebui să sune un cântec, aşa cum ştiu ce ar trebui să conţină o poveste, aşa cum anticipez intriga unui serial de televiziune înainte ca aceasta să se desfăşoare (şi am aproape

întotdeauna dreptate). Mi-a spus că nimeni nu se descurca la fel de bine ca mine, că uita că sunt mai tânără decât el, pentru că îi dădeam sfaturi bune şi eram înţeleaptă. Încercam din răsputeri să nu înţeleg altfel laudele lui.

Nu mi-l puteam imagina făcând astfel de lucruri cu prietena mea sau lăudând-o aşa cum mă lăuda pe mine. Însă era încă îndrăgostit de ea – sau de o imagine fantezistă a ei –, iar când am căutat măcar o frântură de interes romantic din partea lui, nu am găsit nimic. Atunci când vorbea despre Cassie, privirea lui devenea blândă, la fel şi vocea, şi mi-am dat seama că încă o iubea. Avea obiceiul să îşi frece arătătorul stâng cu degetul mare de la mâna dreaptă atunci când vorbea despre ea, de parcă şi-ar fi consolat mâna, de parcă s-ar fi consolat pe el, de parcă i-ar fi fost greu să vorbească despre ea chiar dacă îşi dorea acest lucru. Altminteri, cu mine era relaxat şi liber: fără priviri lungi, fără tăceri stânjenitoare, fără gesturi stângace. Fireşte că le căutam, că le doream; mi-am amintit de acea dimineaţă îndepărtată de vară, când el îmi pusese mâna, pentru o clipă, pe umăr şi simţisem că mă arde – dar acel gest nu însemnase nimic.

Peter mi-a spus nu o dată cât de norocos era să aibă o amică atât de apropiată şi de deşteaptă. „Eşti mişto", mi-a spus. Îmi povestea tot felul de lucruri – despre mama lui, care bea prea mult, nu că ar fi fost neapărat alcoolică, dar obişnuia să bea

prea multe pahare cu vin, prea des; despre cum ţipa ea la tatăl lui şi cum detesta el acest lucru, compătimind-o în acelaşi timp. Mi-a povestit despre fratele lui mai mare, care suferea de dislexie severă – Josh era cu cinci ani mai mare şi era la facultate – şi care nu se descurcase niciodată prea bine la şcoală, chinuindu-se să termine cursurile Universităţii din New Hampshire, „un plan pe opt ani”, a zis Peter, citându-l pe tatăl său şi zâmbind trist; despre cât de dezamăgiţi erau părinţii lui de Josh şi despre aşteptările mari pe care le aveau de la Peter. Mi-a povestit despre teama lui de insecte şi despre astmul de care suferise din copilărie, despre faptul că îi plăcea muzica veche, ca de pildă Bob Dylan, şi desenele animate japoneze. Mi-a arătat mii de poze din Tokio pe computer – visa să meargă acolo cândva. Vorbeam vrute şi nevrute, ca şi când am fi fost două „prietene” sau doi oameni în vârstă. Era orb, fie voit, fie nu, în privinţa interesului meu pentru el.

Mama mi-a zis că, în timp, va ajunge să-şi dea seama: „Nu fi nerăbdătoare!” zicea ea în glumă, deşi mie îmi venea greu să schiţez măcar un zâmbet atunci când făcea aluzie la Anders Shute, simbolul a tot ce mersese prost.

Din primăvara clasei a şaptea până în toamna clasei a noua e o perioadă lungă. Se întâmplă multe. Unele lucruri se petrec repede, cum ar fi un

accident rutier sau un infarct; alte lucruri se petrec încet, cum ar fi destrămarea unei prietenii sau a unei căsnicii; sau cum ar fi cancerul. Nu îţi dai seama ce se întâmplă decât atunci când vine criza, iar în acel moment este deja prea târziu.

În cazul unei persoane pe care ai cunoscut-o dintotdeauna şi pe care ai iubit-o fără să te gândeşti, există acel sentiment ciudat că ştii totul despre ea şi, totodată, nimic. Uneori, la şcoală, stăteam la taclale pe hol sau în cantină, iar Cassie făcea o anume grimasă, folosea un cuvânt anume sau îşi trecea mâna prin păr într-un anumit fel, iar eu ştiam exact ce simţea; iar lucrurile păreau fireşti între noi: nu puteai şterge totul cu buretele. Dar, în acelaşi timp, prietenia noastră era asemenea unui oraş pe care nu l-ai mai vizitat de mult, ale cărui străduţe le cunoşti pe de rost, deşi magazinele şi restaurantele s-au schimbat, astfel încât ştii cum să ajungi de la biserică în piaţa oraşului fără nicio problemă, dar nu ştii de unde să cumperi îngheţată sau un sandvici gustos.

În acea perioadă, Cassie şi „Piaza rea” erau deja foarte apropiate, în clasa a opta, mergeau împreună la petrecerile organizate în weekend. Vedeam poze pe Instagram de la petreceri de liceeni, iar Peter – cu care vorbeam în continuare (sau ne trimiteam mesaje) şi cu care mă întâlneam în mod regulat, deşi el stătea în campusul liceului din Royston – mi-a spus că, de fiecare dată când le văzuse, după balul de absolvire, în noaptea focului

de tabără sau după balul de iarnă, fetele erau mereu împreună, râzând zgomotos şi făcând glume despre băutură şi droguri. Chiar şi atunci când nu petreceau, voiau să te facă să crezi asta.

Nu înţelegeam cum de îngăduia Bev acest lucru. Poate că iubirea îi distrăgea atenţia. Într-o seară de duminică, pe când am mers cu părinţii la restaurantul chinezesc Lotus Garden, i-am văzut pe Bev şi pe Anders Shute intrând să servească cina. S-au oprit la masa noastră, iar când mama a întrebat-o despre Cassie, Bev i-a răspuns că era acasă şi că îşi făcea temele. Mie mi s-a părut ciudat – şi ea trebuia să mănânce, nu? Mi se părea că Bev şi Anders Shute erau fericiţi împreună, în timp ce Cassie era fericită fără ei. Părea trist pentru un copil. Apoi m-am gândit că poate nu era singură şi, chiar dacă ar fi fost, probabil că nu îşi făcea temele. Eu eram în clasele speciale şi nu aveam *atât* de multe teme. „Lenea este mama tuturor viciilor”, obişnuia să spună Bev atunci când eram mici, ori de câte ori ne dădea câte ceva de făcut. În acel moment, viciile păreau să îi acorde mai multă atenţie lui Cassie decât o făcea Bev.

Ulterior am aflat – deşi aş fi putut lesne bănui – câte tentaţii existau în casa Burnes. Tata a aflat de la domnul Aucoin, care a venit să îşi facă detartrajul de şase luni, că, într-o noapte, mult după miezul nopţii, o întâlnise pe Cassie, care mergea pe marginea Rutei 29 înspre oraş, departe de casă. El se oprise şi îi spusese să urce în maşină

pentru a o duce acasă, a spus tata că îi povestise domnul Aucoin, însă Cassie îi răspunsese pe un ton politicos: „Nu, mulţumesc. Mă duc la o prietenă”.
Domnul Aucoin insistase: „Păi, dacă e aşa, la ora asta mama ta ar trebui să te ducă acolo. Nu poţi rătăci de una singură pe marginea autostrăzii.
Urcă în maşină, te duc acasă”. Când ea refuzase din nou, el îi spusese:
„Cassie Burnes, nu plec până nu urci în maşină. Dacă preferi, pot suna la poliţie ca să vină ofiţerul Callaghan, să te ducă acasă cu maşina poliţiei”. Ea urcase atunci în maşină, mi-a zis tata că îi povestise domnul Aucoin, iar el o dusese acasă.

Cassie nu mi-a povestit niciodată această întâmplare, ceea ce însemna că nu simţea nevoia să o ia în glumă. M-am gândit cum trebuie să fi fost, să umble de una singură pe întuneric – nu putea să fie decât supărată, nu? Să pleci pur şi simplu, fără nicio destinaţie, doar să pleci. Altminteri, de ce ai face-o? Doar dacă Bev ar fi fost de gardă, iar Cassie intenţionase să meargă undeva (Dar unde? Casa Deliei era mult prea departe. Nu îmi puteam imagina încotro se ducea – până şi casa mea se afla la un kilometru şi jumătate depărtare, iar a lui Peter, la o distanţă de trei ori mai mare) şi nu dorise să îi ceară voie lui Anders Shute; sau poate că fuseseră amândoi plecaţi, iar ea rămăsese singură acasă şi nu i se păruse mai înfricoşător să meargă noaptea de-a lungul autostrăzii decât să stea fără niciun tovarăş

în căsuţa de pe strada înfundată – Electra, pisica, dispăruse de mult în pădure.

Indiferent de motivul pentru care ea se aflase acolo, mă întreb ce simţise când maşina se apropiase de ea, cu farurile aţintite asupra ei ca un reflector orbitor. Iar maşina... ce maşină? Nu îţi puteai da seama în întuneric dacă era una cunoscută sau una necunoscută, nici ce marcă era sau ce culoare avea. Ca într-un coşmar, geamul cobora şi un bărbat îţi spunea să urci în maşină – şi abia atunci îţi dădeai seama că era cineva cunoscut, că era vecinul de alături, şi te inunda uşurarea precum sângele nou, dintr-odată, schimbându-ţi temperatura interioară a corpului. Doar că el insista *să urci* în maşina lui, singurul lucru pe care mama ta îţi spusese să nu-l faci, să nu urci niciodată în maşina unui străin... dar el nu era străin, era domnul Aucoin, mare şi păros ca un urs – îi puteai vedea blana de pe podul labei pe care o ţinea pe volan, reflectându-se în lumină. Apoi te străbătea din nou un fior rece: *era* ciudat că el insista atât de mult – nici nu îl cunoşteai prea bine; îi cunoşteai mai degrabă soţia şi câinii. Oare nu ţi se spusese că cele mai frecvente răpiri erau cele în care victima îl cunoştea pe făptaş? Cum se făcea că te aflai în acea situaţie pe marginea autostrăzii, când un bărbat masiv te-ar fi putut obliga să urci în maşina lui? Trebuie să fi avut de două ori greutatea ta. Nu ai fi avut nicio şansă. Şi, dacă nu te-ai fi urcat în maşina domnului Aucoin,

cât timp urma să treacă până să oprească o altă maşină, să coboare geamul şi un alt bărbat – o faţă necunoscută, o faţă din coşmarurile tale – să insiste în acelaşi mod? apoi el spunea chestia aceea despre ofiţerul Callaghan şi te simţeai în siguranţă – nu ar fi pomenit de poliţist dacă ar fi avut de gând să te omoare, nu? –, iar tu cedai şi urcai în maşină. Tapiţeria veche din imitaţie de piele a maşinii lui Buick LeSabr era crăpată, dar şi netedă, iar ventilatoarele îţi suflau aerul fierbinte în obrajii deja îmbujoraţi. El ieşea în viteză pe şosea, aruncând pietrişul în urma lui, iar tu îţi spuneai, în timp ce ţiuia centura de siguranţă: „Am încurcat-o! Am încurcat-o! Mă va omorî”.

Şi răsuflai din nou uşurată atunci când el oprea motorul pe alee şi îi vedeai puloverul adunat pe burta mare, lipită de volan. Iar el îşi dregea glasul în felul său caracteristic, aşa cum îl auzeai făcând uneori vara, prin fereastra deschisă, şi îţi spunea: „Vrei să intru să discut cu mama ta? Sau rezolvi singură situaţia?” Şi, pentru prima oară, el te atingea uşor pe antebraţ, o atingere pe care o simţeai prin haină, la fel de blândă ca a unui tată, surprinzătoare din partea unui bărbat atât de mătăhălos.

Apoi îţi spunea, cu o oarecare urgenţă în glas: „Ea trebuie să înţeleagă – *tu* trebuie să înţelegi – că nu poţi umbla noaptea aşa, pe marginea autostrăzii. Nu eşti în siguranţă. M-ai înţeles?”

Tu încuviinţai şi îi mulţumeai politicos, cu toate

că o parte din tine se întreba dacă nu cumva el era un pervers care se gândea că nu erai în siguranţă. El nu avea fiice – ce ştia el? Coborai din maşină şi îi făceai cu mâna din faţa uşii, de sub lumina galbenă, apoi îl vedeai încuviinţând, o încuviinţare scurtă, care te făcea să te întrebi dacă el înţelegea mai mult decât lasă să se vadă.

Pe urmă, îţi venea acel gând fugar, acea nelinişte cum că toate emoţiile şi teama pe care le trăisei erau un fel de pornografie, un fel de teamă născocită, ca teama provocată de un joc al prefăcătoriei sau de un film de groază, o excitare aproape erotică ce lua naştere în interiorul tău atunci când înţelegeai cum trebuie să fie o poveste, cum ar trebui de fapt să fie. Faptul că o fetiţă se plimbă singură noaptea constituie o poveste care implică pedepsirea ei, iar dacă această pedeapsă nu este una absolută – viol sau chiar deces –, atunci trebuie să existe măcar ameninţarea acestor posibilităţi, groaza pe care acestea o stârnesc. Toate poveştile alături de care ai crescut te-au făcut să te simţi, în acel moment, pe marginea autostrăzii, nu doar ca o victimă, ci şi ca eroina unei poveşti pe care altcineva o va spune despre tine: să fii vedeta unui spectacol este o ocazie rară.

Îmi imaginam toate acestea în legătură cu prietena mea, chiar atunci, în iarna clasei a opta, aşa că nu are nicio importanţă că ea nu mi-a povestit nimic, nici altcineva, pentru că eu oricum

am trăit totul.
Deşi mă întreb dacă nu cumva ea a fost doar iritată atunci când maşina a oprit în dreptul ei – Ce naiba mai e acum? Ziua asta poate fi mai nasoală de-atât? – şi dacă ar fi urcat în maşină, în maşina oricui, cu atât mai repede cu cât aceasta ar fi dispărut mai rapid în întunericul vast şi sălbatic. Noi două suntem diferite. Mereu am fost, se pare, căci renunţăm sau ne agăţăm de lucruri diferite. E ca în cântecul lui Janis Joplin care îi place atât de mult mamei mele – *Eşti liber când nu mai ai nimic de pierdut:* poate încă de pe atunci Cassie era pregătită pentru următorul lucru, deşi habar nu avea care ar fi putut fi acesta.

Fireşte că mai târziu m-am întrebat de ce, atunci când tata mi-a spus povestea domnului Aucoin, nu i-am trimis lui Cassie un mesaj, sau de ce nu am sunat-o, sau de ce nu m-am oprit în dreptul dulapului ci ca s-o rog să stea de vorbă cu mine. Dacă e să fiu sinceră, nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Am clătinat din cap şi am ţinut povestea pentru mine. Nu i-am spus nimic lui Jodie – de ce aş fi făcut-o? Ştiam deja ce va spune, însă i-am povestit lui Peter şi am discutat puţin despre asta. El a scris un cântec, unul lent şi trist, despre o fată care se afla pe marginea drumului noaptea, iar eu i-am spus că era cel mai frumos cântec pe care îl compusese până atunci (şi chiar era). Din câte ştiu eu, Peter nu a mai spus nimănui despre asta.

Cu siguranţă motivul pentru care domnul Aucoin ne-a spus această poveste – în timp ce stătea întins pe spate în scaunul din cabinetul de stomatologie al tatălui meu, cu gura căscată sub luminile care străluceau puternic şi cu degetele tatii, protejate de mănuşi, verificându-i gingiile – a fost acela că ştia că noi două eram prietene de-o veşnicie, dar şi că tata îmi va spune mie; şi s-a gândit atunci că informaţia se afla pe mâini bune şi că cineva o va folosi într-un fel.

În vara aceea, m-am dus în tabără pentru prima oară. Domnul Cartwright mi-a recomandat o tabără de teatru din nordul statului New York, lângă Lake George, unde predase el în tinereţe. Jodie şi Jensen au vrut să vină şi ei, doar că era prea scump, mai ales pentru amândoi, prin urmare m-am dus singură, fără să cunosc pe nimeni.
Părinţii mei m-au dus până acolo cu maşina, în portbagajul căreia aveam tot echipamentul, şi m-au iertat pentru că le-am spus să plece aproape imediat după ce am intrat pe porţile taberei.

— Ar fi fost ciudat dacă ţi-ai fi dorit să arăţi că ne cunoşti, iepuraş, a spus tata.

De ce îmi spunea „iepuraş” când îl putea auzi cineva? Pe mama o apucase melancolia. Adora taberele când era mică – tir cu arcul, canotaj, focuri de tabără –, dar considera această lume a actorilor aspiranţi, mulţi din New York, străină şi puţin cam intimidantă.

Mie îmi plăcea la nebunie totul: căbănuţele prăfuite care miroseau a lemn vechi şi lumina care se oglindea pe luciul apei, la primele ore ale dimineţii. Până şi mâncarea proastă şi duşurile murdare, cu perdelele lor industriale din plastic, păreau să aibă farmecul lor. Mai presus de orice, îmi plăceau la nebunie oamenii şi piesele de teatru. În timp ce aşezam un decor, mi-am făcut o gaură în degetul mijlociu şi chiar şi acum privesc cu drag şi cu puţină mândrie cicatricea albă şi groasă. Mă distram la fel de mult pe cât mă irita „mulţimea de Teflon”, un grup de copii-actori, aproape de succes, care arătau ciudat de bine, gata oricând să pozeze cu dinţii lor nefiresc de albi. Însă aceştia constituiau un procentaj mic din grupul mai mare din care făceau parte şase copii bursieri din Chicago, fiica unui fermier canadian şi fiul tocilar şi miop al unui designer de modă cunoscut din New York. Împingându-şi mereu pe nas ochelarii cu lentile groase ca fundul unui borcan, acesta era faimos pentru calamburile lui neinspirate.

Şi îndrumătorii noştri formau un grup ciudat, alcătuit din elevi în ultimul an de liceu şi studenţi, care ştiau pe dinafară monologuri obscure. O fată, îmbrăcată ca un druid, putea recita tot poemul *Răpirea buclei* de Alexander Pope; o alta văzuse de paisprezece ori *îngeri în America*; o a treia se plimba de colo colo cântând cu voce tare cântecul din *Wicked.* Tehnicienii erau experţi în calculatoare

şi maeştri tâmplari, putând transforma un decor într-o discotecă de oraş sau într-o pădure din Ardeni cu ajutorul luminilor colorate, al pânzei şi al placajului vopsit; pentru producţia piesei *Al nouălea cer,* montată de o trupă de participanţi mai vechi ai taberei, scenografa şi echipa ei au construit o scenă în formă de diamant neşlefuit, cu pardoseală având model de tablă de şah – totul în patru zile –, care a făcut ca întreaga piesă de teatru să pară un basm de Lewis Carroll.

În locul acela exista o ierarhie aparte, unde talentele speciale – cum ar fi să rezolvi un cub Rubik în mai puţin de zece minute; să coşi o rochie de domniţă din cinci metri de sifon turcoaz şi nişte panglici de Crăciun; să ai intonaţia perfectă şi memoria fotografică a replicilor sau capacitatea de a imita accente din diferite locuri ale lumii – erau mult mai apreciate decât un ten perfect sau o pereche de sandale scumpe.

Pentru că era primul meu an acolo – pentru alţi copii era al patrulea sau chiar al cincilea an la rând –, nu am primit rolul principal în piesa de teatru – eram doica din *Romeo şi Julieta* –, dar am interpretat-o pe Ann într-o lectură a piesei de teatru *Acasă, la grădina zoologică* a lui Albee. Sinceră să fiu, mă simţeam la fel de bine fiind asistenta recuzitierului piesei de teatru muzicale.

În luna aceea, nu mi-a mai fost dor de Royston şi, pentru prima oară, mă vedeam locuind altundeva, făcând ceva interesant şi neaşteptat.

Nu părea a fi ceva imposibil de atins.

Când m-am întors acasă, le-am spus părinţilor şi prietenilor mei nenumărate poveşti din tabără. Aceştia zâmbeau şi se prefăceau că mă ascultă, însă le vedeam privirea pierdută. Le trimiteam multe e-mailuri şi mesaje prietenilor noi pe care mi-i făcusem în tabără şi eram încântată atunci când aceştia îmi răspundeau, de parcă fiecare în parte ar fi fost un nou iubit.

În luna august am plecat cu părinţii în Mount Desert pentru două săptămâni şi am închiriat acolo o casă. Ne-am plimbat cu barca, am făcut drumeţii în Parcul Naţional Acadia şi am înotat în apa rece ca gheaţa a mării. Eu citeam, ba chiar am început să scriu o piesă de teatru pe care nu am terminat-o niciodată, despre două prietene care mergeau împreună cu cortul, iar una dintre ele se rănea. Mă gândeam, totodată, la toate modurile în care aveam să fiu diferită în liceu, la cum mă puteam transforma: să fiu actriţă sau să înfiinţez, poate, o trupă rock.

Am început să o ascult pe Amanda Palmer, preferata lui Shu-Lee, colega mea de cameră din tabără. Am hotărât să mă dau cu dermatograf la ochi şi să mă îmbrac diferit – moda „vintage” mi se păruse potrivită, o combinaţie de rochii din anii ’50 sau ’60 şi bocanci.

Am întrebat-o pe mama dacă puteam merge să-mi tund părul în Portland sau chiar în Boston, la un coafor mai sofisticat şi mai la modă decât

Supercuts, de lângă magazinul Target din Haverhill, iar ea a fost de acord şi mi-a spus că mă va duce în oraş înainte de Ziua Muncii.

Am făcut din acest eveniment o ieşire între fete: ne-am făcut manichiura şi am luat masa de prânz la Copley Piaza după tunsoarea mea, de care s-a ocupat un tânăr cu cel puţin şase *piercing*-uri pe cap şi cu braţele atât de pline de tatuaje viu colorate, încât abia dacă i se mai zărea pielea. După ce mi-a tuns în scări cârlionţii negri, capul meu a căpătat o alură diferită, iar faţa îmi părea mai degrabă rotundă şi delicată decât mare şi inexpresivă. El reuşise, fără să i se spună, să zărească versiunea actriţei din mine – hotărâtă, dar blândă, sociabilă şi relaxată. Era ca şi când m-ar *fi înţeles* cumva. M-a asigurat că am nişte ochi superbi, ceea ce a însemnat mult pentru mine, deşi el era homosexual şi vorbea neîncetat despre noul său iubit. Mama nu şi-a tuns părul, dar şi-a cumpărat o rochie de ocazie de un verde precum penele păunului, după ce a încercat-o de două ori – atât înainte, cât şi după prânz –, plângându-se puţin în privinţa preţului.

— Unde o voi purta? se agita ea. Nu-şi merită preţul decât dacă o voi purta.

— Poţi dormi în ea dacă vrei, i-am spus. O poţi purta la orice dineu. Nu este *chiar* atât de elegantă.

Îmi dădeam seama că şi-o dorea cu adevărat şi că simţea nevoia să primească permisiunea cuiva.

Mama oscilează între extravaganţă şi o zgârcenie neaşteptată. Atunci când pune pe masă aceeaşi mâncare trei zile la rând, ea aminteşte de copilăria părinţilor ei din vremea războiului, de parcă asta ar explica totul; nu schimbă bucăţica alunecoasă de săpun de pe chiuvetă până când aceasta nu devine atât de mică, încât nu mai poate fi ţinută în mână. Însă, în acelaşi timp, poate arunca pe fereastră sute de dolari într-o singură zi pe lucruri care nu sunt necesare în sens strict. Ea numeşte această atitudine „Spontaneitate”. Cred că a purtat rochia aceea de vreo trei ori.

Am fost încântată când şi-a cumpărat rochia verde, dar şi când am mâncat salată de homar la restaurant, simţindu-mă frumoasă şi nouă după ce fusesem coafată de stilistul tatuat. În maşină, pe când ne întorceam în Royston, i-am spus, în timp ce priveam autostrada (până şi acostamentele autostrăzii păreau frumoase în lumina soarelui tomnatic), că eram recunoscătoare pentru acea zi petrecută împreună şi norocoasă pentru că era mama mea.

Nici nu am vorbit, nici nu am văzut-o pe Cassie până după începerea şcolii. Eram în clasa a noua şi mergeam în clădirea liceului din centrul oraşului Royston, pe lângă care trecuserăm şi unde ne jucaserăm cu ani în urmă. Deşi nu crescuse prea mult – avea, probabil, un metru şaizeci înălţime şi era în continuare foarte slabă –, trăsăturile feţei i

se schimbaseră. Nasul îi era mai lat, fruntea, mai înaltă, iar linia pometţilor, mai delicată. Avea o faţă de adult, care o făcea să pară o femeie de un metru optzeci, nu o persoană de mărimea unei păpuşi. Nu mai avea o înfăţişare firavă, aşa cum o ştiusem eu mereu, ci se făcuse frumoasă. Avea o frumuseţe care făcea ca tunsoarea mea elegantă să pară o farsă, fiindcă, în cazul lui Cassie, nu exista nimic care să îţi distragă atenţia de la trăsăturile ei. Părul îi atârna pe umeri, la fel de mătăsos şi de blond. Nu devenise atât de pricepută la machiaj încât să ştie să îl aplice cu moderaţie, nici nu renunţase complet la el. Tenul, uşor pistruiat, era precum frişca presărată cu scorţişoară. Perfecţiunea ei făcea ca strungăreaţă să-i pară lucrarea unui comerciant care, conştient de faptul că frumuseţea putea intimida, îngăduise, cu viclenie, acest defect ademenitor.

Şi expresia i se schimbase. Semăna cu un adult, într-adevăr, însă un adult melancolic, de parcă poveri grele căzuseră pe umerii ei în lunile în care nu ne mai întâlniserăm. Ochii ei, odinioară obraznici şi curioşi, păreau acum obosiţi, reţinuţi. În prima zi, a fost ciudat de prietenoasă.

A traversat în fugă curtea din faţă a şcolii şi m-a îmbrăţişat.

— Juju! a exclamat ea. Mi-a fost *dor* de tine!

Nu mă puteam relaxa în îmbrăţişarea ei. Jodie îmi spusese în pauză că familia Vosul se mutase în Maine, prin urmare Delia nu mai era prin preajmă –

nesăbuita de maică-sa obţinuse un post în Portland.

— Vrei să-mi spui că, brusc, Cassie a rămas fără prieteni.

— S-ar putea.

Cassie şi cu mine am luat de câteva ori prânzul împreună la cantină, înconjurate de alţi elevi. Ea îşi petrecea în continuare timpul cu acelaşi grup de copii din anii precedenţi – prietenii „Piezei rele”, însă fără aceasta. Totuşi, fără prietena ei cea mai apropiată, Cassie nu mai era acceptată ca înainte. Eu o percepusem mereu ca pe o renegată, ca pe un spirit liber, nicidecum ca pe un lider. Însă, urmărind-o în toamna aceea, am început să am un alt sentiment: că era mică, suferindă şi îndârjită în suferinţa ei, că atitudinea ei nepăsătoare era o reacţie la neputinţa ei, o bravadă de genul „mai bine să sari decât să fii împins”. Acum era frumoasă, dar semăna din ce în ce mai mult cu un om rănit, care încerca din răsputeri să pară altcineva.

La sfârşitul lunii septembrie, într-o după-amiază, Cassie a venit la mine acasă. Puteam să ne întoarcem pe jos de la liceu, dar nu era ceva planificat. În timp ce traversam oraşul cu rucsacurile în spate, ea l-a sunat pe Anders – acum îi spunea „Anders” – şi i-a zis să nu vină după ea cu maşina; avea să ajungă singură acasă. La telefon, vocea lui mi s-a părut bosumflată, mai ridicată

decât mi-o aminteam. A pisălogit-o puţin în legătură cu temele şi cu pregătirea cinei, însă nu a ţipat la ea. Când a închis, ea a scos un sunet exasperat.

— Idiotul!

— Cum mai stau lucrurile? am întrebat-o eu, încercând să par preocupată.

— Nu-mi vorbi de sus, Juju.

— Nu fac asta.

— E în regulă, am înţeles. Vorba mamei şi a lui Shute, lumea cerne grâul de neghină. E din Biblie. Ei au renunţat deja la mine.

— Nu vorbi prostii!

— Asta crezi? Mama zice că nu se va alege nimic de capul meu, iar Anders… ei bine, el ar face orice numai să mă oprească.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea a clătinat din cap.

— Nimic. Nu înseamnă nimic.

— Încerci să-mi spui ceva?

— Te iubesc, Juju! Eşti atât de simpatică. Dacă aş încerca să-ţi spun ceva, ţi-aş spune direct. Nu, doar am expus situaţia.

— Avem toată viaţa înainte.

— Ai văzut cum e viaţa în oraşul acesta? Să prinzi meşe pentru Mane Event? Să fii casieră la Henkel?

— Vom pleca amândouă de-aici. Nu e nevoie să mergi prea departe de-aici ca să înţelegi că lumea e mare şi nebună.

— Precizare: vom pleca amândouă de-aici, dar eu trebuie să-mi croiesc propriul drum. Trebuie să-mi fac un plan. A inspirat adânc, iar cuvintele i-au năvălit din gură precum aburul din fierbător. Ai habar ce-am făcut vara asta? Matematică la şcoala de vară. Am dădăcit copiii familiei Callaghan şi pe cei ai familiei Justice – pe puştiul acela enervant, Jackson, care poartă încă scutece şi care face crize de nervi în public, când se trânteşte pe jos şi dă din mâini şi din picioare, ţipând după mama lui. A fost oribil. În plus, am urmărit *Familia modernă* la cerere, încercând să nu mă prindă idiotul, pentru că, dacă-ţi vine să crezi, dezaprobă serialul! Tu ai fost plecată în tabăra aia de fiţe a ta, apoi cu părinţii în Maine, iar eu parcă am stat în închisoare trei luni. Abia aşteptam să înceapă şcoala – eu, Cassie Burnes, îţi vine să crezi?
Abia aşteptam să pot ieşi din casă.

În acel moment, am ajuns la mine acasă. Mama tocmai scotea pungile de cumpărături din maşină, aşa că am ajutat-o. Ea a început să se agite când a văzut-o pe Cassie, spunându-i cât de bucuroasă era că o revede („Ne-a fost *dor* de tine, să ştii”, a spus ea cu emfază, încercând să o privească în ochi cu sinceritate) şi că spera să o vadă mai des, acum că eram la liceul din oraş.

— Poţi veni la noi oricând, i-a spus mama. Consideră-ne o a doua casă a ta.

— Sigur. Mulţumesc, Carole.

Am urcat în grabă scările până în camera mea,

de parcă ne-am fi amuzat, făcând în casă un zgomot surd care nu se mai auzise de câţiva ani.

— Cu grijă, fetelor!

Din vocea mamei, mi-am dat seama că aceasta zâmbea.

Despre ce am vorbit? Despre Peter, doar puţin. Despre alţi copii de la şcoală, despre profesori. Am urmărit videoclipuri pe YouTube – muzică pop şi rap, dar şi pamflete cu Eddie Izzard, Key şi Peele, chestii superficiale, câteva râsete, dar nu am vorbit nimic important care să ne privească. Mama ne-a strigat, anunţându-ne că pleacă să cumpere ceva, şi a întrebat-o pe Cassie dacă nu voia să o ducă acasă; şi asta a fost tot.

Dacă mama crezuse într-adevăr că va fi prima vizită dintr-un şir lung, se înşelase. Cassie era prietenoasă la şcoală, de parcă nu aş fi suferit din cauza ei, de parcă nu aş fi avut niciun motiv; cred că ea simţise ceva. Ori asta, ori alesese să păstreze distanţa. Eu nu puteam să fac un pas important. Mândria mea depindea de asta. Ea era cea care ar fi trebuit să facă acest efort, suficient cât să devină vulnerabilă în mod făţiş; şi-ar fi asumat riscul ca eu să mă răzbun, îmi place să cred că nu aş fi respins-o, însă este posibil s-o fi făcut.

Este posibil să fi simţit nevoia să-mi exercit puterea dacă tot o aveam. Însă ea nu mi-a oferit ocazia.

— E atât de falsă, m-am plâns eu lui Peter,

care vorbea cu ea doar la şcoală. De parcă ar fi un robot. Adevărata fată care a fost prietena mea în toţi aceşti ani a trecut de latura întunecată.

Peter a oftat.

— Are probleme.

— De unde ştii?

Ştiam că avea dreptate, dar chiar şi aşa…

— Simplul fapt că ea *nu vrea* să ne vadă. Nu te ascunzi dacă nu eşti nevoit. E ca o planetă: ştii că aceasta trebuie să fie rotundă, dar nu vezi decât o semilună sau un semicerc. Prin urmare, deduci că jumătatea cealaltă este ascunsă în umbră. Apoi, trebuie să îţi dai seama ce se află în umbră şi ce o provoacă.

— Şi dacă nu există *nimic* acolo?

— E o prostie, Juju.

Chiar era.

— Anders Shute, am spus eu.

— Ce-i cu Anders Shute?

— Anders Shute este umbră. Am vorbit despre asta. Deşi, am sugerat eu, poate că persoana pe care o urăşte cu adevărat este Bev; doar că acest lucru este inadmisibil, prin urmare Anders este ţapul ispăşitor.

— Poate. Pare mai complicat de-atât.

— Doar nu crezi că el îi face vreun rău, nu?

— În ce sens?

— Ştii la ce mă refer.

— De ce te-ai gândi la asta?

— Se întâmplă tot felul de rahaturi, să ştii.

Peter s-a încruntat.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu tocmai.

— Trebuie să ai grijă, Juju. Nu poţi spune astfel de lucruri, nici măcar să te gândeşti la ele. Este periculos.

— Bine. Şi dacă *el* este periculos? Dacă el este Cel întunecat?

— Poftim?

— Dacă ea are nevoie de ajutorul nostru ca să lupte împotriva lui?

— Atunci, ea ar trebui să ne ceară ajutorul, nu? În plus, am crea necazuri acolo unde, poate, nu există.

— Dar dacă…

— Nu poţi să te bazezi pe „dar dacă”, a spus el pe un ton mai sigur. Mama e avocată şi mereu spune asta. Dacă ea nu-ţi zice nimic – sau mie, deşi e mai puţin probabil –, rămâne totul doar o ipoteză. Adică, nu există nicio dovadă. Să nu mai spui asta nimănui, bine?

— Bine.

— Nici mamei tale, nici lui Jodie, nimănui. Nu e o glumă.

— Ştiu.

Nu puteam accepta atât de uşor. Odată ce mi-a intrat în cap, nu am mai putut scăpa de acest gând. Mi se părea oarecum logic.

Citeam ziarele. Mă uitam la televizor. Astfel de lucruri urâte se întâmplau mereu, aproape la

vedere. El era, practic, tată vitreg, corect? Dacă mamele vitrege rele jucau rolul negativ în basme, taţii vitregi jucau rolul negativ în viaţa reală: aveau autoritatea unui tată, fără constrângeri. Dacă nu era Anders Shute, atunci ce anume o ţinea pe Cassie în umbră?

Următoarea dată când a venit la mine acasă după şcoală a fost la sfârşitul lunii ianuarie. Viscolul se iscase în cursul dimineţii, mai devreme şi mai puternic decât fusese preconizat: orele şi antrenamentele de după-amiază au fost anulate. Bev şi Anders lucrau amândoi, iar Cassie nu avea cum să ajungă acasă, prin urmare i-am sugerat să vină la mine. A vorbit cu alţi copii înainte să fie de acord, însă aceştia locuiau mai departe. Aşadar, am luat-o pe jos, prin zăpadă, cu vântul năprasnic muşcând din nasul şi obrajii noştri.

I-am amintit de iernile în care ne dădeam cu sania, când aveam opt sau nouă ani, şi de fortăreaţa de zăpadă pe care o construiserăm în curtea casei mele cu ajutorul tatii – un adevărat iglu, compact şi neted. Ne târâserăm înăuntru cu ciocolata caldă pe care ne-o pregătise mama şi cu punga cu bomboane rămase de la Halloween.
Ne plăcea atât de mult acel iglu, încât ne prefăceam că nu îngheţăm.
Stătuserăm acolo până când nu ne mai simţiserăm degetele de la picioare. După aceea, făcuserăm o baie fierbinte în cada mare, în stil victorian, cu

picioare în formă de gheară, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând din cauza senzaţiei de arsură pe care o simţeam în membrele îngheţate. Fusese, probabil, ultima oară când stătuserăm complet dezbrăcate împreună. Chiar şi atunci fusesem puţin timidă, conştientă că semănăm cu un uriaş ciolănos în cada de porţelan.

Eram aproape ca doi complici în timp ce depănam amintiri.

Când am ajuns acasă, mama era plecată, aşa că ne-am pregătit ciocolată caldă de dragul vremurilor de altă dată şi ne-am aşezat pe scaunele de bar din bucătărie ca să o savurăm. Fulgii mici de zăpadă cădeau dens, suflaţi în lateral de vânt, iar bucătăria era luminată de albul zăpezii. Simţeam amândouă furnicături în obraji după ce intraserăm de la frig la căldură – „o strălucire sănătoasă", spunea mama iar eu îi vedeam lui Cassie scalpul roz prin părul albicios.

Ne simţeam din nou apropiate, în timp ce loveam cu picioarele dulapul de sub insulă şi ne vâram nasurile în cănile cu ciocolată fierbinte.

— Ce se întâmplă cu tine? am întrebat-o apoi. Serios.

— Cum adică?

— Mai nou, îţi văd doar latura veselă. Poate tu nu-ţi dai seama, dar este adevărat. Ştiu că se petrec nişte chestii.

— Serios?

— Haide, Cass! De când suntem prietene?

— Mai suntem prietene?

— Nu suntem?

Expresia ei a devenit brusc serioasă.

— Bineînţeles că suntem prietene. Îţi mai aminteşti cântecul cercetaşelor?

— Fireşte.

— Tu eşti prietena mea de aur. Cea mai aurie prietenă a mea.

— Dar?

— Dar ce?

Am privit în altă parte.

— Dar nimic, am spus, întorcându-mă spre ea şi afişând un zâmbet fals reuşit.

PARTEA A TREIA

Cassie a dispărut la începutul lunii aprilie, în clasa a noua. A dispărut nu o dată, ci de două ori, deşi, din exterior, cele două incidente păreau a fi unul singur.

Am scris unele lucruri în jurnalul meu. Ştiu că, în data de 9 aprilie, cam la o săptămână după Paşte, lumea vorbea despre asta la şcoală. Era o zi de marţi. Cassie dispăruse vineri noaptea sau sâmbătă, pare-se, însă Bev şi Anders nu îi anunţaseră dispariţia, nu imediat. Avusese loc o ceartă – nu respectase ora de culcare vineri seara şi se întorsese acasă abia la ora 2.00 dimineaţa –, iar Anders, din spusele lui Peter, care aflase de la Cassie în timpul scurt cât se întorsese, o

ameninţase că o va da afară din casă pentru totdeauna.

„Să mă dea afară din casa *mea?!* îi spusese Cassie lui Peter, cu ochii roşii şi extrem de indignată. Îţi vine să crezi? Stătea la ora 2.00 dimineaţa în bucătăria *mea,* în bermude, cu pieptul lui alb ca puiul de găină, plin de coşuri şi de fire răzleţe de păr între ţâţe, stătea acolo şi ţipa la mine, spunându-mi că mi-am pierdut dreptul la propria casă?!”

Se pare că Bev rămăsese în dormitor cât timp Anders ţipase la Cassie. „Mamei mele chiar nu-i pasă? îi mărturisise ea lui Peter, nevenindu-i să creadă nici după câteva zile. După tot ce am îndurat în fiecare zi, timp de doi ani întregi deja, muşcându-mi limba în fiecare zi doar de dragul ei, ea nici măcar nu catadicseşte să-şi mişte fundul până jos?” Apoi adăugase: „Mi-a trecut prin minte – ba nu, m-am gândit foarte bine, fir-ar să fie – că poate l-a trimis ea. Ştii ce vreau să zic? Înţelegi? Ca şi când şi-ar fi trecut degetele prin păr, flirtând şi zicând: «Of, Cassie a scăpat complet de sub control, nu mai ştiu ce să mă fac cu ea, Anders, iubitule, du-te tu!» Toate rahaturile alea despre faptul că suntem o echipă! Toată viaţa am auzit: «Doar tu şi cu mine, Cassie! Putem face orice atât timp cât suntem împreună.
Cassie! Eşti lumina ochilor mei, Cassie!» Mincinoasa naibii! Numai rahaturi, numai minciuni. Încă de la început”.

Cassie venise la Peter, îi spusese ea, pentru că era singurul prieten în care avea încredere. Peter fusese extrem de surprins când Cassie apăruse la el – nu-şi mai petrecuseră timpul împreună de-o veşnicie –, dar, după doar câteva minute, i se păruse că parcă nici nu trecuse atât de mult timp, mi-a mărturisit el. Ea îi spusese că ştia că încă o iubea – eu mi-am dat ochii peste cap la auzul acestor cuvinte, cu toţii ne-am dat ochii peste cap; el nu mai ieşise cu nicio fată după Cassie –, că era puternic şi că avea o gândire sănătoasă.

Peter mi-a zis că se simţise uşurat într-un fel, că în sfârşit ea părea să îl vadă aşa cum era în realitate. Îi spusese şi că ştia că el n-avea să încerce nimic şi aşa fusese. Şi totuşi, când Peter încercase să o îmbrăţişeze – doar ca un prieten, mi-a spus el, doar ca să o consoleze –, ea se ferise repede, se supărase şi se întinsese pe patul lui, cu faţa la perete. Atât de supărată era.

Nu îi putea spune nimic şi nici nu o putea atinge. Îi ascultase respiraţia întretăiată şi rămăseseră amândoi aşteptând în tăcere, de parcă ea ar fi fost un animal rănit, prins în capcană. Privise un timp pe fereastră lumina care se estompa şi cerul albastru-deschis, ca ochii ei, apoi se aşezase pe jos, cu genunchii la piept şi cu spatele rezemat de lateralul patului, şi aşteptase o vreme îndelungată, până când, în cele din urmă, respiraţia ei devenise regulată, iar ea adormise.

Nu aceasta a fost povestea, firește; a fost hiatul din dramă, din viața reală a lui Cassie, care era departe de a fi o prefăcătorie. Ea dormise în patul lui în haine de stradă, fără să se miște, de miercuri după-amiază până joi dimineață, târziu. El nu le spusese nimic părinților lui. Se prefăcuse că este bolnav și sărise peste cină, coborând la parter doar ca să le spună că se duce la culcare, apoi stătuse lângă ea, adormind într-un final pe jos, cu o pernă sub cap.

Atunci când venise la el, ea îl rugase să-i promită că n-avea să-i spună lui Bev că ea se afla acolo – ceea ce însemna că părinții lui Peter nu puteau afla, altminteri aceștia ar fi insistat să știe ce se întâmplase. La urma urmei, Cassie era oficial o persoană dispărută.

— Trebuie să înțelegi, mi-a spus el. Ea mi-a precizat clar că era o chestiune de viață și de moarte; mi-a zis – și a insistat – că va muri dacă se va întoarce acasă.

— Că o *vor omorî* ei? l-am întrebat eu.

Când eu și Peter am avut această conversație, Cassie dispăruse din nou, dispăruse cu adevărat, am realizat noi (cu toate că și prima oară păruse să fie de-adevăratelea, până când ea se întorsese). Habar nu aveam ce se întâmplase cu ea.

Povestea oficială – cea a lui Bev – a fost că se certaseră, o altă ceartă, a mia ceartă, iar Cassie plecase de acasă furioasă. Părea aproape sigur că cearta era o parte din adevăr și, probabil, la fel de

sigur că nu era tot adevărul. Cu siguranţă, ne-am zis noi, ciudatul Anders Shute trebuie să fi fost o parte din adevăr.

— N-a spus asta, a insistat Peter, mi-a spus doar că *va muri* dacă se va întoarce. Ceea ce mi s-a părut logic odată ce mi-a spus povestea.

Varianta lui Cassie, după spusele lui Peter, era următoarea: cu o iarnă în urmă, probabil în perioada când ea venise la mine acasă, în timpul viscolului, viaţa ei în casa Burnes devenise insuportabilă.
Nimic nu îi ieşea bine – Bev şi Anders (până şi Dumnezeu)
conspirau împotriva ei, iar Cassie, fără „Piaza rea”, fără mine şi fără Peter, era în pragul disperării.

Încerc să îmi imaginez cum e să te simţi atât de singură cum era ea în acel moment. Nu sunt sigură că pot. Eu eram câine, iar ea, pisică: eu, băloasă şi agitată; ea, retrasă şi discretă. Vreme de atâţia ani, acest lucru nu avusese importanţă; însă, în acel moment, ea era singură şi singuratică precum o felină. Ar fi trebuit să pot simţi ce se întâmpla. Ea era prea mândră ca să-mi spună, mie sau lui Peter, că tot veni vorba; iar eu eram prea mândră şi prea rănită ca să fiu atentă.

Însă Cassie avusese mereu un înger păzitor. Crezuse întotdeauna în el. El îi spunea „păpuşă” şi o apăra de rău. El vedea strălucirea ei, în vreme ce Anders şi Bev nu vedeau decât murdăria; ea

credea în credinţa lui. Nu era nebună; i se spusese că el era mort, însă, ca să îşi găsească drumul, ca să poată ieşi din Royston, ea hotărâse să îl caute pe Clarke Burnes, să vadă ce putea afla.

Îl mai căutase şi înainte. Căutaserăm împreună odată, folosind computerul mamei, când fuseserăm mai mici. Îi şi spusese lui Peter că îşi făcuse un obicei, de când Shute se mutase în casa lor, să îşi caute tatăl biologic. Voia să înţeleagă cine era ea, îi mărturisise Cassie – şi cine putea deveni. Îi căutase numele pe Google de nenumărate ori, însă nu descoperise niciodată ceva pertinent. Descoperise un Harvey Clarke Burnes din Rome, Georgia, o Lucile Clarke Burnes, decedată de mult, şi o Ann Clark Burnes, fără „e”, foarte vie, cu cont pe Facebook. Nişte documente în care apăreau un domn Clarke şi un domn Burnes, nume alăturate la voia întâmplării, astfel încât acestea apăruseră la căutare, făcându-i inima să-i bată mai repede preţ de un minut. Însă, în iarna lui 2013, atunci când căutase „Clarke Burnes” pe Google, ea descoperise – nu pe prima pagină de referinţe, ci pe a cincea – o trimitere la un Arthur Burnes: „Antrenorul” Arthur Burnes, „alias Antrenorul, alias Căpitanul Clarke, alias *Cap'n Crunch”.* Apărea o fotografie din *Bangor Daily News*, din Bangor, statul Maine, făcută în urmă cu vreo câteva luni, când echipa de fotbal a liceului Bangor câştigase finala ligii. În fotografie era echipa de fotbal, împreună cu Arthur Burnes, alias

Căpitanul Clarke, antrenorul lor principal. Ea descoperise atunci, când tastase numele „Arthur C. Burnes” şi „Bangor”, că el era şi un profesor de matematică îndrăgit la liceul din oraş, unde preda de paisprezece ani.

Cassie privise cu atenţie fotografia din ziar; o mărise. Căpitanul Clarke era mic şi neclar; atunci când mărise fotografia, el devenise mai mare, dar şi mai neclar. Era un bărbat voinic şi zâmbitor, cu chelie, cu obraji durdulii şi cu o barbă care începea să încărunţească.

Jacheta universităţii îi venea strâns peste burtă. În fotografie, braţele lui păreau scurte, ca a unei primate, aşa cum şi le ţinea încrucişate stângaci peste piept. Oare acesta era bărbatul de demult cu părul dezordonat, în cămaşă de flanelă, din faţa hambarului? Cine putea spune? Cum era posibil?

Imaginaţi-vă pentru o secundă ce trebuie să fi simţit Cassie gândindu-se doar la posibilitatea – îndepărtată, înfricoşătoare, miraculoasă – ca zâmbitorul Căpitan Clarke să fie, poate – nu avea cum să *nu* fie, după cum îi mărturisise ea lui Peter în acea iarnă îngrozitoare –, bărbatul pe care, în adâncul sufletului ei, nu îl credea mort: tatăl ei.

Cassie nu spusese nimănui despre căutările ei. Fiind convinsă că Anders îi spiona telefonul şi computerul, că îi verifica toate accesările pe internet şi îi spărgea conturile, ea le-a şters pe toate din laptopul ei şi a început să caute pe

Google informaţii despre Căpitanul Clarke doar în biblioteca şcolii. Chiar i-a spus lui Peter că era uimitor ce puteai descoperi despre cineva dacă făceai nişte cercetări. Arthur C. Burnes avea patruzeci şi unu de ani, era căsătorit din 2001 cu Anna Maria Machado, de treizeci şi şase de ani, funcţionar public al oraşului Bangor la departamentul de impozite. Cassie îşi imagina că el era un individ blând, căruia îi plăcea mâncarea. Anna Maria – Cassie presupunea că ea îşi folosea ambele prenume, altminteri de ce ar fi apărut ambele? – era o bucătăreasă pricepută, care gătea multă carne cu sos, era amabilă şi avea un uşor accent, poate rostea litera „r” mai pronunţat.

Aveau patru copii, de la trei la unsprezece ani, şi locuiau pe strada Spring la numărul 36, într-o casă cu etaj de un albastrudeschis, cu un coş de baschet deasupra garajului şi, din imaginile de pe Google, păreau să aibă un câine husky, care se juca pe peluza din faţă. Fireşte, câinele putea fi din vecini, intrând în cadru atunci când trecuse pe acolo duba Google care filma – un câine intrus. Era greu de spus.

Prin februarie şi martie, Cassie era din ce în ce mai interesată de viaţa familiei Burnes din Bangor. Petrecea multe după-amiezi la biblioteca şcolii, ceea ce ar fi fost surprinzător pentru lumea din jur dacă ar fi observat; singura persoană care a observat însă a fost Lee Ann Barrocca, bibliotecara şcolii, discretă şi de modă veche, care nu a vrut să

invadeze spaţiul lui Cassie sau să o descurajeze în cercetarea ei academică, abordând-o neinvitată. Prin urmare, domnişoara Barrocca o observa pe Cassie peste ochelarii ei cu lentilă în formă de semilună, de la biroul ei îndepărtat, şi zâmbea discret, imaginându-şi că biblioteca ei îndrăgită salva viitorul unui alt elev – era o fantezie cu care se consola ori de câte ori descoperea cărţi cu copertele rupte sau desene obscene scrijelite pe mesele de studiu.

Între timp, Cassie începuse să scrie într-un carneţel, pe care îl ţinea ascuns în dulapul de la şcoală, departe de ochii curioşi de acasă, în care nota datele aşa cum le înţelegea ea: a aflat numele copiilor din fotografiile de vacanţă din 2012 de pe Flickr, câteva făcute în faţa primăriei din Bangor de Crăciun, în care doi copii Burnes mai mari – Jason şi Marisol – ajutaseră la împărţirea cadourilor împachetate frumos de sub bradul uriaş şi strălucitor, în susţinerea campaniei „Jucării pentru copii”. Într-o poză de familie ulterioară, din aceeaşi serie – din care lipsea Arthur Burnes –, ea i-a văzut pe toţi cei patru copii: Jason, Marisol, Jennifer şi micuţa Brianna, o mogâldeaţă cu părul cârlionţat, îmbrăcată în tul roşu cu verde, împreună cu mama lor. Jason părea îngândurat şi puţin timid şi posac: era un elev strălucitor la şcoală, matematician cel mai probabil. Marisol era opusul: când zâmbea, i se vedeau toţi dinţii, iar obrajii i se încreţeau; era genul de fată care desena buline deasupra literei

„i” şi punea semnul exclamării, bătând din palme atunci când era încântată. Jennifer era greu de citit – lui Cassie îi plăcea acest lucru, simţindu-se probabil mai apropiată ca fire de Jennifer. Pe faţa ei se citea melancolia şi era machiată cu negru la ochi. Anna Maria, mama lor, avea un păr negru pe care îl purta în coadă de cal, asemenea fetelor, era durdulie şi scundă şi era îmbrăcată într-un pulover roşu şi strălucitor de Crăciun. Părea blândă, dar obosită. Cassie îşi imagina că, atunci când se enerva, ea nu ţipa la copiii ei, ci le vorbea cu blândeţe, cu o voce calmă – un soi de furie acceptabilă.

Cassie i-a spus lui Peter că visa la această femeie, la aceşti copii – familia ei vitregă – şi că, datorită celor două fotografii, îşi imagina după-amiezi întregi în compania lor. Îmi închipui că încercase să găsească, pe feţele copiilor cu ochii negri, trăsături comune cu ale ei – urechile măcar? Oasele? Nu era sigură. Nu a mai găsit alte poze cu Arthur; era adevărat că tatăl ei ar fi trebuit să fie mai degrabă zvelt, nu masiv, însă oamenii se mai schimbau, plus că trecuse deja o viaţă întreagă – toată viaţa ei. Oare Clarke Burnes jucase fotbal în colegiu sau măcar în liceu? Cassie nu ştia şi nu o putea întreba pe mama ei. Nu vorbea *niciodată* despre tatăl ei cu Bev; dacă existaseră astfel de momente când fusese mai mică, acum acestea dispăruseră cu desăvârşire. Întunericul care învăluia familia era complet.

Era greu de spus dacă fantezia lui Cassie despre viaţa alături de familia Burnes din Bangor înrăutăţea situaţia de acasă sau dacă viaţa ei de acasă era pur şi simplu menită dezastrului. Însă, în acele ultime luni de iarnă, exista o tensiune palpabilă între Cassie şi mama ei, secondată de Anders Shute; erau cu toţii gata să explodeze. La vremea respectivă, noi nu am înţeles care era situaţia, însă, în ziua aceea, în camera lui, Cassie i-a povestit totul lui Peter. Cassie nu mai avea voie să folosească telefonul; Cassie era pedepsită; Cassie fusese obligată să îşi mute computerul în sufragerie şi să îşi facă temele acolo, astfel încât adulţii să vadă în orice moment ce era pe ecran; Cassie le vorbea pe un ton obraznic; Cassie nu îşi îndeplinea sarcinile cum trebuie; alocaţia lui Cassie era suspendată pe perioadă nedeterminată; zăvorul de pe uşa dormitorului ei fusese înlăturat.

Având atâtea probleme acasă, Cassie a investit din ce în ce mai multă energie în fantezia ei cu Bangor. Ea îi mărturisise aceste lucruri lui Peter, iar el mi le-a spus şi mie. Apoi a descoperit un mod de a ajunge acolo fără maşină – lua autobuzul Greyhound până în Boston de lângă cafeneaua Dunkin Donuts, de pe Ruta 29, la ora 6.10 dimineaţa, apoi autobuzul expres spre Mâine (prima oprire era în Portland, apoi în Bangor şi, în cele din urmă, în Mount Desert).

În Bangor exista un cămin studenţesc, unde plăteai 29 de dolari pe noapte pentru un pat (dar

trebuia să îţi aduci propriile aşternuturi).
Casa familiei Burnes era la doar trei kilometri de staţia de autobuz, iar ea se gândise să meargă pe jos până acolo. Indiferent dacă existau sau nu trotuare, ea avea de gând să meargă pe jos până acolo, să traverseze autostrada şi să sune la sonerie. Nu putea să facă treaba asta pe timpul zilei – cine ar fi fost acasă în afară, poate, de câinele husky, care, poate, era la fel de neprietenos ca şi câinele Lottie al familiei Aucoin? Mai bine să meargă pe înserate, când stelele începeau să răsară pe cer şi când se termina antrenamentul de fotbal, iar Căpitanul Clarke, alias *Cap'n Crunch,* se întorcea acasă la copiii lui, apoi să îl întrebe – ce să-l întrebe?

O vreme, Cassie n-a ştiut cum să procedeze. „Eşti tatăl meu?” – era o întrebare prea îndrăzneaţă. „Ştii cine sunt eu?” – era o întrebare puţin cam agresivă. „Numele de Bev Burnes îţi spune ceva?” – era o altă posibilitate, însă cine ştie care ar fi fost rezultatul? Dacă, într-adevăr, Clarke Burnes era în viaţă şi nu murise, aşa cum susţinuse mereu Bev, atunci, fie el îşi înscenase moartea ca să scape, fie se despărţiseră urât. Sincronizarea nu era neverosimilă – se despărţiseră, iar el se mutase în Maine; devenise profesor de matematică la liceu cam în perioada în care ar fi trebuit să părăsească această lume. Profesor de *matematică,* atât de aproape de biologie; vârsta corectă; la fel şi numele; atât de aproape ca distanţă, într-o

oarecare măsură… cu siguranţă nu putea fi o coincidenţă. Dar întrebarea: „Aţi folosit vreodată numele de Clarke Burnes?” Sau chiar: „Cunoşti un bărbat cu numele de Clarke Burnes?” Poate avea să fie nevoită să improvizeze din mers, a hotărât ea.

Asta i-a spus ea lui Peter, care mi-a povestit mie, în mare parte.

O cunosc pe Cassie atât de bine, încât par a fi chiar gândurile mele – sau propriile mele gânduri despre gândurile ei. Acum, după atâta vreme, mă simt de parcă aş fi trecut prin toate acestea împreună cu ea, cu toate că nu le-am aflat decât ulterior.

Cassie a continuat să caute pe Google previziunile despre vremea din Bangor, imagini cu străzile din centrul oraşului în diverse anotimpuri, încercând să îşi imagineze cum ar fi putut fi viaţa ei acolo. Nu a spus nimic nimănui. Nu era interesată de părerea celorlalţi, fiind sigură că îngerul ei păzitor, tatăl ei, care îi îndruma în continuare paşii şi veghea asupra ei, se va asigura că ea va alege calea cea dreaptă. Nu s-a arătat entuziasmată – nu o deranja să ţină pentru ea relaţia ei cu Bangor, măcar pentru o vreme –, apoi a avut loc scandalul cu Anders de la ora 2.00 dimineaţa, iar ea a simţit brusc că nu avea de ales decât să plece de acasă. Vocea îngerului i-a şoptit la ureche: „Păpuşă, acum ori niciodată”.

Ironia scandalului cu Anders a fost aceea că ea nu venise târziu acasă pentru că fusese la vreo

petrecere sau îşi făcuse de cap cu vreun băiat. Din câte mi-a spus Peter, ea era supărată mai ales pentru că Anders Shute voia să o pedepsească chiar şi pentru faptele bune, poate în special pentru acestea. Fusese cu o fată.
Alma, o prietenă nouă de la liceu, pe care o ascultase în timp ce aceasta îi povestise despre despărţirea de iubitul ei. Alma simţea că viaţa ei nu mai avea nicio valoare, iar Cassie stătuse în bucătăria ei supraîncălzită şi slab luminată din partea cealaltă a oraşului, bând Cola dietetică ore în şir, ascultând-o şi îmbărbătând-o, încercând să o ajute să vadă un viitor mai bun, să vadă lumina. Mama Almei era infirmieră la azilul din Lawrence, în tura de noapte; fetele fuseseră singure acasă până când fratele mai mare al Almei, Ugo, venise acasă după ora 1.00 dimineaţa şi se oferise să o ducă pe Cassie acasă cu maşina. Până în acel moment, ea o ascultase timp îndelungat pe Alma plângând şi lamentându-se, iar când crezuse că îşi mai revenise, aceasta cedase din nou. Deşi nu o cunoştea foarte bine pe Alma şi nici nu era convinsă că o plăcea prea mult, Cassie fusese mândră de comportamentul ei din seara aceea. Plecase acasă simţindu-se puternică, răbdătoare, generoasă şi bună – şi încântată că Ugo nu se dăduse la ea, aşa cum erau mereu pregătiţi s-o facă, într-un mod dezgustător, mulţi fraţi mai mari –, până când Anders se proptise ca o umbră slăbănoagă în faţa ei, în lumina slabă din

bucătărie, fluturându-şi degetul lung prea aproape de faţa ei, condamnând-o că era egoistă, păcătoasă şi că „depăşise orice limită” şi amenințând-o că o va da afară din casă. El insinuase că era o târfă, deşi nu rostise cuvântul. Felul în care o privea – ochii mijiţi, buzele strânse, venele de la tâmple zvâcnindu-i, absurdul situaţiei că acel individ urât se comporta de parcă ar fi avut drepturi, de parcă ar fi fost şeful ei sau tatăl ei – o făcuse să-şi dea seama că totul devenise insuportabil: înduri cât înduri, i-a spus ea lui Peter, însă apoi trebuie să lupţi pentru tine.

Cu rucsacul de şcoală ticsit de haine, un prosop de mână, un cearşaf rulat, o cutie de biscuiţi şi un măr, Cassie a plecat de acasă pe bicicletă la ora 4.40 dimineaţa şi a ajuns la cafeneaua Dunkin Donuts pe la ora 5.10, când era încă noapte. Nu era nici ţipenie de om acolo, în afară de tipul de la tejghea, cu ochii injectaţi, cu părul soios şi cu câteva fire răzleţe de barbă. Ea a comandat o cană mare de cafea normală – îi şi simt gustul, dulce de te dor dinţii – şi două brioşe glazurate şi s-a aşezat la masa din spate, de lângă perete, cu gluga pe cap, de sub care se uita la clienţii ciudaţi care intrau în local. Simt plasticul mesei de sub degetele ei şi aud scârţâitul uşor al scaunului atunci când se foieşte pe el. Autobuzul a intrat în parcare conform orarului, când era întuneric încă, luminând cafeneaua cu farurile; în timp ce urca în autobuzul care huruia, ţinând banii

pentru bilet mototoliţi în pumn, a străfulgerat-o gândul să se oprească, să se întoarcă acasă şi să înceapă ziua ca şi când acest plan nu ar fi existat niciodată. Îşi ascunsese bicicleta cu grijă în tufişurile din spatele parcării magazinului DD, legată cu lanţul de un puiet.
Lăsase un bileţel pe blatul din bucătărie pe care scrisese: „Mă întorc peste câteva zile”. Astfel, îşi spusese ea, ei vor şti că nu păţise nimic.
Asta nu însemna că nu aveau să o caute – într-atât de duşmănos era Anders Shute, într-atât de autoritară era mama ei –, însă asta era problema lor, nu a ei. Dacă s-ar fi dedublat, tot ceea ce făcea ea i s-ar fi părut un lucru ciudat, un lucru iresponsabil, poate chiar unul periculos; însă, aflându-se în pielea ei, simţind cu degetele metalul rece şi unsuros al autobuzului şi greutatea rucsacului prin hanorac şi văzând strălucirea sulfuroasă a răsăritului la orizont în timp ce farurile maşinilor treceau pe lângă autobuz pe Ruta 29… aflându-se în pielea ei, Cassie nu mai avea niciun dubiu şi nici teamă. Călătoria spre Bangor a durat cea mai mare parte a zilei. Pe drum, ea s-a gândit la toate: îşi cumpărase bilet dus-întors, ca să fie sigură că nu va rămâne fără bani şi nu va avea cum să se întoarcă. După ce şi-a cumpărat biletul, îi mai rămăseseră aproape 200 de dolari, bani pe care îi câştigase având grijă de copii şi ajutând-o pe doamna Aucoin să-şi facă ordine în subsolul casei. Şi-a vârât o bancnotă de 50 de dolari în

şoseta de la piciorul stâng, astfel încât, chiar dacă şi-ar fi pierdut portmoneul sau ar fi fost jefuită, Doamne fereşte, să aibă nişte bani de rezervă. Înainte să urce în autobuzul de Boston, ea şi-a amintit să îşi închidă telefonul mobil – la vremea aceea, până şi ea avea iPhone. Fireşte că mama ei avea aplicaţia de localizare a telefonului şi, deşi pe Cassie nu o deranja dacă ei aflau că ea urcase în autobuzul spre Boston, trimiţându-i, astfel, pe o pistă falsă, nu voia să îi dea mai departe de urmă. Ştia că părul ei sărea în ochi – părul ei fusese întotdeauna ca un far, nu doar pentru mine –, prin urmare, de îndată ce a coborât din autobuz la Staţia de Sud, a intrat în toaleta frumoasă din gara alăturată şi şi-a ascuns şuviţele blonde sub un fes croşetat, astfel încât să nu se mai vadă nici măcar o şuviţă – „de parcă aş fi fost o evreică ortodoxă”, i-a spus ea lui Peter, „sau musulmană, poate” –, apoi şi-a pus la ochi o pereche de ochelari de soare zgâriaţi, din coşul cu reduceri de la CVS. Nu s-a întors în autogară decât înainte de ora plecării; ştia că puştii fugari îşi pierdeau vremea prin autogări şi că li se puteau întâmpla diverse lucruri rele acolo. Având grijă să nu pară dezorientată, ea s-a aşezat la o masă într-unul dintre restaurantele din gară şi a început să citească o revistă cu interes, în timp ce îşi aştepta autobuzul – avea câteva ore la dispoziţie –, fără să se grăbească să-şi mănânce cartofii pai cumpăraţi de la McDonald’s, zăbovind câteva minute înainte să ia o îmbucătură. Prin

urmare, i-a mâncat aproape reci, unsoarea lor albicioasă acoperindu-i limba ca o pojghiţă.

Şi-a cumpărat biletul spre Bangor de la aparat, fără să privească pe nimeni în ochi, şi s-a îndreptat hotărâtă către peronul din dreapta la momentul potrivit. Sâmbătă după-amiaza, autobuzul spre Mâine era destul de plin şi, deşi sperase să găsească un scaun doar pentru ea, a văzut că nu putea fi aşa. A ales să se aşeze lângă o fată care părea a fi studentă, cu ochelari şi un toc pentru vioară, pentru că, dintre toate variantele, ea părea cel mai puţin dispusă să iniţieze o conversaţie.

Sătulă să simuleze că citeşte şi neputând asculta muzică, pentru că nu voia să rişte să îşi pornească telefonul, chiar dacă l-ar fi deconectat de la reţea, Cassie a hotărât să închidă ochii, prefăcându-se că doarme.

Nu a trebuit să se prefacă prea mult timp. Când violonista a coborât în Portland, nu s-a mai aşezat nimeni pe locul ei; Cassie s-a furişat pe scaunul de la geam şi a dormit tot drumul. Capul, protejat de căciula de lână, i se legăna inconfortabil în timp ce şi-l ţinea rezemat de geam, iar şezutul o durea.

Sâmbătă după-amiaza, Cassie a ajuns în Bangor. Însă exista o problemă: nu putea să treacă neobservată, nu putea să ascundă că avea doar cincisprezece ani. Chiar şi şaptesprezece ani ar fi fost în regulă, dar nu cincisprezece. Cassie i-a mărturisit lui Peter că îşi făcuse griji în privinţa aceasta, în săptămânile în care încropise acest

plan, şi hotărâse că, dacă avea să o întrebe cineva, să spună că se afla în oraş ca să îl viziteze pe bunicul ei bolnav, care era internat în spital – spitalul unde lucrase odinioară Anders Shute; ce coincidenţă! – şi că urma să vină şi mama ei, doar că avusese o urgenţă la serviciu. Se gândise şi la un nume – Cassie Byrd – şi la o explicaţie, dacă ar fi întrebat-o cineva ceva: că tatăl ei, Clarke Byrd, murise, de aceea numele mamei ei era diferit, şi că ea preferase să păstreze numele de „Byrd” în amintirea lui.

— Foarte tare, nu crezi? îi spusese ea lui Peter. Am citit că este bine ca minciunile să fie cât mai apropiate de adevăr. Astfel, e mai greu să fii prins.

Peter mi-a spus că, în momentul în care Cassie rostise aceste cuvinte, având în vedere ce îi povestise deja despre Bev, precum şi faptul că ea credea cu tărie că Bev o minţise toată viaţa, nevoia de a respecta adevărul nu mai părea atât de evidentă. Dar nu conta.

Întâmplarea a făcut că nimeni nu a întrebat-o nimic. Căminul studenţesc ocupa o casă încăpătoare, în stil victorian, din centrul oraşului („Ca a Juliei, dar de cinci ori mai mare”). Era evident că undeva era vacanţa de primăvară, fiindcă recepţia era plină cu excursionişti tineri, aproape adulţi, din spusele lui Cassie. A împărţit camera cu trei fete suedeze, două dintre ele, Anja şi Linn, fiind la fel de blonde ca ea. A treia, Inge, scundă şi oacheşă, cu sâni mari şi ochi albaştri

care rivalizau cu ai lui Cassie, era cea mai vorbăreaţă. Aveau nouăsprezece ani şi vorbeau perfect limba engleză. Erau prietene din liceu şi hotărâseră să călătorească înainte de facultate. Veniseră mai întâi pe coasta de vest şi voiau să îşi continue călătoria spre est – mai aveau o săptămână până să se întoarcă acasă; însă voiau să facă mai întâi câteva drumeţii în Maine.

Cassie le-a spus povestea pe care o pregătise de acasă, iar când ele au invitat-o să ia cina împreună, ea s-a scuzat, motivând că era prea tristă din cauza bunicului ei şi că trebuia să se odihnească. Ea le-a spus că fusese mai devreme, în seara aceea, la spital ca să îl vadă. Fetele suedeze au fost foarte înţelegătoare.

— Şi bunicul meu a murit acum trei ani, a spus Inge. Tatăl mamei mele, la fel ca la tine. Îşi pierduse memoria, nu mă mai recunoştea, însă eu îmi aminteam foarte bine cum era el în copilăria mea şi cum ne jucam de-a calul, când mă legăna pe genunchi şi când mă lăsa să mă urc pe spatele lui. Atât de trist…

— Bunicul tău şi-a păstrat memoria? Te recunoaşte? a întrebat Anja apoi.

Cassie a fost nevoită să hotărască pe loc.

— De cele mai multe ori, a răspuns ea, ca să păstreze aparenţele.

De cele mai multe ori, dar nu întotdeauna.

— Ce boală are? a întrebat-o Linn.

— Cancer. O formă gravă.

— Unde?

— S-a împrăştiat. Peste tot. La plămâni, la creier şi în alte locuri.

Ele au încuviinţat încet, cu privirile coborâte, apoi Inge s-a ridicat în picioare şi a bătut-o uşor pe genunchi pe Cassie.

— Atunci e bine că te afli aici. Probabil că nu mai are mult timp de trăit.

Apoi cele trei fete suedeze au ieşit din cameră ca să meargă să cineze undeva, lăsând-o singură pe Cassie sub lumina fluorescentă, pe salteaua învelită în plastic, cu cearşaful şi prosopul de mână pe post de aşternuturi, cu biscuiţii pe post de cină şi cu revista uzată pe care o citise în Staţia de Sud pe post de divertisment.

Cassie nu se aşteptase niciodată să meargă în Bangor în weekend. Nu aşa îşi imaginase că îi va cunoaşte pe Arthur Burnes şi pe familia ei vitregă. De asemenea, se afundase în minciuna despre bunicul ei şi simţea că nu trebuia să le lase pe suedeze să o vadă hoinărind prin căminul studenţesc când ar fi trebuit să fie la căpătâiul lui. Însă fetele, nerăbdătoare să înceapă drumeţia, s-au îmbrăcat înainte să se crape de ziuă şi s-au furişat în tăcere afară din cameră, lăsându-şi lucrurile împăturite cu grijă şi pregătite pentru când urmau să se întoarcă seara. La un moment dat, Cassie a deschis un ochi pe ascuns şi le-a văzut pregătindu-se – sânii lui Inge atârnau la doar câţiva centimetri de faţa lui Cassie atunci când

aceasta s-a aplecat ca să-şi tragă pantalonii pe ea –, însă n-a lăsat să se vadă că era trează. Era un cămin studenţesc, nu Hampton Inn, i-a spus ea lui Peter; nu putea pierde vremea pe-acolo toată ziua. Credea până şi ea povestea fictivă despre bunicul internat în spital. Prin urmare, după ce a făcut un duş şi s-a îmbrăcat, ea s-a îndreptat cu paşi hotărâţi şi capul plecat spre Spitalul General din Bangor, de parcă ar fi fost extrem de important să ajungă acolo.

Dimineaţa de primăvară era răcoroasă, dar senină, iar copacii înfrunziţi fremătau când trecea pe lângă ei. Forsythia era plină de flori galbene prin curţi, alături de mănunchiuri de brânduşe şi clopoţei. Pentru Cassie, acestea erau semne de speranţă, care îi binecuvântau drumul. Doi cireşi, care înfloriseră mai devreme decât restul, începuseră să îşi etaleze florile dantelate. Ea a zăbovit o vreme sub ei, ridicându-şi privirea spre peticele de cer albastru care se zăreau dincolo de nuanţele roz. Cassie i-a mărturisit lui Peter că nu se mai simţise de mult atât de bine. Aerul care îi pătrundea altfel în plămâni, vârfurile reci ale degetelor ei şi briza care îi mângâia gâtul, nuanţa roz a soarelui printre petale... era ca şi când ar fi fost sărutată, nu într-un mod romantic, i-a spus ea lui Peter, ci aşa cum te sărută mama sau tata atunci când eşti mic, mângâindu-ţi cu blândeţe părul.

Cu o căciulă pe cap, dar fără ochelari de soare,

ea şi-a petrecut dimineaţa la spital, pierzând timpul în magazinul de survenire, în holul principal şi în cantina sumbră, unde a mâncat o ciorbă, un sandvici cu pâine cu secară, şuncă şi brânză şi o budincă de orez – prima ei mâncare adevărată de când plecase de acasă. Mâncarea era ieftină, lucru pentru care era recunoscătoare, iar budinca de orez – Kozy Shack – era delicios de familiară. Se străduia din răsputeri să lase impresia că ştie ce face – şi să fie cât putea de discretă – şi era atât de pătrunsă de rolul pe care îl juca, încât, i-a spus ea lui Peter, care mi-a relatat mie, şi-l imagina pe bunicul ei fictiv zăcând la etaj pe unul dintre acele paturi complicate, având capul şi genunchii puţin ridicaţi, învelit cu un cearşaf şi îmbrăcat într-un halat albastru de spital, cu braţele osoase împunse de ace, conectat la nişte aparate care pâlpâiau, cu părul alb şi rar stându-i dezordonat şi cu ochii pe jumătate închişi. Îşi imagina faţa lui, cu pielea ridată şi pistruiată, şi felul lui iritant de a-şi drege glasul din minut în minut. Îşi imagina un individ care exista în realitate, un colaj al bărbaţilor în vârstă pe care îi văzuse chiar în dimineaţa aceea. Atât de convinsă era că acesta exista în realitate, încât simţea cum lăcrimează la gândul morţii sale iminente. Era pregătită, în caz că ar fi întrebat-o cineva din spital, să îl descrie în detaliu pe acest bunic şi să se grăbească să meargă la căpătâiul lui. După ce citise cu atenţie avizierul de la intrare, avea o singură îndoială: nu ştia dacă acesta se afla

la geriatrie, în aripa trei, sau la oncologie, în aripa cinci. După ce a petrecut câteva ore în spital, ea şi-a dat seama că nimeni nu părea să o observe; nimeni nu i s-a adresat, de parcă s-ar fi plimbat printr-un spaţiu invizibil, familiar.

Şi atunci a fost străfulgerată de un gând înspăimântător: se întreba dacă, într-adevăr, bunicul ei nu mai era, dacă murise de mult, aşa cum îi spusese Bev mereu, sau dacă, la fel ca tatăl ei, acesta fusese omorât de invenţiile lui Bev şi, de fapt, în realitate, acesta îşi trăise viaţa în tristeţe undeva, poate chiar în Bangor, Mâine, întrebându-se ce se întâmplase cu fiica lui şi dacă nu cumva avea un nepot pe care să îl iubească. Vă puteţi imagina cât de zdruncinată a fost încrederea lui Cassie, iar asta înainte ca ea să bată la uşa casei familiei Burnes.

Realitatea începea să-i scape printre degete. Lucrurile pe care le ştiuse dintotdeauna începeau să se dezintegreze – sau cel puţin aşa părea.

Nu mai credea în lucrurile pe care le ştia că fiind adevărate; era conştientă însă că se putea înşela, că poate Bev nu o minţise niciodată, că poate iubitul ei tată murise, într-adevăr, pe autostrada din afara oraşului Boston, în acea noapte îndepărtată.

Cassie îl ura pe Anders Shute şi îşi dorea din tot sufletul ca el să nu fi făcut parte din viaţa ei. Mama ei, căreia îi dăruise toată dragostea şi alături de care se simţise în siguranţă, îl iubea pe bărbatul

pe care Cassie îl dispreţuia şi părea gata să îşi sacrifice propria fiică, unica ei fiică, pentru această iubire. Ce putea crede Cassie? Era mai bine să creadă că mama ei era o nebună şi o mitomană incapabilă să judece decât că aceasta renunţase intenţionat la Cassie şi că avea un motiv adevărat pentru alegerea făcută. Indiferent de situaţie, Cassie era pe cont propriu; cel puţin în primul caz, ea putea spera – la un tată, la bunici, la o altă viaţă. Nimic nu putea fi mai rău, îşi spunea ea, decât viaţa pe care o trăia în acel moment.

Era mai greu să îţi petreci o după-amiază de duminică în Bangor. Nu putea rătăci toată ziua pe holurile spitalului fără să dea de bănuit; acesta nu era chiar atât de mare. Deşi era aproape convinsă că biblioteca publică era închisă duminica, ea a luat-o totuşi într-acolo, pe malul râului, până în piaţa de pe strada Harlow. Era greu să te amesteci în mulţime într-o zi de duminică, i-a mărturisit ea lui Peter – nu la fel de greu cum ar fi fost în Royston, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, cel puţin din privire –, fiindcă ea ieşea în evidenţă mai mult decât îşi dorea. Avea impresia că oamenii se uitau la ea, iar când soarele a urcat pe cer şi vremea s-a încălzit, a început să-şi facă griji că va atrage cu atât mai mult atenţia din cauza căciulii care îi acoperea părul. Însă părul – faimosul ei păr blond-alb – ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Se aştepta în continuare ca cineva să o întrebe ceva – bunicuţa cu nuanţe albăstrii în

părul cărunt, care a ieşit şchiopătând din farmacie, ţinând strâns în mână o pungă cu medicamente, şi care i-a aruncat o privire aspră; băieţelul asiatic care a lovit-o destul de tare în călcâi cu mingea de fotbal pentru că nu era atent; tipul care îi amintea de Peter, cu aceiaşi cârlionţi negri şi aceleaşi braţe lungi şi subţiri, care era cam de vârsta noastră şi care stătea cocoşat pe treptele bibliotecii, butonându-şi telefonul. Era şi mai rău, pentru că ea îşi dorea ca el să îi acorde atenţie, pentru că ea îl privea cu aceeaşi uşurinţă cu care o privea şi el – erau priviri fugare, pe furiş, deosebite de altele, un soi de flirt. Însă el nu i-a spus nimic, nici ea lui, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun, de fapt, dacă într-adevăr nu voia să fie prinsă. Ea s-a îndepărtat cu paşi uşori, luând-o spre parcul din apropiere, unde s-a aşezat cu picioarele încrucişate sub un arţar, deşi simţea că îi îngheaţă fundul pe pământul rece, prefăcându-se că aşteaptă pe cineva, ceea ce era adevărat într-o oarecare măsură. Cassie i-a mărturisit lui Peter, care mi-a spus şi mie, că abia atunci – în parc, pe pământul rece şi tare, lipită de trunchiul solzos al arţarului, şezând sub ramurile încă golaşe – şi-a dat seama că era o fugară, că putea deveni subiect de ştiri sau motiv de alertă, că era o minoră care nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie.

Şi-a dat seama de grozăvia situaţiei în care se afla: de ce avea Anders Shute un cuvânt de spus referitor la soarta ei? Cum de era posibil un

asemenea lucru? Ce însemna să se întoarcă acasă, dacă s-ar mai fi întors vreodată acolo sau dacă acesta mai era cuvântul potrivit pentru căsuţa de basm de pe strada înfundată, cu pădurea cotropitoare din spatele ei? Unde se mai putea simţi acasă? se întreba ea. I-a spus lui Peter şi că, în timp ce stătea în acel părculeţ, s-a simţit împovărată de o tristeţe profundă, de parcă ar fi avut pe umeri o mantie din plumb; simţea cum îi cedau umerii şi coloana vertebrală, îşi simţea grei până şi obrajii – era o trăire opusă bucuriei pe care o simţise în acea dimineaţă, sub cireşii înfloriţi.
Pentru că, brusc, i s-a părut că făcuse o greşeală teribilă venind la Bangor şi că, indiferent ce ar fi aflat de la Arthur Clarke Burnes, nu exista cale de întoarcere. Fie ar fi rămas cu Bev şi cu Anders, fără să poată scăpa de ei, fie ar fi pierdut-o pe Bev pentru totdeauna, acuzând-o că o minţise toată viaţa, când, de fapt, ea îşi dorea să poată da timpul înapoi, nu cu mult, doar cu câţiva ani în urmă, până la vacanţa de vară dinaintea clasei a şaptea, înainte ca totul să se strice. Într-o vreme a ignoranţei. (Când Peter mi-a spus ce îi mărturisise Cassie, am fost convinsă că, deşi ea se referea la viaţa ei de atunci împreună cu mama ei, se gândea, de asemenea, şi la mine, dorindu-şi să fim din nou *noi,* dinainte ca nodul să fie desfăcut.)

Când Peter mi-a povestit toate acestea, tot ce îi spusese Cassie în acea după-amiază şi seară de miercuri în camera lui, ascunşi de părinţii lui şi de

ai ei, înainte ca ea să dispară din nou, fără ca nimeni să ştie unde, mi-am dorit cu disperare să cred că aş putea face ceva, că aş putea da o mână de ajutor la găsirea ei, firește, dar şi că ar conta pentru ea, că ar conta foarte mult că m-am implicat.

Ceea ce s-a întâmplat în Maine era povestea ei, firește. Nu mi s-a întâmplat mie, deşi mă simt acum de parcă aş fi fost acolo. Ca să fiu sinceră, ce conta cel mai mult pentru mine era modul în care acele evenimente afectau povestea noastră, a ei şi a mea. Îmi doream ca ea să se întoarcă la mine. Când Peter mi-a spus ce îi povestise ea, ne aflam într-o stare de aşteptare, cu sufletul la gură, iar când zic ce conta cel mai mult pentru mine, mărturisesc, de fapt, un secret oribil, fiindcă, pentru ceilalţi, ceea ce conta cel mai mult era pur şi simplu să fie găsită.

Aşadar, ce s-a întâmplat totuşi în Bangor? Peter nu era foarte sigur. Nu că ea nu i-ar fi povestit, pentru că o făcuse, însă povestea o tulbura şi nu mai gândea prea limpede. El nu voia să strice lucrurile, insistând prea mult ca ea să spună povestea, evident atât de dureroasă. S-a gândit că avea tot timpul pentru asta, pentru numele lui Dumnezeu! S-a gândit că va lăsa să treacă o zi sau două, astfel încât ea să-şi tragă sufletul şi să se liniştească, iar apoi îi va cere să repete succesiunea evenimentelor, astfel încât el să fie sigur că înţelesese corect. Aşadar, el o lăsase

să plângă, să se smiorcăie, să îşi înghită cuvintele, să omită lucruri şi să le reia, fără nicio logică. Din câte a înţeles Peter, cel puţin aşa mi-a povestit, fusese cam aşa: după ce a luat micul dejun cu suedezele luni dimineaţa, folosindu-se de harta de pe Google pe care o listase la imprimanta bibliotecii şcolii din Royston (domnişoara Barrocca a sugerat să se ia urma acestei hărţi abia în ziua următoare, misiune care a dat roade abia după ce Cassie se întorsese deja în Royston), Cassie a străbătut pe jos cei trei kilometri până la casa familiei Burnes, pe o burniţă uşoară, dar persistentă de aprilie, de-a dreptul înţepătoare.
Strada Spring (numărul 36) s-a dovedit a fi cam pustie, fiind situată într-un cartier de case relativ noi, care aveau curţi generoase şi neîmprejmuite de garduri, fără trotuare, unde o fată care stătea în ploaia măruntă ar fi fost repede observată; prin urmare, ea nu s-a oprit în timpul acelei vizite de recunoaştere, ci şi-a continuat drumul încă vreo cinci sute de metri, înainte să se întoarcă şi să o ia spre oraş. Casa părea mai ponosită în realitate decât în fotografiile din computer; poate părea aşa din cauza ploii sau a sfârşitului de iarnă, deşi zugrăveala începea să se scorojească, iar aleea din beton era crăpată ca porţelanul vechi. Iarba pierduse lupta în unele locuri cu peticele de pământ, care, pe vremea aceea, se transformaseră în băltoace de noroi. În casă era întuneric – copiii erau la şcoală, iar părinţii, la muncă. Coşul de

baschet de deasupra garajului era îndoit până jos, ca şi când cineva ar fi stat atârnat de el sau ar fi încercat să facă asta; în orice caz, nu putea arunca mingea. Mai târziu, ea îşi va aminti acest lucru.

Când a revenit, ploaia se oprise de mult (hainele îi erau încă umede, în ciuda faptului că încercase să îşi usuce timp îndelungat puloverul sub uscătorul de mâini din baia de la subsolul bibliotecii din Bangor); se lăsa seara; luminile erau aprinse în casa albastră şi, în strălucirea lor, ea îi putea vedea pe ocupanţii acesteia mişcându-se prin camere – era ca şi când s-ar fi uitat la televizor, i-a mărturisit ea lui Peter. Când el mi-a spus asta, mi-am amintit cum îi urmărisem şi eu pe verişorii mei de Ziua Recunoştinţei, prin ferestrele casei mele, precum şi acel sentiment ciudat de înstrăinare, chiar dacă locul meu era acolo.

Fireşte că, în acel moment, locul lui Cassie nu era în casa aceea. Din câte i-a spus lui Peter, atunci şi-a pierdut curajul. Nu a putut suna la sonerie, nici măcar n-a fost în stare să urce treptele, ci a rămas pe stradă, în întunericul care se lăsa, privind acele frânturi de viaţă care ar fi putut sau, poate, care ar fi trebuit să fie ale ei, până când, nu o maşină, ci două au fost nevoite să o ocolească uşor ca să poată trece pe lângă ea şi să se piardă în asfinţit. Apoi s-a retras.

Suedezele plecaseră. Camera era pustie, iar Cassie nu putea adormi. S-a trezit în zori şi s-a întors pe strada Spring înainte să se lumineze de

ziuă: îşi încerca norocul pentru a treia oară. Obosită din toate punctele de vedere, sătulă de situaţia în care se afla şi de ea însăşi, Cassie ar fi vrut să acţioneze, să lămurească lucrurile.

Abia dacă se crăpase de ziuă când Cassie a sunat, într-un final, la soneria casei familiei Burnes. Ca şi în seara precedentă, becurile din interior luminau camerele, deşi într-un mod diferit: era o scenă nouă, posibil un act nou, într-o piesă de teatru. Copilul cel mai mare, Jason, a deschis uşa. Era îmbrăcat deja în uniforma de şcoală, având până şi cravată. Mai durduliu decât în fotografii şi puţin mai înalt, avea o gură ca arcul lui Cupidon şi i se citea pe faţă aceeaşi tristeţe pe care Cassie şi-o amintea din fotografii. Buzele îi luceau puţin – de la bacon, poate? Mirosea a bacon. Ea a cerut să stea de vorbă cu tatăl lui, Căpitanul Burnes, iar băiatul a măsurat-o din priviri – sigur credea că era o elevă de la şcoală – înainte să se întoarcă şi să strige pe scări în sus.

— Aşteaptă un minut, i-a spus el apoi, pe un ton nici obraznic, nici politicos. Dacă poţi aştepta aici.

Din casă se auzeau sunetul vioi al radioului, voci ciripitoare de copii, apa curgând la robinet, o bătaie în ţeavă. Holul în care aştepta Cassie era mic şi ticsit de bocanci, eşarfe şi umbrele aruncate la voia întâmplării. Mirosea a umezeală. Băiatul a zăbovit o vreme, poate câteva minute, iar când a coborât din nou scările, purta un sacou peste

cămaşă, cu o emblemă pe buzunar.

— Vine imediat, a spus el gâfâind uşor, apoi a plecat.

Afară, în spatele ei, cerul era luminat aproape complet. Era o zi mohorâtă, iar ploaia ameninţa să cadă din nou. Cassie şi-a vârât mâinile în buzunarele hainei, ridicându-şi umerii până aproape de urechi. I-a spus lui Peter că încerca să respire normal, aşa cum fuseserăm învăţaţi în timpul cursurilor de dramă de la şcoală, să inspire şi să expire încet şi să numere de fiecare dată până la cinci.

Lui Cassie i s-a părut că durase cam zece respiraţii până să apară el.

Arthur Clarke Burnes era un tip scund – sau, cel puţin, nu era un tip înalt –, dar solid. Sacoul cenuşiu îl strângea peste braţe, iar gâtul i se înroşise. Poate fusese pistruiat; sau poate fusese blond; acum avea pielea rumenă şi aspră şi chelise aproape de tot. Ochii lui, de un albastru-deschis – că ai ei, şi-a zis Cassie imediat –, erau apoşi şi împăienjeniţi… „ochi urduroşi”, m-am gândit eu când mi-a povestit Peter. Cassie i-a spus lui Peter că semănau cu ai unui alcoolic, mai ales că era şi rumen în obraji. Antrenorul Burnes părea iritat. Era ocupat cu manşetele cămăşii pe care o trăgea cu greu pe sub mânecile sacoului cu degetele-i groase.

— Da? a zis el pe jumătate atent. Te cunosc? Ce e?

Cassie i-a mărturisit lui Peter că şi-a dat seama pe loc că nu era ceea ce îşi dorise ea. Momentul era nepotrivit; emoţiile, greşite. Acest bărbat scund şi îndesat, cu carnea fleşcăită de pe gât revărsându-i-se peste guler, cu buzele subţiri şi strânse, părea gata să explodeze.

— Mă numesc Cassie, a început ea. Îşi auzea vocea de parcă ar fi fost a altcuiva. Îşi auzea vocea tremurând, de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Cassie Burnes.

Bărbatul nu părea să îi fi reţinut numele de familie; acesta nu părea să îl impresioneze.

— Da?

— Nu sunt de prin părţile locului, a continuat ea. Dar cred că o cunoaşteţi pe mama mea, Bev.

— Cine?

— Bev. Beverly Burnes. Asistentă la azilul din Royston.
Massachusetts, originară din Boston.

— Nu cunosc nicio Bev Burnes, a zis el – însă părea tulburat, i-a spus Cassie lui Peter, ca şi când ar fi observat ceva cu colţul ochiului.

— În urmă cu cincisprezece ani?

El s-a încruntat.

— Am o fotografie, a spus apoi Cassie, căutând în rucsac după carneţel.

Avea cu ea o fotografie cu mama ei, veche de câţiva ani, şi instantaneul cu Clarke Burnes în tinereţe, fotografia estompată.

— Ce-i asta?

— Am o fotografie, două, de fapt, a zis ea scotocind după ele. Vi s-a spus cumva şi Clarke?

— Poftim?

— Aţi folosit vreodată numele de Clarke?

— Despre ce e vorba?

Cassie i-a întins fotografia – era convinsă, văzând expresia de pe faţa lui, că el era cel din fotografie, că şi-a dat seama imediat unde fusese făcută şi de către cine. Ei îi tremurau mâinile, la fel şi fotografia pe care o ţinea între degete. Era aproape convinsă.

— De unde-o ai? Despre ce e vorba?

— Art? Arthur, grăbeşte-te, ţi s-au răcit ouăle!

Era vocea soţiei lui, neîngrijorată, dar uşor dojenitoare.

— E la uşă! i-a strigat băiatul. O elevă de la şcoală.

— Despre ce este vorba? a spus el apoi, privind-o pentru prima oară cu atenţie pe Cassie, cu gura ca o linie sumbră.

Trupul lui mătăhălos a devenit brusc ameninţător.

— Cred că o cunoaşteţi pe mama. Ea a întins o altă fotografie, mai mare şi mai clară, cu Bev lângă şemineu, la o petrecere, cu părul ca un nor auriu. Sau aţi *cunoscut-o,* cred.

— Nu te cunosc, a zis el. Era ca şi când ar fi privit un bărbat îmbrăcându-şi armura în faţa ei, i-a spus ea lui Peter. Nu ştiu cine eşti, nici ce cauţi aici. Nu ştiu ce vrei. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Uitaţi-vă la fotografie, vă rog!

El abia dacă a aruncat o privire spre Bev.

— Ea cine-i? Despre ce este vorba? Nu cunosc această persoană.

Cassie i-a spus lui Peter că ar fi putut jura că bărbatul… ei bine, nu că minţea, dar părea cumva *nesigur.* Ar fi putut jura că el începuse să se comporte mai ciudat, deşi, fireşte, situaţia era deja ciudată.

Soţia lui şi-a iţit capul brunet de după peretele din capul scărilor.

— Haide, Art! Copiii vor întârzia.

Femeia nu prea arăta aşa cum şi-o imaginase Cassie – în fotografii era dolofană, însă avea umeri subţiri, aproape fragili. Plus că nu vorbea cu accent.

— Vin!

Când s-a întors din nou spre Cassie, Arthur Clarke Burnes şi-a ridicat mâna, ţinându-şi palma întinsă, astfel încât să nu poată vedea faţa ei. Ca şi când ea ar fi fost o apariţie prea copleşitoare pentru a fi contemplată. Bărbatul nu s-a mai uitat la Bev, a cărei fotografie lucioasă tremura între ei.

— Nu te pot ajuta, a spus el. Îmi pare rău.

— Uitaţi-vă la mine, i-a spus ea lui Peter că îi zisese bărbatului.

Priviţi-mă în ochi – ochii dumneavoastră – şi spuneţi-mi că nu ştiţi cine sunt!

Aceasta era Cassie a mea cea curajoasă.

El şi-a întins mâna pe după ea, cu precauţie,

de parcă ar fi fost contagioasă – i-a spus Cassie lui Peter şi a deschis uşa de la intrare. Bărbatul nu s-a uitat deloc la ea, privind în altă direcţie cu ochii lui umezi. Fizic, el arăta ca şi cum ar fi putut exploda în orice moment, dar şi de parcă explodase deja.

— Trebuie să pleci acum. Vocea lui era joasă şi încordată. N-am să te mai rog din nou.

A arătat scurt cu bărbia înspre dimineaţa cenuşie, aţintindu-şi ochii spre cerul acoperit de nori schimbători.

Cassie a ieşit afară, iar el a închis uşa cu fermitate în urma ei.

Apoi l-a auzit trăgând şi zăvorul. Nu a început să plouă şi nici ea nu a început să plângă până când nu a ajuns pe jos înapoi în oraş.

Cassie i-a spus lui Peter că, de fiecare dată când o maşină trecea pe lângă ea, se întreba dacă nu cumva era el, Arthur Clarke Burnes, ducându-şi copiii cu maşina la şcoală.

Nu existau cuvinte pentru asta, pentru ce trebuie să fi simţit ea. Eu ştiu acest lucru, chiar de departe. N-a fost nevoie ca ea să-i spună lui Peter – şi el îşi putea imagina. Cassie era atât de plină de cunoaştere şi de nesiguranţă, încât nu se mai putea întoarce în necunoaştere. Toată viaţa ei, Cassie se bazase şi avusese încredere în această versiune imaginară a acelui bărbat. Şi iată-l în carne şi oase, pe acest pământ, i-a spus ea lui Peter („El chiar exista?” m-a întrebat Peter, pentru

că noi nu puteam înţelege nici măcar o fracţiune din siguranţa lui Cassie: de ce ar fi fost Arthur Clarke Burnes din Bangor.
Mâine, tatăl ei? De ce ar fi fost în viaţă tatăl ei, fără nicio dovadă, când fusese considerat mort toată viaţa?), iată-l, într-un final, pe îngerul ei păzitor – doar că, la urma urmei, era departe de a fi, nu-i aşa? Ea fusese îndrăgostită toată viaţa de acest protector al visurilor ei. Dar când avusese cea mai mare nevoie de el, când Anders Shute îi furase dragostea şi atenţia mamei ei, se dovedise că tatăl ei trăia, că era un om în carne şi oase; iar acest bărbat se lepădase de ea. La fel cum Petru se lepădase de Iisus în Biblie, i-a spus ea lui Peter. El se uitase la ea şi refuzase să o vadă, să îi recunoască existenţa. Privise în altă direcţie şi îi închisese uşa în nas. Plus că nici mama ei nu o voia! (Sau, mi-a spus Peter, poate era o fabulaţie a lui Cassie. „De ce?” am zis eu.
Apoi am răspuns în numele meu, în numele lui Cassie, pentru că, dintr-odată, am ştiut: fiindcă ea credea că nu avea de ales, nu avea o poveste care să fie logică şi care să îi ofere un licăr de speranţă.)

Cassie îl readusese pe tatăl ei la viaţă, iar bărbatul pe care ea se dusese să îl revendice – bărbatul în care avea atâta încredere încât îi oferise dragostea ei dinainte de a urca treptele casei lui –, acel bărbat, nu imaginar, ci real, o respinsese fără milă. Apoi nimeni nu a mai vrut-o, nimeni nu a mai revendicat-o; nu mai avea unde să

meargă.

Întrucât nu mai avea niciun motiv să rămână în Bangor, Cassie s-a întors acasă. Marţi noaptea a dormit în Boston, pentru că a scăpat ultimul autobuz spre Royston. S-a înfiinţat acasă la Peter – la fereastra lui, mai exact, după ce a urcat pe acoperişul garajului – miercuri după-amiază, murdară, speriată, epuizată şi pe jumătate nebună. Peter a crezut că acela era sfârşitul, *le dénouement;* dar se înşela.

Unde să mă duc? Ce-o să fac? Cine îmi va deschide uşa şi braţele? O cunosc atât de bine, încât aceste gânduri ale ei sunt cumva şi ale mele; mă pot transpune în pielea ei, pot vedea lumea prin ochii ei – ochii noştri albaştri care ne-au făcut mereu surori – şi sunt recunoscătoare şi uşurată că ea a avut înţelepciunea să îl aleagă pe Peter. Şi eu l-aş fi ales tot pe Peter dacă aş fi avut un motiv să cred că nu m-aş fi putut alege pe mine. Îmi doream ca ea să mă fi ales pe mine. Însă Peter ştia ce să facă şi, chiar dacă nu îşi mai petreceau timpul împreună, el o iubea în continuare. Era protectorul ei.

Cassie a făcut o alegere înţeleaptă când a decis să nu meargă în Portland, la „Piaza rea”, ceea ce spune multe.

Chiar şi aşa, joi dimineaţă, când s-a trezit în cele din urmă, scăldată de razele soarelui de aprilie, în camera lui Peter, ea şi-a dat seama că era singură cu un bileţel de la el – „Am test la pre-

calculus, trebuie să plec; pot fugi de la orele de spaniolă şi istorie; mă întorc pe la 11” – şi ştia că nu putea rămâne. Părinţii lui, care nu o îndrăgeau în mod deosebit – ea nu era prietena educată pe care Amy Oundle şi-o imagina pentru fiul ei, „predestinată” la fel cum era el –, nu ar fi primit prea bine prezenţa ei în patul lui. Nu ar fi însoţit-o până la uşa casei ei şi nu i-ar fi fost alături în momentul în care ea i-ar fi confruntat pe Bev şi pe Anders Shute. Părinţii mei ar fi făcut acest lucru – sau ar fi putut face acest lucru. Şi eu aş fi făcut acest lucru dacă ea mi-ar fi cerut.

În schimb, ea s-a dus singură. A urcat pe bicicleta pe care o recuperase din spatele cafenelei Dunkin Donuts şi pe care o legase cu lanţul de un stâlp de felinar aflat după colţul casei lui Peter. Nu înţeleg cum a reuşit să traverseze oraşul în acea dimineaţă fără să fie observată, nu o dată, ci de două ori, ea, care avea un păr bălai ce strălucea atât de tare în lumina soarelui. Tot oraşul ştia că ea dispăruse – sau, cel puţin, jumătate din oraş ştia –, însă uite ce cred eu: vezi doar ce te aştepţi să vezi. Creierul tău omite restul. Întrucât tumultul vieţii, cu sunetele, mirosurile şi semnele sale infinite, te împresoară asemenea apelor unui râu care se revarsă: nu poţi decât să accepţi, să absorbi ce ţi se oferă. Câtă vreme Cassie fusese adăugată deja pe lista de persoane dispărute – toate acele fete şi femei înhăţate de singuratici din vecini, bătute de taţii lor, ciopârţite de iubiţii

părăsiţi, răpite de pe biciclete, din centrele comerciale sau din staţiile în care aşteptau noaptea autobuzul şi trimise într-o viaţă de apoi invizibilă şi de neimaginat –, ei bine, dacă ea dispăruse deja, cum ai mai putea s-o vezi, nu-i aşa? Asta cred eu.

Casa – fundătura – era goală în orele târzii ale dimineţii: munca de la azil a lui Bev – lucrarea morţii – nu aştepta pe nimeni; iar Anders, din fericire pentru Cassie, era la spital. Căţeaua familiei Aucoin abia dacă s-a mişcat când Cassie, o prezenţă familiară, un miros familiar, s-a furişat în curte. Ea a făcut un duş, şi-a schimbat hainele, şi-a pregătit o cutie de macaroane cu brânză şi a înfulecat două felii de pâine prăjită cu unt de arahide. A lăsat oala murdară pe aragaz.

Nu şi-a pornit telefonul mobil, nici atunci, nici mai târziu, poate pentru că acesta ajunsese să fie un portal al răului, „gaura de vierme”.
prin care oricine putea ajunge la ea când nu îşi dorea acest lucru. Cu excepţia lui Peter – şi a mea, îmi plăcea să cred, deşi ea nu se gândea la mine –, Cassie nu voia să păstreze legătura cu nimeni în acel moment.

Ce a făcut Cassie în cele două ore dinainte ca Bev să se întoarcă acasă? La ce s-a gândit? Susţin că mă pot furişa în pielea ei şi, da, este adevărat; susţin că o cunoşteam mai bine decât se cunoştea ea însăşi şi, da, este adevărat; însă, când încerc să mă transpun în acele momente, nu aud decât un

amestec de sunete asurzitoare şi nedesluşite. Cassie nu era sigură că Bev avea să se întoarcă prima acasă, deşi ştia că era foarte probabil. Nu ştia cum avea să reacţioneze Bev atunci când urma să vadă că fiica ei fugară se întorsese acasă; dar, în primul rând, nu ştia cum avea să reacţioneze ea, Cassie. Nu plănui, nu gândi prea mult, lasă să decurgă totul firesc, trebuie să găseşti o cale prin care să creezi o punte peste abis, de aici până acolo, de la acest prezent de neimaginat până la un viitor de neimaginat… Nu cred însă că a existat vreun gând referitor la viitor, nici măcar unul. Trădată de mamă, renegată de tată, ea nici măcar nu ştia ce simte – rănită, singură, îndurerată, distrusă –, prin urmare, cum ar fi putut să se gândească? Nu cred că a existat vreun gând, ci doar zgomot – un zgomot alb, asurzitor.

Bev s-a întors acasă pe la ora 2 după-amiaza. Cunosc doar versiunea ei. Ea nu se gândise să zăbovească – îşi uitase acasă nişte hârtii necesare pentru vizita la domiciliu de la ora 4.30 după-amiaza, ceva legat de câteva medicamente. Pentru că a venit vorba despre asta mai târziu. Îmi amintesc că ea a folosit cuvântul „necesare” şi că mi s-a părut ciudat. Mi-o imaginez cum se agita, cu poalele fustei lungi foşnind şi cu stetoscopul atârnându-i la gât, ridicându-se şi coborând pe pieptul ei mereu fără suflare – dar poate că avea timp şi pentru o gustare rapidă? – şi brusc, după

colţ, dă cu ochii de Cassie, mică în hanoracul ei umflat (nu îşi luase hanoracul atunci când fugise de-acasă, nu? îşi zice Bev), cu părul ud atârnând moale, stând cocoţată pe scaunul înalt din faţa insulei din bucătărie, cu o atitudine cât se poate de dezinvoltă.

„Aceasta nu este fiica mea”, a mărturisit Bev că gândise în acel moment – pentru o secundă, ea crezuse că era o impostoare, după privirea din ochii lui Cassie. „Era să cad jos, a spus ea, cred că mi-am dus mâna la inimă, m-a speriat de moarte când am văzut-o atât de tăcută, ca un hoţ, în bucătărie. Ca un hoţ sau ca o fantomă.

„Bev, a spus Cassie cu o voce liniştită, aproape ameninţătoare, de parcă ar fi fost amuzată. Bev, ai venit acasă”.

„Da, am venit, la fel şi tu”, i-a răspuns Bev.

„Cred că aveam lacrimi în ochi, dar, într-adevăr, nu am ocolit insula ca să îmi îmbrăţişez fiica. Nu pot explica de ce. În acel moment, îmi era frică de ea, era ca şi când ar fi fost o impostoare. O necunoscută. Ca şi când mi-ar fi fost returnată o altă fată”.

„Oare?” a zis ea.

Ce însemna asta? Serios?

„Oare e casa mea?” a spus ea atunci, pe un ton jos şi rece.

Bev era furioasă. „Fireşte că eram. Prin ce-am trecut din cauza ei – şi eu, şi Anders. Abia am reuşit să dorm. Zile la rând. Şi totul din cauza orei

de culcare, dacă vă vine să credeţi”.

„Păi, ar trebui să vă puneţi nişte întrebări după toate şotiile voastre”. (Cât de bine îmi aminteam eu, Julia, cuvântul „şotie”, împrumutat dintr-o altă ţară, dintr-o altă epocă – cine mai foloseşte cuvântul „şotie”?) Cassie însă nu era afectată.

„Vreau să te întreb câteva lucruri, Bev”, a spus ea, punând accent pe *Bev,* care a sunat de-a dreptul sinistru, după mărturisirile lui Bev.

Din spusele ei, nu au fost întrebări, ci mai degrabă acuzaţii: Bev era o mincinoasă, care o ascunsese pe Cassie de tatăl ei, care inventase o poveste doar ca să nu fie nevoită să înfrunte cruntul adevăr:

fusese lăsată gravidă de un bărbat care n-o iubise niciodată pe Bev şi care nu dorise să aibă un copil cu ea; Cassie era o greşeală, nu fusese dorită…

„Ei bine, a spus Bev, vă puteţi imagina cum m-am simţit când propriul copil mi-a spus aceste cuvinte dureroase, fetiţa mea, pentru care am sacrificat *tot”.*

A repetat cuvântul „tot” pentru un plus de efect.

Oare ştiam eu, Julia (sau oricare dintre noi), pe cine să cred sau care era adevărul? Niciunul dintre noi nu a fost acolo, niciunul dintre noi nu a fost martor. Prin urmare, atunci când Bev a explicat cum Cassie – deja cu hanoracul albastru pe ea când Bev intrase pe uşă, de parcă s-ar fi aflat pe picior de plecare – lovise cu palma în blatul mobilei

şi o făcuse pe mama ei ticăloasă, mincinoasă şi afurisită şi apoi ieşise în fugă pe uşă, în răcoarea după-amiezii de primăvară (razele slabe ale soarelui străpungeau cenuşiul din jur, dar şi arbuştii de forsiţia din curte), azvârlindu-şi rucsacul în spate, trântind uşa de la intrare în urma ei şi dispărând *fără urmă,* aceasta a fost expresia folosită de Bev, ca şi când ar fi fost o scenă desprinsă dintr-o emisiune de televiziune sau dintr-un roman poliţist, ca în „Dispăruţi fără urmă”, o rubrică dedicată unei armate de fete şi de femei dispărute, cărora nu li se găsise urma – la vremea respectivă, era greu să îţi dai seama la ce se referise Bev sau cum se desfăşurase scena –, mi s-a părut că ceva era în neregulă.

Peter şi cu mine nu eram singurii care ne puneam întrebări. Joi circulau deja zvonuri despre faptul că poliţiştii aveau unele bănuieli.
Aceştia îi interogaseră timp îndelungat atât pe Bev, cât şi pe Anders Shute, cu toate că acesta avea un alibi; adică, el fusese la muncă.

În aparenţă, părinţii mei au rămas rezervaţi şi sobri. Încercau să se comporte ca nişte adulţi, să îşi păstreze calmul, să nu se lase cuprinşi de isteria care pusese deja stăpânire pe Royston, la doar o zi după ce Cassie dispăruse pentru a doua oară. Încercau să mă facă să cred că exista o şansă – una care nu se sfârşea cu un cadavru descoperit pe plajă, sau cu un morman de oase răscolite printre cărbunii încinşi, sau cu o fată cu un ac înfipt

în braţ, pe o străduţă lăturalnică din Boston. Mama mi-a zis: „Poliţia îşi face treaba, atâta tot. Trebuie să stea de vorbă cu toţi oamenii care o cunosc pe Cassie, să afle toate locurile în care s-ar fi putut duce”. Şi apoi:
„Scumpo, eşti sigură că nu ţi-a trimis vreun mesaj? Nimic? Sau poate prietenului tău, Peter?”

„A întrerupt orice legătură, mamă. Şi-a închis telefonul mobil acum câteva zile. Nu vrea să fie găsită”.

Peter le-a spus poliţiştilor ceea ce ştia. Cineva le-a zis că văzuse o fată în hanorac albastru urcând într-o maşină pe Ruta 29, pe acostament, cam la o jumătate de kilometru distanţă de casa familiei Burnes, cam în acea vreme. Maşina era un sedan alb sau argintiu.

Până vineri dimineaţa, fotografia lui Cassie ajunsese pe panoul LED de lângă Lotus Garden, zâmbindu-le şoferilor şi pietonilor de pe Ruta 29, iar departamentele de poliţie din împrejurimi, până în Boston, căutau o fugară aproape albinoasă, de un metru şaizeci şi 47 de kilograme (ştiam că nu i-ar fi plăcut să se ştie ce greutate avea), care purta un hanorac albastru-deschis, blugi mulaţi şi o pereche de pantofi de sport negri, marca Nike. Descrierea oficială nu amintea de strungăreaţă sau de zâmbetul ei asimetric, iar eu nu puteam să nu mă gândesc că ea îşi schimbase cu siguranţă hanoracul şi că îşi vopsise părul până în momentul la care descrierea fusese făcută publică – era o

chestiune elementară, nu?
Până şi eu aş fi ştiut să fac asta.

Oare Bev chiar îşi lăsase fiica, unica, iubita şi frumoasa ei fiică, să fugă afară pe uşă când aceasta abia ieşise din abis, când înviase din morţi, fără ca măcar să încerce s-o oprească? De ce nu plecase după ea, de ce nu încercase să-i dea de urmă cu maşina câteva minute mai târziu? Trebuie să fi existat un interval considerabil de timp între momentul în care Cassie a fugit din casă şi momentul în care Bev a urcat în sedanul deschis la culoare, pe scaunul pasagerului. Au trecut nu trei minute, ci zece sau cincisprezece. Cum era posibil ca mama ei, în acele minute, să nu fi făcut nimic ca să o salveze?

Până vineri circulau zvonuri cum că ar fi fost văzută în Haverhill, fireşte, în Newburyport, dar şi în Portsmouth, în Faneuil Hill, Boston, chiar şi în Provincetown, deşi niciun cunoscut de-al meu nu credea asemenea lucruri. La şcoală, toţi aveau propriile idei. Mă aşteptam să fiu întrebată ce ştiam, pentru că eu o cunoşteam pe Cassie mai bine decât oricine; însă Peter era singurul care ştia. Oamenilor nici nu le trecea prin cap că eu aş avea ceva de spus, fiindcă prietenia noastră luase „sfârşit” de la începutul gimnaziului. Trecuseră doi ani – doi ani şi jumătate, poate –, dar nu era ca şi când nu ne-am fi vorbit deloc. Nu avea importanţă că fuseserăm lipite toată viaţa, ca nişte siameze, până la apariţia „Piezei rele”. Nu avea importanţă

că eram surori de suflet. Însă Peter înţelegea. M-a căutat şi mi-a povestit tot ce ştia şi tot ce îi spusese detectivului. Mi-a povestit ce spuneau prietenii ei – aceştia credeau că ea plecase glonţ spre New York, era *atât de evident.* Ea le spusese că voia să devină model acolo – acestea erau vorbele lui Mason, prietena lui Cassie din ultimele şase luni, o fată cam prostuţă, dar splendidă în echipamentele sport cumpărate din centrul comercial din Kittery – şi era posibil chiar ca verişorul Briannei, Jae, să fi avut veşti de la ea: acesta primise câteva apeluri telefonice de pe un număr de mobil din Massachusetts care i se păruseră la început întâmplătoare, dar ar fi putut fi ea, nu? O altă prietenă a ei, Alma, fata din cauza căreia Cassie intrase în bucluc, credea că ea se afla în drum spre Florida – acolo era încă vacanţa de primăvară şi, dacă ar fi făcut autostopul tot drumul până acolo şi s-ar fi cuplat cu tipul potrivit, ar fi putut rămâne multă vreme.

Din fericire pentru mine, nu am fost nevoită să le ascult pe fetele acestea rostind asemenea aberaţii. Ele i-au spus totul lui Peter, aliatul cu o răbdare de fier sau agentul dublu franc, care mi-a repetat aceste cuvinte. În acea după-amiază de joi, am plecat împreună de la şcoală şi ne-am aşezat pe structura de căţărare de la locul de joacă, aflat mai în josul străzii – era acelaşi loc de joacă pe care îl reconstruiau în acea vară îndepărtată, când Cassie se rănise la mână la adăpostul pentru

animale. O briză răcoroasă ni se furişa pe sub haine, genul de vânt care te face să-ţi ridici gulerul, iar fundul mi-a îngheţat rapid pe platforma din metal. Peter nu purta haină, ci doar o bluză sport – pe care scria „COLBY” cu litere mari şi albe –, şi şi-a vârât mâinile sub ea, în dreptul abdomenului, ca să se încălzească. Arăta de parcă ar fi fost însărcinat. Altă dată aş fi făcut o glumă pe seama lui.

— Nu crezi că este în Florida sau în New York, am zis eu.

El a clătinat din cap. Stăteam cu spatele lipit de stâlpii metalici ai structurii, sus de tot, cu genunchii ridicaţi la piept. De acolo, puteam vedea printre copaci – printre ramurile înverzite – şoseaua, pe care, din când în când, mai trecea câte o maşină. Aveam senzaţia că ne aflam într-o poveste despre noi, o poveste care era, în sfârşit, viaţa de adult; iar eu nu voiam să mă aflu în ea. Am rămas tăcuţi un minut; eu trăgeam de un fir de pe marginea unei găuri de la genunchi din blugii mei, cei pe care îi promisesem mamei că nu îi voi purta la şcoală.

— Crezi că… am spus eu.

Apoi am tăcut. Nu puteam rosti gândul care ne obseda pe amândoi.

— În lumea asta se întâmplă o mulţime de nenorociri, a spus Peter. Însă nu avem nicio dovadă că s-ar fi întâmplat ceva. Corect?

— Presupun că da.

— Nu, acesta este adevărul. Tot ce ştim este că nu ştim nimic, a zis el.

— Asta nu ajută prea mult.

— Trebuie să începem de undeva, a adăugat el.

M-am uitat la mâinile lui, la degetele lui lungi cu unghii pătrate şi curate. Uneori, îmi era greu să cred că el nu mă dorea aşa cum îl doream eu pe el. Chiar şi atunci, acolo, îi puteam anticipa fiecare mişcare, de parcă ar fi fost înconjurat de un câmp de forţă atât de puternic, încât aproape te respingea. Oare el era conştient de asta?

Dar oare nu el spunea că tot ce ştim este că nu ştim? Şi, dacă zvonurile despre Cassie erau adevărate, atunci nu erau adevărate şi cele despre alte aspecte, despre fiecare acţiune nesigură căreia îi atribuiam o asemenea certitudine?

— Uite care-i treaba, a zis el, cu vârful nasului osos şi cu nările roşii de frig, până când ea nu a venit în camera mea – la propriu – marţi, noi am crezut că ar putea fi moartă, corect? Până nu şi-a făcut apariţia, am crezut că a dispărut de pe faţa pământului.

— Adevărat.

— Nu ştiam dacă să credem sau nu varianta lui Bev şi a lui Shute despre cele întâmplate. Nu putem spune că nu ne-am întrebat dacă nu zăcea cumva sub o grămadă de frunze în pădurea din spatele casei lor.

— În „Pădurea Cotropitoare”, am spus eu, deşi

doar Cassie ar fi înţeles.

Mi-am smuls pielea de pe buze cu dinţii până când mi-a ţâşnit sângele. Cât de important fusese în acele zile să nu-mi îngădui gândul respectiv – acea imagine –, să nu i-l spun nici lui Peter, nici părinţilor mei, nici măcar mie! Însă era adevărat: nu puteam nega că nu ne gândiserăm la asta, privind ochii şi buzele subţiri ale lui Shute, grimasa unei presupuse angoase care ar fi putut fi confundată cu uşurinţă cu un rânjet; şi, privind-o pe Bev, al cărei trup masiv şi fleşcăit aducea cu un jeleu şi care acum părea întunecat.

— Nu se afla în pericol atunci, a zis Peter. Aşadar, de ce s-ar afla în pericol acum?

— Pentru că înainte a lăsat un bileţel şi şi-a luat bicicleta.

— De data asta şi-a luat haina.

Tăcerea s-a aşternut din nou peste noi.

— Crezi că ştia unde se va duce?

Peter a clătinat uşor din cap, privind în faţă printre copaci.

— N-a luat-o pe-o cale bună, a spus el. Toată treaba asta cu Clarke Burnes a dat-o peste cap.

— Toată treaba asta cu Anders Shute sau cu Bev, am zis eu.

— Toată treaba asta cu viaţa.

Am închis ochii. Se auzeau zgomotele înfundate ale maşinilor şi, în depărtare, strigătele şi râsetele copiilor din curtea liceului. În locul de joacă nu era nimeni în afară de noi, nişte

adolescenţi mult prea mari pentru el, iar în aer se simţea miros de pământ umed şi de metal rece. Pentru o secundă am crezut că, atunci când voi deschide ochii, o voi vedea poate acolo, legănându-se pe poneiul mov cu arcuri de jos, cu genunchii la bărbie şi zâmbind larg. Însă mi-am dat seama că fata pe care o vedeam acum cu ochii minţii nu era cea de acum, ci fata de odinioară, o pură născocire, o fată care dispăruse.

Exact atunci, Nancy, egreta noastră, acea apariţie improbabilă pe care Cassie şi cu mine o botezaserăm în vara aceea înainte ca totul să se schimbe – sau poate era verişoara lui Nancy a venit să-mi reamintească de cariera de piatră. Povestea nu avea nicio noimă, mai ales că ea fusese văzută ultima oară urcând într-o maşină pe autostradă.

Dacă ar fi intenţionat să-şi ia zborul, nu ar fi fost un zbor înainte, ci un zbor înapoi, aproape o călătorie în timp. Era un lucru ciudat să văd în depărtare, peste umărul lui Peter, în aprilie, în Massachusetts, în umezeala abia trecută a începutului de primăvară, ascensiunea lentă, preistorică a unei egrete de pe iazul ornamental pe jumătate secat şi acoperit de frunze din capătul îndepărtat al parcului. Unduirea acelor aripi subţiri, negre şi ample îmi deranja vederea periferică şi m-am întors repede – să fie o fantomă? m-am întrebat în fugă –, la timp ca să o văd înălţându-se cu hotărâre, îndoindu-şi gâtul în formă de „S” şi

retrăgându-şi labele întocmai roţilor unui avion. Mi-am zis: „E aprilie – e imposibil să văd asta: Nancy, în Royston, acum”. Am întins mâna din instinct ca să-l apuc de braţ pe Peter. Mi-am dat seama că a fost surprins, tresărind puţin – sau mai degrabă antebraţul lui sub atingerea mea. Pentru că Peter şi cu mine nu ne prea atingeam, de fapt nu ne atingeam niciodată, o stânjeneală ciudată pe care o puteam interpreta în multe feluri, atât măgulitoare, cât şi jignitoare, şi la care alesesem de ceva timp să nu mă mai gândesc, s-a instalat între noi.

— Priveşte! am zis eu în şoaptă. E Nancy.

— Cine-i Nancy?

Simţeam în vocea lui că zâmbea, însă nu m-am uitat la el, pentru că nu îmi puteam lua ochii de la pasărea neagră, graţioasă şi ciudată de pe cerul ameninţător. Am arătat-o cu degetul şi l-am auzit pe Peter trăgând aerul pe nas.

— Ce face aici? a întrebat el. E anotimpul nepotrivit, nu?

— Nici măcar nu pare reală, am spus eu, exact când ea dispărea în umbra copacilor, dincolo de parc.

— Cine-i Nancy, atunci? a întrebat Peter după un minut, ridicându-se în picioare şi lăsându-se să alunece pe stâlp până jos.

Mi-a îngheţat fundul.

— Mda. Încă e frig.

Am coborât pe tobogan. Când mi-am aşezat

palmele pe fund, mi-am simţit carnea rece prin blugi. I-am povestit lui Peter despre Nancy, despre cum glumiserăm.

— Cassie şi cu mine – pe seama ei în ultima vară petrecută împreună, când nici măcar nu ne-am fi putut imagina că ne vom înstrăina, că nu vom rămâne prietene pentru totdeauna.

— N-am mai văzut de mult o pasăre Nancy. Poate a trimis-o ea.

— Niciodată să nu spui niciodată, presupun. Unde am ajuns, mai exact? Care ar fi mesajul, dacă există vreunul?

I-am propus să mergem la cariera de piatră.

— Glumeşti, nu? a zis el arătând spre cer. Pe vremea asta? Plus că e deja ora 5.00. Ce speri să descoperi? De ce s-ar fi dus acolo, pentru numele lui Dumnezeu? Doar nu e cercetaşă ca să-şi ridice un cort din ramuri rupte de brad şi să aţâţe un foc ca să-şi prăjească muguri de ferigă!

— Poate, am spus eu.

În mod normal, mi-aş fi făcut griji că Peter ar putea râde pe seama mea, însă cel mai important lucru era s-o găsim pe Cassie.

— Ai încredere în mine, am spus, atingându-i braţul involuntar.

Nu era flirt, ci o urgenţă, iar el a înţeles acest lucru. De astă dată, nu a mai tresărit.

Drumul era mai lung decât îmi aminteam. Niciunul dintre noi nu a spus prea multe. Soarele după-amiezii încerca să străpungă cenuşiul dens,

dar pietrişul moale de pe acostament era încă îmbibat de apă sub tălpile noastre. După ce am trecut de casa familiei Barker, zidul nesfârşit de plante veşnic verzi ne-a însoţit sumbru şi umed. Cotitura spre cariera de piatră era năpădită de buruieni după lunile de iarnă în care nu fusese folosită, iar vegetaţia părea să oscileze între iarna aducătoare de moarte care trecea şi primăvara aducătoare de viaţă ce se pregătea să vină, o combinaţie de grămezi de frunze vâscoase şi de crengi noduroase, pe suprafaţa cărora se zăreau muguri de un verde crud, gata să plesnească. Poteca bătătorită se pierdea pe alocuri în băltoace, însă drumul se deschidea în faţă. Parcarea era pustie, după cum era de aşteptat. Doar câte o veveriţă se îndepărta în fugă, în timp ce o pasăre matinală se foia şi ciripea. Apa din cariera de piatră era liniştită, iar suprafaţa ei era neagră şi netedă ca oglinda.

— J., tu glumeşti, nu?

Peter îşi ţinea bărbia vârâtă în gulerul înalt al puloverului.

Nările roşii îi luceau.

— E doar o presimţire. Hai să aruncăm o privire prin zonă, bine?

Pentru orice eventualitate.

— Focul de tabără mistuitor, nu?

— Sau ceva de genul.

— O pasăre nu este un semn.

— De unde ştii?

Iritat, Peter şi-a tras nasul, dar nu s-a îndepărtat. Nu puteam să nu aruncăm o privire. Am început să facem împreună un tur al carierei de piatră. Cărarea din jurul lacului s-a dovedit a fi mai anevoioasă decât m-aş fi aşteptat: picioarele ne alunecau pe pietrele lucioase, iar tufişurile sălbatice ne zgâriau pe gât şi pe încheieturile mâinilor cu ramurile lor pline de spini.

— Ce căutăm mai exact? m-a întrebat Peter cu mâinile în şolduri, stând cocoţat pe un afloriment înalt ce domnea deasupra apei.

Eram deja departe de parcare. Când respira, din gură îi ieşeau aburi în aerul răcoros.

— Mi se pare că niciodată n-am făcut ceva mai inutil ca acum.

Nu îl puteam contrazice.

— Am crezut că îi vom da de urmă. Am crezut că poate a trecut pe-aici.

— De ce?

Am ridicat din umeri. Nu îi puteam spune că era un loc important pentru noi, pentru ea şi pentru mine; că, atunci când fuseserăm aici, eram fericite – şi fericite împreună – pentru că aveam case şi părinţi şi credeam că îi vom avea mereu. Acesta nu era un motiv de nimic.

— Julia… Peter m-a atins uşor, aşezându-şi mâna pe umărul meu.

Vocea lui era joasă, aproape răguşită. Crezi că ea ar putea fi aici pentru că acesta este locul unde *tu* ai pierdut-o. Asta s-a întâmplat demult.

Şi-a retras apoi mâna de pe umărul meu şi s-a întors cu spatele.

Chiar şi aşa, în timp ce făceam cale întoarsă, cercetam cu atenţie solul pădurii în căutarea unei panglici sau poate a unui cercel strălucitor. Căutam urme recente de paşi în noroi – urme de picioruşe –, sau un telefon mobil, sau o cheie de la casă, sau un bănuţ strălucitor. *Hänsel şi Gretel; Scooby-Doo; Tintin în Tibet; Picnic at Hanging Rock* – întotdeauna exista un indiciu. Dar n-am găsit nicio urmă a lui Cassie la cariera de piatră.

Peter m-a condus acasă – se întunecase deja, iar eu întârziasem la cină –, apoi a sunat-o pe mama lui să vină după el cu maşina. În faţa părinţilor mei era încordat – exagerat de politicos şi de stânjenit – şi, deşi motivul evident era acela că prezenţa lui ne întârzia de la masă, m-am gândit că nu voia ca ei să îşi facă o impresie greşită şi să creadă că era ceva între noi. Rămăsese în antreu – „Mama e pe drum…” – şi conversa pe un ton emfatic despre echipa de atletism şi despre cum visa să ajungă la UPenn într-o bună zi, dacă avea să fie acceptat. Şi mama lui studiase acolo. Deşi n-am pomenit nimic de Cassie, era ca şi când ea s-ar fi aflat în antreu, împreună cu noi. Când a sosit, mama lui l-a claxonat din stradă, iar el a ieşit în fugă pe uşă. „Îmi cer scuze că v-am reţinut de la masă, le-a spus el părinţilor mei. Nu ar fi trebuit să pierdem noţiunea timpului”. Apoi, mie, fără să privească înapoi:

„Ne vedem la şcoala".

Mi-am ridicat mâna, într-un soi de salut pe care el nu ar fi avut cum să îl vadă.

În timpul cinei, mama m-a întrebat dacă se făcuse la şcoală vreun anunţ referitor la Cassie. Tata ne-a spus că o pacientă a lui.
Rose Bremner, îi zisese că auzise pe frecvenţa poliţiei că aveau o pistă care ducea lângă Newburyport. Eu am încuviinţat, jucându-mă cu piureul de cartofi din farfurie şi turtindu-l cu furculiţa. Trecuse deja mult timp; ea putea fi oriunde. S-ar fi putut întoarce în Bangor, deşi bănuiam că poliţia o căutase deja acolo. Nu am vorbit prea mult despre subiect, despre ea. Nu erau prea multe de spus. Mama m-a întrebat despre echipa de dezbateri, despre ce pregăteam pentru turneul următor. Simţeam că voia să mă întrebe despre
Peter – ştia că încă îmi plăcea de el –, însă nu a făcut-o.

După cină, când vasele erau spălate, iar eu am dat să urc în camera mea, ea s-a apropiat de mine, m-a cuprins cu braţul şi m-a strâns lângă ea. Apoi s-a dezlipit de mine, mi-a mângâiat obrazul şi mi-a dat părul pe după ureche. Avea ochii trişti. N-a zis nimic. Nici nu era nevoie.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor. Deşi în camera mea era răcoare, transpiram sub plapumă. Era sâmbătă dimineaţa: o zi în care alarma nu

suna ca să mă trezesc. Însă inima îmi bătea cu putere, iar visul încă mă însoţea. Cassie, fireşte. Aşa cum era ea, da, însă nu aveam senzaţia că era în trecut. Era în prezent. Ne jucam un joc, genul de joc „ziceam că „pe care îl jucam mereu: ziceam că tu eşti monstrul, iar eu sunt cavalerul. Tu eşti pilotul, eu sunt un luptător al Rezistenţei. Tu eşti fugarul, iar eu te găsesc. Tu eşti vrăjitorul întunecat, iar eu sunt centurionul luminii. Tu eşti soldatul întors din luptă, iar eu sunt soţia ta. În vis, Cassie, cea cu părul bălai, o adolescentă fugară, îşi punea o mantie neagră – o mantie din pene de pasăre, o mantie Nancy –, care promitea s-o ascundă şi să o ajute să zboare. Doar că, după câteva secunde, aceasta s-a topii, pătrunzându-i în piele ca o grefă, care nu se mai desprindea oricât s-ar fi chinuit. Era o mantie otrăvită. Ţipa de durere, cu ochii bulbucaţi mai să-i iasă din orbite şi cu braţele întinse spre mine. Eu nu puteam face nimic decât să stau şi să privesc, asemenea unui martor şovăitor, dar de neclintit. Ţipetele ei m-au trezit în întunericul rece, fără să reuşesc să-mi dau seama ce fel de ţipete erau – de liliac? O pisică în călduri? Chiar dacă îmi ţineam ochii deschişi, o puteam vedea încă pe Cassie a mea, învăluită în întunericul omniprezent, cu excepţia părului de albinos şi a mâinilor, veştejindu-se sub mantia neagră.

Unde era? Unde ne jucam? Care era jocul nostru nefast? Îl ştiam, îi simţeam mirosul, locul

plana undeva, într-un colţ al minţii mele, fără să pot ajunge la el. Am închis din nou ochii, ascultând ecoul vocii ei, vibrând parcă în pereţi. În întunericul din spatele pleoapelor închise, vedeam strălucirea fragmentelor de vitraliu, iar sub mână simţeam suprafaţa netedă a unei balustrade. Mi-am ridicat privirea. Apoi mi-am dat seama ce trebuia să fac în întunericul dinaintea răsăritului acelei zile de început de primăvară.

Firește că eram îngrijorată şi, brusc, sigură, tocmai pentru că acesta nu era un joc de copii sau vreun scenariu imaginar: cu fiecare minut care trecea, mantia pătrundea mai adânc în pielea lui Cassie şi, dacă nu mă grăbeam, ea n-avea să-şi poată lua zborul niciodată – nici măcar nu ar fi supravieţuit. Nu şi-ar mai fi putut scoate mantia niciodată.

M-am gândit doar în treacăt să îi trezesc pe părinţii mei. Nu ar fi înţeles: ar fi crezut, asemenea lui Peter, că inventam. „Ai o imaginaţie extrem de bogată”, îi plăcea mamei să spună. Aveam nevoie de un aliat care să creadă la fel de mult ca mine în premoniţii, în augur şi în instincte mai degrabă decât în logică. De exemplu un puşti, sau un profet, sau un Hagrid. Mi-a luat doar un minut să-mi amintesc de Bessie şi de *derecho;* informaţia nu mi-a venit ca un gând, ci ca un sentiment din adâncul meu, ca un vis. Am căutat numărul de telefon pe care îl mai aveam în agenda telefonică de când pregătisem monologul pentru echipa de dezbateri în clasa a şaptea şi, deşi vedeam desluşit

că acele fosforescente ale ceasului deşteptător arătau ora 4.43 dimineaţa, l-am sunat pe Rudy Molinaro.

Oare îl trezisem? Era greu de spus. Oare era surprins? Presupun că da, chiar foarte surprins; însă el nu era nici prea vorbăreţ, nici nu-şi arăta emoţiile. „Inexpresiv”, ar spune mama.

I-am spus că era vorba despre fetiţa blondă. Îngerul, i-am reamintit eu. „O cheamă Cassie, i-am spus. Are nevoie de mine, am adăugat apoi. Are nevoie de ajutorul nostru”. În timp ce vorbeam, îmi imaginam acei ochi ai lui ca două mărgele strălucind trist în orbitele lor umflate. Era încă noapte afară în acea dimineaţă de sâmbătă. Eu eram o copilă şi îl sunasem pe el cerându-i ajutorul.

Aveam mai puţin de jumătate din vârsta lui. Însă el m-a ascultat şi s-a comportat de parcă aş fi fost primarul oraşului Royston, de parcă era de la sine înţeles că, dacă îl rugam să facă ceva atât de neobişnuit, era doar pentru că *pur şi simplu trebuia făcut.* Pentru că era esenţial.

Oare părinţii mei şi Peter ar fi spus că Rudy era cam tâmp (nu cea mai *strălucitoare lumină,* nici *cel mai ascuţit cuţit) 7.* Desigur, însă în acea dimineaţă eram recunoscătoare, pentru că aveam nevoie de cineva care să mă poată ajuta, care să nu-mi spună că eram doar un copil sau că eram iraţională şi că mă înşelam înainte ca măcar să pornim la drum. El ştia cât de importante erau

sentimentele, fiindcă simţea sau intuia lucrurile. Dintre toţi, el fusese cel care avusese încredere în căţeaua lui, Bessie.

Oare era beat? Probabil, aş fi zis eu când vorbisem cu el. Dar după ce am urcat în camioneta lui, aş fi putut spune cu certitudine:
da. Chiar şi cu Bessie pe scaunul din faţă, a cărei respiraţie se simţea între noi, eu aveam senzaţia că eram scăldată în putoarea lui, un miros de ţigări şi de băutură, de parcă ar fi emanat-o prin toţi porii.
Probabil că, într-o oarecare măsură, mi-a fost de ajutor faptul că era beat; asta făcea ca acea călătorie să pară şi mai puţin reală, de parcă ar fi visat şi el.

Nu mi-a fost teamă să urc în camioneta lui Rudy Molinaro, la ora 5.20, într-o dimineaţă de sâmbătă din aprilie, când încă era întuneric, fără ca cineva să ştie ce făceam sau încotro ne îndreptam. Nu-mi era deloc teamă. Tot ce pot spune e că aveam încredere în el, aşa beat şi singuratic cum era. Aveam încredere în el datorită lui Bessie; datorită faptului că îşi dedicase tot timpul şi dragostea mamei lui bolnave. Datorită faptului că era opusul unui om nemilos şi nu ştia exact cum să se gândească la ce îşi dorea. Mult mai târziu, după ce a trecut totul, mi-am dat seama că în acele ore aş fi putut fi – în alte circumstanţe –, ei bine, aş fi putut fi îngrozită.

N-am vorbit prea mult în zăpuşeala din cabină,

în drum spre azil. Ventilatoarele suflau aer fierbinte, iar gâfâitul lui Bessie era o versiune a dialogului nostru. Şi Rudy părea să gâfâie – sau cel puţin respira zgomotos de parcă orice cale respiratorie îi era înfundată.

Faţa lui strălucea în lumina reflectată de becurile din bord, având o culoarea asemănătoare cu cea a lutului. Şi eu respiram pe gură, din cauza mirosurilor.

— Presupun că e o idee bună să aruncăm o privire, a zis el în cele din urmă, după ce şi-a mestecat o vreme interiorul obrazului.

Bessie şi-a lins buzele în semn de consimţământ şi a căscat, scoţând un chiţăit din gâtlej asemenea unei ţâţâni ruginite. Colţii ei se aflau ameninţător de aproape de urechea mea.

— Aşa mi se pare şi mie, am încuviinţat eu.

Îmi ţineam mâinile împreunate în poală, de parcă aş fi fost la biserică. Apoi s-a aşternut din nou tăcerea între noi. Nu se mai auzeau decât ventilatoarele, respiraţia noastră şi Bessie, care îşi plescăia saliva.

Rudy a coborât din camionetă ca să descuie lacătul uriaş care zăvora poarta principală de la drum. Nu ştiu ce crezusem eu – că vom traversa desişul de la cariera de piatră în amurg? –, dar nu îmi imaginasem că vom sosi pe aleea principală. Camioneta se hurducăia şi se zguduia chiar şi la cinci kilometri pe oră, cu ramurile copacilor zgâriind şi trosnind în lateral. Niciun vehicul nu mai

pătrunsese de multă vreme pe aici. Farurile se zdruncinau nebuneşte, luminând când o movilă de pământ, când drumul accidentat din faţa noastră, când un pâlc de copaci. Azilul Bonnybrook s-a ivit brusc dinaintea noastră, după o cotitură. Silueta lui dărăpănată părea neagră pe cerul vineţiu. Abia se lumina pe deplin.

Din exterior nu părea să se fi schimbat ceva din perioada în care Cassie şi cu mine fuseserăm acolo – mult disputatele proiecte de construcţie nu se materializaseră niciodată. Însă asta nu însemna că nu mai călcase nimeni pe-acolo sau că trecerea timpului nu deteriorase şi mai mult ruinele. De la distanţă părea că şi mai multe ferestre erau sparte, că şi mai multe obloane lipseau sau atârnau. Nenumărate desene graffiti acopereau pereţii. Rudy a oprit motorul camionetei, dar a lăsat farurile aprinse ca să lumineze intrarea principală zăvorâtă cu lanţuri, pe care Cassie şi cu mine o ocoliserăm cu mult timp în urmă. Apoi şi-a întins braţul prin faţa mea şi a scos o lanternă mare şi argintie din torpedou. Aproape că îi simţeam greutatea în mâna lui. A mormăit când a coborât din maşină. Bessie a sărit în urma lui, aterizând pe pământ ca un fulg. Adulmeca aerul, cu urechile ciulite, fără să latre. Nu părea să observe foşnetul tufişurilor. Mi-aş fi dorit să o cunosc suficient de bine ca să îmi arunc braţele în jurul cefei ei blănoase, să mă las la mila ei.

Când Rudy a plimbat lumina lanternei pe

faţada azilului, efectul a fost acela al unui reflector dintr-o discotecă.

— Unde ziceai că aţi intrat?

— Nu sunt sigură că am spus asta.

L-am condus spre ferestrele sălii de mese.

— E intrare prin efracţie, să ştii. A rostit aceste cuvinte fără să mă judece, doar ca pe o simplă observaţie. Este o ilegalitate.

— Eram mici, am spus eu.

El a mormăit şi s-a oprit să se frece la ochi.

— Dar aţi ştiut asta, a insistat el.

— Presupun că da.

Fereastra în stil franţuzesc prin care trecuserăm noi, mai dărăpănată decât înainte, abia dacă mai exista; rămăsese doar rama.

Ploaia distrusese parchetul din interior, iar acesta se umflase ca valurile într-un golf mic. Cioburile de sticlă străluceau peste tot pe jos. Camera mi se părea oarecum diferită: mi-am dat seama, în timp ce Rudy muta lumina lanternei dintr-o parte într-alta, că tot ce putea fi înlăturat – tot ce fusese mobil – dispăruse. Nu mai exista nimic în încăpere. Era pustie. Până şi candelabrele în formă de roată de căruţă fuseseră smulse din tavan, lăsând în urma lor bucăţi de tencuială şi fire atârnând.

— Încotro? Rudy îşi întorcea capul într-o parte şi-n cealaltă, de parcă ar fi fost un ac indicator. Pe unde?

— La etaj, cred. Îmi pare rău.

Bonnybrook avea cântecele, scârţâiturile şi pocniturile sale specifice, precum şi o serie de scâncete ascuţite atunci când vântul trecea prin clădire. Afară, răsăritul soarelui începea să însângereze orizontul, însă, dacă te-ai fi aflat în holul de la intrare al azilului, nu ţi-ai fi dat seama: fără lanterna lui Rudy, ne-am fi aflat în întuneric. El o agita necontenit în jurul nostru: firele de praf pluteau în aer; scândurile pardoselii fuseseră smulse de către sălbatici; balustrada, vitraliile cu flori dispăruseră cu desăvârşire.

Nu mai existau fantome fascinante; până şi acestea îşi luaseră tălpăşiţa. Nu mai rămăsese decât un miros reavăn, ca şi când pământul şi-ar fi revendicat teritoriul. Scările, ca un schelet, urcau dinaintea noastră în întuneric.

Bessie, aparent netulburată, a scheunat încet şi a început să urce scările.

— Bine, fetiţo. Dacă zici tu…

Aerul din jurul nostru era la fel de dens precum materia. Eram atât de recunoscătoare pentru prezenţa lui Rudy, învăluit în norul lui puturos de băutură şi de tutun, încât i-am atins uşor haina cu vârful degetelor, ca să fim conectaţi în timp ce urcam.

Ştiusem în adâncul sufletului că ea era acolo. Ştiusem acest lucru din clipa în care mă trezisem. Poate că ştiusem din clipa în care o văzusem pe

Nancy. Cassie era cea mai bună prietenă a mea; făceam parte una din cealaltă. Bessie a găsit-o în câteva minute – Bessie, care o pornise la fugă de îndată ce ajunsese la cel de-al doilea etaj, fără să ne mai aştepte pe noi, oamenii şovăitori, şi fără să privească în urmă. Auzeam zgomotul ghearelor ei pe pardoseală, precum şi paşii înăbuşiţi şi ritmaţi. Auzeam cum se oprea dintr-o încăpere în alta, cum făcea câte un tur, dar şi zornăitul găunos al zgărzii ei. Noi o urmam încet, iar Rudy îşi flutura lanterna în semiîntuneric, deşi nu mai avea nevoie de ea.

— E aici, Rudy, am spus eu. Ai să vezi.

Mormăitul lui era evaziv. Se crăpa de ziuă, iar lumina cenuşie albăstruie se furişa acum chiar şi în holurile interioare întunecate – raze reci de lumină slabă. Brusc, totul părea mai puţin suprareal, dar şi mai puţin real. Cu ce nebunie copilărească orchestrasem totul? De parcă totul ar fi fost un joc sau o poveste, de parcă ea ar fi fost aşa cum îmi imaginam eu – sau aşa cum aş fi obligat-o eu să facă?

Apoi Bessie a lătrat pe coridorul auxiliar cel mai întunecat, pe care Cassie şi cu mine îl botezaserăm „Carcera”. Rudy a luat-o la fugă, un soi de paşi grăbiţi şi greoi, iar eu am început să alerg în faţa lui. Puteam vedea acum petele negre din pardoseală şi le puteam evita ca să nu-mi scrântesc glezna.

Salonul 7, cel fără flori aurii sau purpurii de mucegai pe pereţi, în care se afla chiuveta

înnegrită, uscată ca praful. Era salonul nostru, cu sârmă ghimpată la fereastra înaltă şi cu uşa din metal pe jumătate scoasă din ţâţâni, ca şi când cineva se gândise să o fure, apoi renunţase.
Bessie păzea o siluetă albastră, ghemuită lângă un perete – o jachetă de schi în mânecile căreia se zăreau două membre subţiri ca băţul, părul blond-alburiu dezordonat şi încâlcit. Bessie ba lovea nerăbdătoare pardoseala cu labele, dând din coadă şi lătrând, ba dădea s-o lingă, la propriu, pe Cassie, pentru ca aceasta să se trezească. Nici adormită, nici dezmeticită, Cassie îşi apăra faţa cu braţele, zvârcolindu-se şi gemând – „Nu, nu, nu”, atât am înţeles, cuvinte care s-au intensificat atunci când Bessie a început s-o lingă pe faţă. „Nu, nu, nu…”

Am observat sticla de Smirnoff, golită mai mult de jumătate, şi cutia galbenă de biscuiţi din grâu răsturnată într-o parte, cu punga de ceară pe jumătate vărsată. O sticlă de doi litri de Cola dietetică, fără capac, pe jumătate plină. I-am zărit şi rucsacul, aproape gol, un sac dezumflat, şi, lângă el, câteva flacoane portocalii de medicamente. Capacele lor mari şi albe semănau cu nişte roţi strălucitoare pe gresia murdară. Eu am rămas în prag privind, în timp ce Rudy se apropia pufăind în spatele meu. Nu am spus nimic.

— Nu, nu, nu, gemea Cassie.

— Să fiu al naibii! mi-a suflat Rudy în ureche, de parcă ar fi crezut şi el că nu fusese decât o poveste, iar acum adevărul i se înfăţişa în faţa

ochilor.

Bessie, deşi nu se liniştise complet (era agitată pe bună dreptate, doar câştigase jocul), ştia că premiul era uman şi consecinţele reale.

Când Rudy a ajuns lângă mine, Bessie s-a oprit din lătrat; lovind în continuare cu labele şi dând din coadă, căţeluşa s-a uitat la Rudy, apoi la Cassie, apoi iar la Rudy. Era evident că el trebuia să îi spună ce să facă în continuare.

— Bravo, Bessie! a zis el. Şezi! Iar ea s-a aşezat tremurând. Să fiu al naibii! Să fiu al naibii! zicea el în şoaptă.

El mi-a dat lanterna, iar eu am stins-o – nu mai aveam nevoie de ea. Nu aveam nevoie de ea ca să o vedem pe Cassie zăcând într-un colţ. Rudy şi-a căutat cu mâini tremurânde telefonul mobil şi a format numărul.

Încetul cu încetul, am devenit conştientă de putoarea din jurul nostru – mirosea a vomă şi a altele. Într-un fel, era un soi de miros complementar celui al lui Rudy. Cassie nu era moartă, dar nu pentru că nu încercase.

Strâmbând din nas din cauza putorii, Rudy a înaintat şi a încercat să o trezească blând, scuturându-i încet umărul. Un alt refuz înăbuşit. Ea nu voia să-şi ia braţele de pe faţă. Îmi imaginam că îşi ţinea ochii închişi, deşi nu eram sigură. Părul ei faimos zăcea încâlcit în praf. Cu spatele lipit de perete, cât mai departe de ea, dar în aceeaşi încăpere, eu m-am lăsat să alunec pe podea şi am

aşteptat, cu genunchii ridicaţi la piept. Doamne, ce frig era în încăperea aceea, deşi geamurile nu erau sparte. Am băgat de seamă acest lucru: ea alesese o încăpere unde ferestrele erau intacte, unde vântul nu putea pătrunde. N-am scos niciun cuvânt. Când Rudy şi Bessie s-au dus să îi întâmpine pe medici pe alee, eu nu m-am clintit. Se făcuse ziuă de-a binelea. Vedeam cum hanoracul i se umfla şi se dezumfla odată cu respiraţia. Sforăia uşor.
Din câte îmi dădeam seama, nici măcar nu ştia că eu eram acolo.

Când oamenii din ambulanţă au venit într-un final, făcând zarvă pe scări şi de-a lungul coridorului, zdrăngănind targa şi glumind veseli, am crezut că ea se va mişca; însă, nici atunci când aceştia i s-au adresat direct şi i-au pus întrebări, ea n-a scos o vorbă.

— E trează, a observat un bărbat cu barbă, trăgând fără succes de braţul pe care ea şi-l ţinea peste faţă. N-o fi vrând ea să fie, dar este.

— Ce mizerie, a spus celălalt. Apoi mi s-a adresat mie: Ajută-ne să strângem rahaturile astea!

A arătat înspre flacoane şi înspre pungă.

— E prietena ta, nu? m-a întrebat cel cu barbă când m-am lăsat în genunchi ca să urmez instrucţiunile, vârând flacoanele de medicamente şi cutia cu biscuiţi în rucsac şi căutând din priviri capacul sticlei de Cola.

— Aşa e, a spus Rudy din prag, unde fuma o ţigară, poate ca să acopere mirosul. Dacă nu era ea, nu ne-am fi dat niciunul seama.
Poliţia crede că a plecat în New York sau în nord, undeva.

Medicul cel ursuz a clătinat din cap, dând să o lege de targă pe Cassie, care înţepenise de-a binelea.

— Ce mizerie afurisită, a spus el din nou.

— Bravo ţie! Celălalt individ şi-a înclinat capul într-o parte când m-a privit. Cred că i-ai salvat viaţa.

A existat un moment, în timp ce ambii indivizi se ocupau de trupul ei, iar Rudy, epuizat, fuma cu ochii pe jumătate închişi şi o mângâia pe Bessie, care se liniştise, scărpinând-o cu blândeţe după urechi, a existat un moment când am reuşit să o privesc cu atenţie pe Cassie – să îi privesc chipul. Ea şi-a mişcat foarte puţin braţele, astfel încât am reuşit să-i zăresc ochii care îi sclipeau, ca şi când s-ar fi aflat într-o peşteră: erau deschişi şi alarmaţi şi s-au întors spre mine cu o furie pe care nu o mai văzusem niciodată în ei, o furie pregătită să comită o crimă. Puteam să jur că şi-a mişcat şi buzele, că mi-a vorbit, îngânând în tăcere doar trei cuvinte:
„Lua-te-ar naiba, trădătoareo!" Puteam să jur că asta mi-a spus.

Până la mijlocul lunii iunie, ei au plecat. Când clasa a noua s-a apropiat de final, a luat sfârşit şi

viaţa mea, aşa cum o cunoşteam până în acel moment: indiferent ce îmi rezerva viitorul, trebuia să accept că prietenia mea cu ea – prietenia mea definitorie – se încheiase într-adevăr. În timpul primei veri şi primei toamne, eu m-am agăţat de Peter, iar el de mine: în această privinţă, Cassie îmi oferise ceea ce îmi dorisem. Peter a fost prietenul meu timp de mai bine de şase luni, şase luni întregi în care ne-am asigurat unul pe celălalt că procedaserăm corect, că procedaserăm spre binele lui Cassie şi că eram singurii – evident – care o cunoscuserăm şi o înţeleseserăm cu adevărat.

Este un lucru ciudat să îţi împarţi dragostea cu o fantomă – sau, şi mai mult, să simţi că dragostea dintre voi este, practic, o dragoste predestinată ei, pe care ea ţi-o aruncă înapoi. Altminteri, cum am fi ajuns, în doar câteva săptămâni, din situaţia în care Peter se retrăgea atunci când îl atingeam în situaţia în care el nu îşi mai putea lua mâinile de pe mine? Jodie zicea că era perfect logic, că el ezitase la început pentru că mă dorea foarte mult, doar că i se păruse nedrept faţă de Cassie, mai ales că aceasta dăduse de bucluc, şi aşa mai departe. Versiunea ei era inversul versiunii mele, asemenea desenului cu scări al lui Escher din baia noastră de la mansardă. Reuşeam să văd lucrurile aşa cum le vedea ea doar intermitent. Îmi făceam mereu griji că, atunci când mă săruta şi închidea ochii, o vedea pe Cassie sau că, atunci când îşi aşeza mâna pe piciorul meu la cinematograf sau

când ne uitam la televizor, el compara în gând lăţimea coapsei lui Cassie cu cea a coapsei mele, ceva mai generoasă. Atunci când vorbeam despre poezie sau când cântam, nu îmi făceam griji; aceste pasiuni comune nu erau şi ale ei. Apoi el a compus un alt cântec despre ea – o altă baladă, cu un refren drăgălaş despre cum mirosea ea a trandafiri –, stricând şi aceste pasiuni.

Poate că ucideam lucrurile pentru că eram convinsă că acestea vor muri – la fel ca toate celelalte. Mi se părea că, la fel ca în poveştile mele, transformam imaginarul în realitate, ficţiunea, în fapte adevărate, ca şi când doar imaginându-mi puteam face toate acestea. Sau poate că avusesem dreptate în tot acest timp. Până la Crăciun, am convenit că era mai bine să rămânem prieteni – păream nişte personaje dintr-un roman. Cu siguranţă era un lucru bun să rămâi în relaţii bune cu fostul, în acel mod nonşalant, dar afectuos pentru care următoarea prietenă nu trebuia să-şi facă griji, dar nu se putea abţine să nu-şi facă. Mai mult decât orice, nu îmi doream să fiu acea fată tristă care îşi pierduse cea mai bună prietenă nu o dată, ci de două ori, şi care pierduse şi în dragoste în toată afacerea asta. Deşi, la fel ca în desenele lui Escher, odată ce ai văzut lucrurile dintr-o anumită perspectivă, nu le mai poţi vedea altfel.

Relaţia mea cu Peter mergea destul de bine. Am fost prieteni foarte buni, aproape nedespărţiţi,

până la sfârşitul primăverii din clasa a zecea – a unsprezecea pentru el –, când Peter a început să se vadă cu Djamila, o fată nouă din anul lui, cu ochii verzi şi tenul măsliniu şi cu un suflet frumos, cu adevărat frumos. Şi ea era în clasa a unsprezecea pe vremea aceea, şi ea era atletă şi, pe deasupra, mai şi cânta. Toată lumea o plăcea – şi *eu* o plăceam –, iar când deschidea gura, era ca şi când Whitney Houston s-ar fi aflat brusc în încăpere.

Dar toate acestea s-au întâmplat mult mai târziu. Eu sunt încă aici. Sunt bine. În curând voi fi în clasa a douăsprezecea. Merg în continuare la o terapeută din Newburyport, pe care consilierul şcolii le-a recomandat-o părinţilor mei. Mama mă duce cu maşina şi aşteaptă în cafeneaua Dunkin Donuts în faţa laptopului ei în timp ce eu stau în cabinetul sumbru al femeii, a cărui fereastră dă înspre parcare. Are o canapea, pe care eu o ignor, şi un scaun tare, pe care stau, precum şi o ferigă într-un ghiveci mare. Din loc în loc sunt aşezate strategic cutii cu şerveţele.

Pe perete atârnă un tablou întunecat şi ciudat, care descrie o scenă dintr-un basm cu spiriduşi şi ciuperci otrăvitoare, într-o pădure cufundată în întuneric. De ce? Cine ar alege acel întuneric deplin, chiar dacă fantezist? Unul dintre spiriduşi, cu aripi hidoase şi strălucitoare ca de libelulă, are păr blond-alburiu, care îmi aminteşte de Cassie. Mai mult, spiriduşul îmi aminteşte de visul pe care

l-am avut cu ea şi cu mantia ei neagră de pene, acea mantie otrăvitoare care, în loc să o elibereze, o omora. În fiecare săptămână, când privesc acel tablou, simt un imbold să îi spun femeii despre visul meu, despre fata aceea, despre ceea ce ştiu – nu în cuvinte, ci doar informaţii, ca o greutate apăsătoare, ca un miros vag – despre maturizare. Şi, în fiecare săptămână, mă încăpăţânez din ce în ce mai mult să nu îi spun nimic.

Acum ştiu, dacă are vreo importanţă, ce înseamnă să fii o fată care se maturizează. Poţi alege să nu îmbraci mantia, însă atunci nu vei fi niciodată liberă, nu îţi vei putea lua zborul niciodată. Sau poţi accepta mantia care îţi este oferită, însă atunci nu vei şti dinainte care vor fi urmările, ce poate face mantia, ce va atrage odată cu ea.

Alţii ar putea înţelege mai bine, însă nu te vor putea salva. Tot ceea ce putem face pentru celălalt este să avem curajul să nu îi întoarcem spatele. Nici eu n-am făcut-o – până când am făcut-o.

Terapeuta aceasta şi cu mine nu prea avem multe să ne spunem. Este o doamnă cumsecade, dar, sincer, ce ştie ea? Pentru ea, eu nu sunt decât o altă adolescentă cu probleme, o fată a cărei prietenă suferă de o puternică depresie. Însă blestemul meu este că văd lucrurile, cunosc poveştile şi cum se desfăşoară ele, cunosc oamenii, aşa cum sunt ei. Nu caut să ştiu aceste lucruri, le ştiu pur şi simplu. Să fiu sinceră, mă simt

obosită. Cassie s-a ales cu numele profetic, iar eu, cu blestemul – sau cu harul, depinde cum priveşti lucrurile. Dacă şi doamna cea cumsecade ar înţelege aceste lucruri, atunci nu aş fi nevoită să i le explic; însă, fiindcă nu le înţelege – şi îndrăznesc să spun că nu le înţelege –, nici nu are rost să încerc. Mi-ar plăcea ca cineva să-mi mai ia din povară sau măcar să mă ajute s-o duc.
Dacă n-aş vedea, n-aş încerca să ştiu; şi, desigur, nu ai cum să ştii cu adevărat ce se întâmplă cu celălalt sau ce crede el că i se întâmplă, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru. Nu am de unde să ştiu ce a simţit Cassie atunci când mantia otrăvită i-a pătruns în piele. Nici măcar nu-mi pot imagina.

După ce oamenii de pe ambulanţă au dus-o pe Cassie la feribotul spre Haverhill şi poliţiştii au venit ca să preia lucrurile ei.

Rudy m-a dus acasă. Părinţii mei nu se treziseră încă, aşadar ar fi putut să nu ştie că eu plecasem de acasă. Rudy nu era genul de adult care să mă conducă până în faţa uşii şi să poarte o conversaţie cu mama – probabil că se temea de părinţii mei mai tare decât majoritatea prietenilor mei. Am rămas câteva minute în cabina camionetei lui, unde era cald, doar noi trei – el, Bessie şi cu mine –, copleşiţi de evenimentele acelei dimineţi. Putoarea nu mai era atât de puternică sau poate că nasul mi se obişnuise cu ea.

— Îţi mulţumesc, Rudy, am spus eu într-un final. Şi ţie, Bessie…

Căţeluşa şi-a întors un ochi iscoditor spre mine şi şi-a dezvelit somnoroasă un colţ.

— Paramedicii cred că ea se va face bine.

Rudy strângea volanul cu mâinile lui murdare.

— Ar fi bine să intru. Părinţii mei se vor întreba unde sunt.

— Cu siguranţă, domnişoară. Am crezut că se va apleca înspre mine, peste câine, însă n-a făcut-o. Când te vei duce s-o vizitezi, spune-i că Rudy se bucură că este bine, da?

Când m-am furişat în casă, mi-am dat seama că Rudy nu mă întrebase nici măcar o dată de ce crezusem că ea se afla la Bonnybrook. Probabil credea că ştiusem. Mă întrebam dacă părinţii mei aveau să se supere pe mine atunci când urma să le spun ce se întâmplase. Trebuia să le povestesc despre timpul petrecut acolo cu ea, cu ani în urmă; mama n-avea să fie încântată, cu siguranţă.

Şi am avut dreptate. Vedeam cum mama se întunecă la faţă pe măsură ce îi povesteam, ca şi când s-ar fi uitat la fiica ei şi şi-ar fi dat seama că nu era copilul pe care îl crezuse ea. Nu a spus nimic deosebit, doar a încuviinţat din cap, însă mi-am dat seama că povestea despre mine şi Cassie jucându-ne în azil în acea vară îndepărtată o tulbura aproape la fel de mult precum povestea actuală despre Cassie. Într-o oarecare măsură, într-un mod negrăit, mamei nu îi mai păsa atât de mult de Cassie. Era uşurată că fusese găsită şi că era în siguranţă, dar, în afară de asta, nu voia să ştie mai

multe. *Eu* eram importantă pentru ea; când Cassie făcuse parte din viaţa mea, vreme de atâţia ani, şi ea fusese importantă pentru mama. Însă mama o eliminase de mult pe Cassie. Pentru părinţii mei, ea era ceea ce se numea o „poamă rea”, genul de copil pentru care compătimirea mută este cel mai optimist răspuns care există.

Acest lucru nu era adevărat doar în cazul mamei. Era pur şi simplu adevărul. Luni, la şcoală, directorul ne-a adunat pe toţi în sala de sport ca să ne anunţe că ea fusese găsită, că starea ei era stabilă şi că se afla la spital, înconjurată de familia ei iubitoare, deci ar fi trebuit să ne bucurăm cu toţii; sunt sigură că a folosit cuvântul „Bucura” în special pentru mine. Dominând podiumul în costumul lui strâns pe coapse şi cu freza sa îngrijită, semănând cu un rocker îmbătrânit la o nuntă, el ne-a rugat să respectăm intimitatea lui Cassie şi a familiei ei (a familiei ei, a lui Anders Shute?), comentariu în urma căruia am auzit câteva remarci furioase în mulţimea din spatele meu; apoi el a spus că povestea aceasta era o chestiune privată şi că nu mai aveam motive să discutăm pe marginea ei, prin urmare nu trebuia să mai facem speculaţii sau să răspândim zvonuri. După aceea ne-a trimis la ore. Fireşte că toată lumea vorbea pe holurile şcolii doar despre Cassie.

— Hei, Julia! Un elev de clasa a zecea, pe care îl chema Ollie, care nu îmi vorbise niciodată până atunci, s-a apropiat de mine. Am auzit că şi tu ai

fost implicată, că ai ajutat-o să se ascundă.

Nu i-am răspuns, ci mi-am văzut mai departe de drum, cu ochii în pământ.

— Nu crede tot ce se spune, i-a răspuns Jodie în locul meu.

— Fata aia e o uşuratică, a zis unul dintre prietenii lui Ollie. Nu-ţi aminteşti ultima petrecere din toamnă de la AI? Era beată turtă.

— Şi tu n-ai fost, idiotule?

Am fost surprinsă, fiindcă ştiam că şi Jodie avea aceeaşi părere despre Cassie. Însă, cel mai mult, Jodie detesta ipocrizia băieţilor.

— Ştiu şi eu, a insistat băiatul, nu cred c-am ajuns pe jumătate dezbrăcat într-o cameră cu fete, nu?

— Doar în visele tale, a răspuns Jodie, trăgându-mă de cot.

— Sun-o pe mama ta, mi-a sugerat ea. Du-te acasă. Ia-ţi liber astăzi, poate mâine lucrurile se vor linişti.

— S-ar putea să nu se liniştească.

— Se vor linişti, crede-mă!

— De ce eşti atât de sigură?

— Pentru că e la fel ca înainte, când credeai despre ea că e o fată mişto, mi-a zis Jodie. Nu vezi adevărul pentru că ţii prea mult la ea.

Îţi distorsionează percepţia. Adevărul e că ea a fost mult mai interesantă pentru oameni atunci când era dispărută. Acum se cunoaşte deznodământul poveştii. S-a terminat. Iar sfârşitul nu este la fel de

interesant precum cel pe care şi l-au imaginat ei: ar fi putut fi o prostituată adolescentă în Times Square. Şi-ar fi putut găsi un finanţator bătrân în Florida. Ar fi putut fi răpită. Ar fi putut fi omorâtă şi ciopârţită, iar bucăţi din trupul ei să fie aruncate pe plaja de pe insula Plum. Toate aceste lucruri ar fi făcut-o să fie specială, să rămână în amintirea oamenilor. Cineva ar fi putut face un film despre ea sau ar fi difuzat-o la ştiri. Ar fi putut exista un proces. Dar s-a dovedit a fi doar o puştoaică rebelă care s-a certat cu mama ei şi care s-a dus pentru câteva nopţi într-o clădire abandonată.

— A furat medicamente din trusa medicală a mamei ei. A încercat să se sinucidă.

— Bine, pare interesantă într-o oarecare măsură pentru asta, însă nimeni de la şcoală nu a aflat încă acest lucru. Ar fi fost o poveste mult mai bună dacă i-ar fi reuşit.

— Doamne! Eşti dură.

— Consideră-l un subiect pentru echipa de dezbateri, dacă ar fi să scrii despre el. Finalul fericit nu este un final. Nimeni nu e interesat în mod deosebit de un final fericit atunci când îi pasă mai mult de poveste decât de persoana implicată.

— Cum poţi fi atât de rea?

— Nu sunt rea, a răspuns Jodie. Spun lucrurilor pe nume.

M-am dus acasă în ziua aceea, iar a doua zi, marţi, mi-am luat o zi liberă. M-am întors la şcoală miercuri. Câţiva elevi păreau să se uite la mine cu

subînţeles şi să şoptească, de parcă ar fi spus: „Da, ea e prietena care a găsit-o”. Noua prietenă a lui Cassie, Alma, şi o fată pe care o chema Justine au venit la mine la cantină şi m-au întrebat ce se întâmplase. Nu le-am dat detalii – despre vomă, despre votcă sau despre flacoanele de medicamente le-am spus doar că se dusese să se ascundă în azil şi că o făcuse, credeam eu, fiindcă fuseserăm acolo în copilărie. Auzisem zvonuri cum că Alma, cel puţin, se dusese să o viziteze pe Cassie, nu la spital, ci acasă, înainte ca ei să plece.

Copiii spuneau tot felul de poveşti, nu mie personal, ci prin şcoală. Se vehicula că Rudy Molinaro fusese iubitul ei şi că trăiseră împreună la azil zile la rând; că Bev se mutase cu ea din oraş ca să o scape din ghearele lui Rudy. Se spunea că ea amenințase că va pleca pentru totdeauna dacă Bev nu îl părăsea pe Anders Shute. Se spunea că Anders Shute o molesta pe Cassie, iar mama ei aflase despre asta abia când ea fugise de-acasă. Se spunea că tatăl lui Cassie nu era mort şi că o invitase pe Cassie – ba nu, le invitase pe Cassie şi pe Bev – să meargă şi să locuiască împreună cu el. Se spunea că tatăl lui Cassie era, de fapt, Rudy Molinaro şi că ea fusese pregătită să o lase pe mama ei pentru el – ba nu, că aveau o aventură şi că abia ulterior îşi dăduseră seama că era incest, că erau tată şi fiică. Se spunea că ea încercase să se sinucidă pentru că fusese exmatriculată de la şcoală, pentru că avea o problemă cu drogurile, ba

nu, pentru că fusese legată şi violată de un grup de elevi din clasa a douăsprezecea din echipa de lacrosse.
Se spunea că îşi vopsise părul – ba nu, se răsese în cap – când fugise de acasă. Se spunea că ea avusese o cădere nervoasă şi că nu ştiuse unde se află atunci când fusese găsită la azil. Se spunea că ea şi cu mine eram iubite secrete; se spunea că eu eram geloasă pe relaţia cu Anders/Rudy/Peter şi că o ademenisem la azil ca să încerc să o ucid, dar că avusesem mustrări de conştiinţă în ultimul moment. Se spunea că ceea ce se întâmplase era învăluit în mister şi că niciunul dintre noi nu avea să afle vreodată adevărul.

Eu n-am spus nimic – nici măcar lui Jodie –, şi nici Peter. M-am gândit că era singurul dar al prieteniei potrivit, deşi tardiv, pe care i-l puteam oferi lui Cassie: să păstrez pentru mine povestea pe care o ştiam – sau pe care credeam că o ştiu. N-aveau decât să spună ce voiau.

O vreme, oamenii din oraş au făcut speculaţii, au analizat, au calculat, şi-au imaginat. Toată lumea îşi dorea o poveste, o continuare a ei cu motive, cu punct culminant şi cu deznodământ. În povestea lor – indiferent de forma pe care i-o dădeau ei Cassie era un fel de victimă:
O victimă a dependenţei, sau a abuzului, sau a mamei ei, sau a lui Anders, sau a lui Rudy, sau chiar a mea. Un cadavru ar fi constituit cea mai bună poveste, ar fi fost cap de afiş, iar noi toţi am

fi putut fi devastaţi, şocaţi, plini de remuşcări şi – prea târziu – iubitori.

Atunci, şi doar atunci, eliberată de şinele ei carnal, păcătos.

Cassie ar fi putut fi imortalizată, apoteozată, purificată în mod corespunzător şi înălţată. Dacă ar fi fost ucisă, ne-am fi amintit-o cu toţii ca pe drăgălaşa Cassie, rănita Cassie, neglijata Cassie, frumoasa Cassie cu ochi de azur şi cu păr blond, o Cassie purificată prin suferinţă. Oraşul Royston ar fi revendicat-o şi ar fi răscumpărat-o.

Însă, pentru că ea nu „îşi înfruntase soarta”, cum se spunea, nimeni nu ştia ce să facă în privinţa ei, cu ea, cu ideea că încă exista – „o fată cu probleme”, a şoptit Mildred Bell cu tristeţe din spatele tejghelei, cea mai îngăduitoare remarcă dintre toate – şi, după câteva săptămâni derutante şi agitate de zvonuri, oamenii şi-au văzut pur şi simplu mai departe de ale lor.

La şcoală, după câteva zile, elevii şi-au îndreptat atenţia spre alte lucruri: Sierra Franto, care îşi rupsese trei coaste după ce căzuse din copacul din faţa ferestrei dormitorului ei; tatăl lui Alex Paul, antreprenorul de pompe funebre, care intrase în bucluc după ce încurcase corpurile neînsufleţite a doua bunici la casa funerară. În cea mai mare parte, era la fel ca pe Instagram: dădeai mai departe; iar Cassie dispăruse de pe ecran.

Înainte să plece, Cassie refuzase categoric să

mă vadă. I-am trimis e-mailuri şi mesaje, însă ea nu mi-a răspuns. Eram prea prudentă ca să sun acasă la ea, din mai multe motive. Într-un final, pe la mijlocul lunii mai, după ce Cassie se întorsese acasă de la spital pentru câteva săptămâni, a sunat mama şi a răspuns Bev.

— Drăguţ din partea ta că ai sunat, i-a spus ea mamei – pe un ton oficial, mi-a zis mama, de parcă ar fi fost două femei care abia se cunoşteau. Îi suntem profund recunoscători Juliei pentru că a ajutat la găsirea lui Cassie. („Ai zice că femeia a pus mâna pe telefon şi te-a sunat ea ca să-ţi mulţumească, nu-i aşa? a zis tata. Pentru că i-ai salvat viaţa fiicei ei… O nimica toată, la urma urmei.”) Apoi Bev a continuat: A fost o perioadă grea, după cum îţi poţi imagina, mai ales pentru Cassie, care a fost destul de stresată.

Mamei i-a atras atenţia acest cuvânt şi mi l-a repetat şi mie, pentru că ea se aşteptase la cuvântul „deprimată”, care părea evident; dar auzise în schimb „stresată”, cuvânt care, deşi adevărat, nu părea suficient de puternic având în vedere circumstanţele.

— Încercăm să mergem înainte, să privim în viitor… a continuat Bev.

— Fireşte, a spus mama, încercând să o încurajeze.

— Ne mutăm din Royston, a zis Bev apoi. Este important să o luăm de la capăt.

— Fireşte. Dar când?

— La sfârşitul săptămânii viitoare.

— Dumnezeule! Mama nu şi-a putut ascunde mirarea. Şi cum vă veţi descurca? Toată viaţa voastră…

— I-am anunţat pe cei de la azil. Au înţeles, acestea sunt circumstanţe speciale. Nu mai putem rămâne în Royston acum.

Mama a fost surprinsă şi de aceste cuvinte: îi venea să întrebe „De ce nu?”, însă atitudinea lui Bev era atât de distantă, atât de ciudată, încât nu a îndrăznit.

— Unde vă mutaţi? a întrebat ea apoi, pe un ton cât se poate de politicos.

— Aş prefera să nu spun. Nu-ţi face griji, partea bună a profesiei mele este că întotdeauna există un post disponibil pentru cineva cu aptitudini.

(„Profesia ei e moartea, a observat tata. Aici are dreptate.”)

— Şi Anders? a întrebat mama. Cu siguranţă, un doctor de calibrul lui are nevoie de timp…

Bev a întrerupt-o cu un plescăit din limbă. Mama a spus că putea vedea cu ochii minţii dezamăgirea de pe faţa lui Bev, nările care i se îngustau şi buzele care i se subţiau. O privelişte care ne era tuturor familiară.

— Anders Shute nu se va muta cu noi, a spus Bev.

O singură frază, pur şi simplu.

— Doar tu şi cu Cassie?

— Corect.

— Vai, Doamne! Înţeleg. Dacă tot se va întâmpla atât de repede – ştiu cât de ocupată eşti acum –, trebuie să-ţi spun că ar însemna foarte mult pentru Julia dacă ar vedea-o pe Cassie, a spus mama. Înainte să plecaţi – doar ca să se asigure că este bine. Pentru că, ştii, a fost destul de traumatizant pentru Julia… ultima oară când a văzut-o pe Cassie…

Mama a mărturisit ulterior că ştia deja, după propria-i voce tărăgănată, că nu se aştepta ca Bev să accepte.

— Tocmai asta e, a spus Bev. Cassie a mea a trecut printr-o perioadă extrem de traumatizantă şi orice i-ar aduce aminte de ea, ei bine… îmi pare rău, dar trebuie să refuz. Ştiu că vei înţelege.

— Desigur, a spus mama din nou, deşi mie mi-a mărturisit apoi că nu a înţeles nicio secundă. (Dar trauma prin care ai trecut *tu?*
mi-a zis mama. A fost un miracol că ai găsit-o. Şi îngrozitor că a trebuit să o vezi în halul acela.)

Mama a clătinat din cap.

Îmi dădeam seama, în timp ce avea această conversaţie – în bucătărie, pregătind cina, ca multe altele dintre conversaţiile noastre, eu spălând salata în chiuvetă, ea călind bucăţile de carne pentru tocăniţă –, că mama era speriată. Puteai să-ţi dai seama de asta după furia cu care împungea carnea.

— Nu înţeleg, a spus ea. Nimic din toate astea n-are vreo logică pentru mine.

La momentul respectiv, mama nu ştia tot ce se întâmplase – sau cel puţin ceea ce îi spusese Cassie lui Peter că se întâmplase în Bangor, dar şi după aceea. Eu smulgeam frunzele de salată, apoi le aruncam în strecurătoare, stând cu spatele la ea. Nu ştiam dacă ar fi însemnat trădare să îi povestesc ce ştiam.

— Ce nu are logică? am întrebat-o eu.

— Te pune pe gânduri, a zis ea. Ceea ce nu ştii. Ceea ce se întâmplă în jurul tău şi tu nu vezi.

Am rămas tăcute un minut, fiecare cu treaba ei.

— Mă întreb, Julia, scumpa mea fiică, oare eu chiar am habar cum este viaţa ta? Sau cine eşti?

— Nu fi prostuţă, mamă!

Însă nu se înşela în totalitate. Şi eu conştientizasem de curând cât de singuratici suntem fiecare dintre noi, cât de puţin din noi şi din vieţile noastre împărtăşim, chiar şi atunci când împărţim camerele, orele şi conversaţiile. O cunoşteam pe Cassie de-o viaţă, îi cunoşteam gesturile, expresiile şi timbrul vocii, ştiam cum gândea şi îi cunoşteam simţul umorului, ştiam prin ce ne asemănăm şi prin ce ne diferenţiam.

Nu eram noi oare surori secrete, legate prin cordonul ombilical?

Atenţia mi-a fost distrasă de la ea şi, într-o clipită, mi s-a părut, privind în retrospectivă, că ea se schimbase, că lucrurile se schimbaseră. Zilele se scurseseră una după cealaltă, luni în care eu

rămăsesem – sau crezusem că rămăsesem – aceeaşi Julia (deşi, cine-ar fi putut şti cu adevărat?), şi în acele zile, în timp ce eu îmi urmam drumul firesc, viaţa lui Cassie se schimbase radical, în spatele unui ecran, în spatele uşilor căsuţei de pe strada înfundată, până când ceea ce eu credeam că ştiu mi-a devenit cu totul necunoscut, iar persoana pe care credeam că o recunosc a devenit străină de mine. Eu eram uitucul Goya de la Curtea spaniolă, ea, Revoluţia Franceză.

Nu ştiusem ce gândea ea, ce trăia ea; şi totuşi, instinctiv, ştiusem cum să o găsesc – ea nu se schimbase chiar atât de mult. Ceea ce nu anticipasem era faptul că ea nu voise să fie găsită. Că ultima privire pe care mi-o va arunca va fi plină de furie.

Acolo, în bucătărie, cu mama, ea la aragaz, eu la chiuvetă, am înţeles pentru prima oară ca un adult că şi mamei îi era teamă de acest abis, nu asociat cu prietena mea Cassie, ci asociat cu mine, cu mama şi cu mine. Am înţeles că ea crezuse că mă cunoaşte – sânge din sângele ei, adusă pe lume dintre coapsele ei, mereu lângă ea, şi totuşi, undeva, în interiorul ei – şi că se temea acum, poate pentru prima oară, că nu mă cunoaşte deloc. M-am întors şi am îmbrăţişat-o – nu mai era mai mare decât mine; de fapt, eu eram mai înaltă decât ea apoi am strâns-o tare la piept, am sărutat-o pe obrazul moale şi i-am şoptit din nou la

ureche: „Nu fi prostuţă, mamă!” Apoi am adăugat: „N-ai de ce te teme”. De atâtea ori îmi spusese mama aceste cuvinte, făcând acest gest de iubire şi de reasigurare. Însă aceasta era prima oară când eu făceam asta pentru ea. Şi prima oară când am înţeles că aceste cuvinte ar fi putut să nu fie adevărate.

Peter a mai văzut-o o dată pe Cassie. Nu intenţionat şi nu ca să îi vorbească, dar a văzut-o. La câteva zile după ce Bev o refuzase pe mama, Peter se afla cu tatăl lui la magazinul Target, la ora 9.00 seara, după antrenamentul lui de atletism, ca să cumpere mâncare pentru câine, prosoape de hârtie şi un nou încărcător pentru telefonul lui.
S-au întâlnit întâmplător cu Bev şi Cassie pe culoarul dintre cosmetice şi produse de menaj. Cassie, albă la faţă ca varul, împingea căruciorul, a zis el, ascunsă după plasa roşie din plastic. Bev s-a postat efectiv în faţa ei – cu trupul ei voluptuos, gelatinos şi mirositor – când el s-a apropiat. Aveau câteva prosoape albe de baie în cărucior, a zis el, şi un flacon auriu de fixativ. Asta a observat el. Cassie l-a salutat, însă nu a ieşit din spatele căruciorului, iar ochii îi erau trişti, a remarcat el.
Peter s-a gândit că poate lua medicamente, fiindcă mişcările îi erau lente. Bev, care nu îl plăcuse niciodată pe Peter, avea un zâmbet forţat.

— Nişte cumpărături de ultim moment, a zis ea. Avem atâtea de făcut înainte de plecare!

Apoi a împins-o forţat pe Cassie pe culoarul cu mâncare pentru animale – ca un răpitor, a zis Peter – şi asta a fost tot. Cassie avea în picioare papuci de casă, dintr-aceia pufoşi. El s-a simţit prost că ea nu s-a uitat înapoi.

— De parcă ar fi fost ostatică, a spus el din nou. De parcă n-ar fi fost ea.

Indiferent ce-o fi însemnat asta.

Vreme de aproape un an, Anders Shute nu a plecat nicăieri. A rămas în căsuţa de pe strada înfundată – a închiriat-o de la Bev, cred, până când aceasta urma să o vândă în primăvara următoare iar când îl vedeai, arareori, în magazinul lui Bell sau în Rite Aici, îşi întindea buzele subţiri într-un zâmbet şi îşi înclina uşor capul drept salut, apoi îşi vedea mai departe de drum.

Comunitatea a concluzionat, în linii mari, datorită prezenţei lui, că el nu greşise cu nimic, că indiferent ce zvonuri ieşiseră din căsuţă, acestea puteau fi rezumate simplu: „Lucrurile n-au mers”. sau „Bev şi Cassie au avut nevoie de un nou început”. Dar nu era oare Anders Shute sursa disperării lui Cassie? Nu o distrusese el la fel de sigur cum Leo, pitbullul, îi sfâşiase mâna? Nu le-am mărturisit aceste lucruri părinţilor noştri, iar dacă ei gândeau la fel, cu siguranţă nu-şi rosteau temerile cu voce tare.

Poate şi Anders era nevinovat – urât, ciudat şi ursuz, dar nimic mai mult decât suma acestor

caracteristici nefericite. Peter şi cu mine ne întrebam dacă nu cumva era vorba despre Bev, îngerul morţii. Ce era adevăr şi ce era minciună în povestea lui Cassie? Oare pe tatăl ei îl chemase vreodată Burnes? De unde venea Bev şi unde plecau acum?
Indiferent unde se mutau, într-o asemenea grabă, nu era pentru că aveau „cunoştinţe” acolo – din câte ştiam noi, din câte ştia Cassie.
Bev nu avea cunoştinţe. Şi, că tot veni vorba, poate că, acolo unde au plecat, ele nu au mai fost Bev şi Cassie Burnes. Luni întregi după aceea, le-am căutat numele pe Google şi nu am găsit nimic, niciun indiciu după viaţa lor din Royston, de parcă dispăruseră de pe faţa pământului. Am sperat că poate Cassie îmi va scrie, că mă va suna sau că îmi va trimite un mesaj, însă n-a făcut-o.

Până la mijlocul verii, în Royston nu se mai vorbea deloc de ea.
Odată ce şcoala s-a terminat, copiii s-au angajat ca salvamari sau consilieri de tabără, s-au dus în excursii cu bicicleta sau la şcoli de vară, şi-au îndreptat atenţia spre mama lui Jodie, care fusese diagnosticată cu cancer la sân sau spre incendiul de la fabrica Henkel.
Adulţii nu mai aveau ce spune, prin urmare nu mai spuneau nimic, iar tăcerea care o învăluia pe Cassie a devenit şi mai adâncă decât cea din mormânt, ca şi când Cassie nu ar fi existat

niciodată.

La început, Peter şi cu mine vorbeam des despre ea, în timp ce ne ţineam de mână, căci ajunsese în cele din urmă să vadă prietenia noastră ca iubire, aşa cum o văzusem eu mereu. Însă, pe măsură ce treceau săptămânile, vorbeam tot mai rar despre ea. Nici chiar noi, care ştiam la fel de mult ca şi restul lumii, nu puteam spune prea multe înainte să ajungem să ne învârtim în jurul cozii.

Peter era convins că Bev Burnes îşi schimbase numele, că prietena noastră, oriunde ar fi mers, nu mai era Cassie Burnes. El credea, după ce reflectase mai bine, că Bev era o visătoare, o impostoare care ţesea poveste după poveste şi că deceniul petrecut în Royston era doar un episod dintr-o serie de drame. După părerea lui, nu existase niciodată un Clarke Burnes, iar profesorul de fotbal pe care Cassie îl găsise în Bangor era doar o coincidenţă ciudată.

— Imaginează-ţi-l pe bietul om, a zis Peter, când s-a trezit din senin la uşă cu o copilă nebună cu fes pe cap, într-o dimineaţă de luni. Cum crezi că s-a simţit?

Mă întrebam dacă Arthur C. Burnes vorbise despre asta cu soţia lui.
Anna Maria, dacă vorbiseră despre Cassie, dacă pentru ei ea mai exista.

Peter credea că, încă de la început, Bev avusese un alt nume – nici măcar nu ştiam unde

copilărise. Rochester, New York? Lancaster, Pennsylvania? Lângă Wilmington? De ce nu ştia nimeni precis şi de ce nu observa nimeni că nu ştia? Peter credea că Bev era asemenea escrocilor din emisiunile cu criminali de la televizor, cu nume inventat şi identitate falsă, răspândind moartea prin ţară cu punga ei de morfină, oxicodonă şi fentanil – aşa-numitul „înger al îndurării”. Poate că Bev nu ştiuse niciodată cine era tatăl lui Cassie, zicea el. Era posibil ca ea nici să nu fie copilul lui Bev.

— Exagerezi, am spus.

— De ce? Se întâmplă, a zis el.

Nu voiam să cred că istoria solidă a copilăriei mele se putea destrăma pur şi simplu la cheremul nostru.

— Nu se întâmplă prea des, am răspuns eu. Îi cunoaştem pe aceşti oameni.

Eu eram pregătită să îl învinuiesc pe Anders Shute: apariţia lui în viaţa lor, faptul că o sedusese pe Bev, interesul lui sinistru de a o controla pe Cassie, care ar fi putut evolua în nenumărate moduri.

Ea nu ne spusese nimic anume, nici lui Peter, nici mie, însă ceva nu era în regulă în casa aceea. Amândoi ştiam asta. De ce n-am fi crezut, aşa cum crezuse şi Cassie, că Clarke Burnes exista? De ce n-am fi crezut, aşa cum crezuse şi Cassie în legătură cu pisica ei.

Electra, că ea ducea o altă viaţă, una mai bună,

undeva în apropiere, că mânca din farfurii de argint şi că o aştepta un viitor frumos?

Îmi doresc cu ardoare să cred asta, atât pentru mine, cât şi pentru ea. La urma urmei, toate poveştile noastre sunt mai mult sau mai puţin inventate. Ceea ce nu pare o fantezie – ceea ce pare, de fapt, cel mai real – este coşmarul meu despre Cassie şi mantia otrăvită, sentimentul că asta înseamnă să te maturizezi. Indiferent ce alegeri credem că facem, indiferent ce credem că se află sub controlul nostru, există o viaţă şi un destin pe care nu le putem înţelege în totalitate. Faptul că presimt cum se va desfăşura firul poveştii, faptul că i-am putut salva viaţa lui Cassie Burnes în acea sâmbătă dimineaţă de aprilie, din urmă cu câţiva ani, reprezintă doar o iluzie de care mă agăţ. Ce va fi va fi, inevitabil, şi nu pentru că soarta este de nezdruncinat, ci pentru că niciunul dintre noi nu vede limpede: reuşim să vedem doar ca printr-o sticlă fumurie.

Seara trecută, în timpul cinei, părinţii mei au început din nou conversaţia despre facultate. În toamna asta va trebui să mă înscriu. Stăteam la masa din bucătărie, transpirând, cu ferestrele deschise ca să intre briza. Soarele arunca raze de lumină şi umbre peste grădină, iar siluetele arţarilor se conturau pe cerul însângerat. Auzeam orăcăitul broaştelor de copaci şi strigătele îndepărtate ale copiilor familiei Saghafi, care se bălăceau în piscină. („Marco…” „… Polo”).

Tata a adus subiectul în discuţie: trebuia să planificăm câteva vizite la facultăţi în august, înainte de începerea şcolii.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, ridicându-l pe două picioare – gest care o enervează pe mama, fiindcă îşi imaginează de fiecare dată că el va cădea şi va lăsa urme de zgârieturi pe pardoseală –, şi a început să vorbească fără să se uite la mine, ca şi când răspunsul meu nu l-ar fi interesat deloc.

— Păreri?

— Eu vreau să joc teatru, am spus, ceea ce nu era o noutate, fireşte.

Pentru mine era însă o noutate, pentru că această dorinţă avea întâietate.

— Bineînţeles că vrei, scumpo. Fără să ne întrebe, mama a mai tăiat câteva felii de plăcintă şi ni le-a aşezat în farfurie. Dar nu aşa îţi alegi facultatea.

— De ce nu?

— Chiar aşa, Carole, de ce nu? Tata a lăsat scaunul să cadă cu zgomot pe cele patru picioare şi şi-a luat furculiţa în mână. Ce are dacă vrea să se facă actriţă?

— Nu obţii o *diplomă* din actorie, a răspuns mama.

— Poate că nu, am zis eu, dar pot să aleg ce piese mă interesează dacă programul de teatru este bun.

— Ce este atât de atractiv la actorie? m-a

întrebat mama.

Ea ar vrea ca eu să fiu interesată de politică sau de ştiinţe; crede că este obligaţia unei femei, chiar şi acum. Pentru ea, actoria este o chestie pasivă, secundară – rosteşti replici pe care le-a scris altcineva şi pretinzi a fi o altă persoană.

— Revino-ţi, Carole, las-o în pace.

— Nu o bat la cap. Sunt pur şi simplu curioasă.

— Chiar trebuie să explic?

— Încearcă, a spus mama.

Avea expresia interesată a unui om matur, cu sprâncenele ridicate şi cu un zâmbet schiţat şi forţat pe buze.

— Nu poţi spune că actoria este irelevantă din punct de vedere cultural. Eram conştientă că tonul meu era defensiv. Nu există ceva mai important pentru cultura noastră.

— Decât *teatrul*?

— Decât a juca teatru. Televiziune, filme, orice-ar fi. Asta ne *defineşte* pe noi, americanii.

— M-ai pierdut aici, a spus tata zâmbind. Eu sunt american şi sunt doctor stomatolog. Pe mine mă interesează dinţii.

— Ştii la ce mă refer.

— Nu prea ştiu, scumpo. Explică-ne.

— Mie îmi place pur şi simplu să joc teatru, bine? Nu este suficient?

Tata m-a bătut uşor pe dosul palmei pe care o ţineam pe masă.

— Fireşte că este suficient, a zis el. Mama ta

exagerează. Ştim că îţi place asta şi e în regulă. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Nu vrea decât să te gândeşti de ce îţi place. Poate există şi alte lucruri, nu ştiu, alte variante care te-ar putea interesa. Nu ca să înlocuieşti actoria, ci pe lângă actorie.

— Cum ar fi să vindec cancerul?

El a râs.

— Ceva de genul.

Eu am negat dând din cap, apoi am schimbat subiectul.

Cum le-aş fi putut explica faptul că, pentru mine, totul părea un rol, o piesă de teatru? Cu toţii ne îmbrăcăm costumele şi măştile şi jucăm un rol. Luăm această mare vastă, rudimentară şi de neînţeles de evenimente şi de emoţii în care suntem scufundaţi şi o modelăm într-o naraţiune simplă, într-o poveste pe care o luăm drept adevărată. Spre exemplu, eu ador avocado, dar detest varza de Bruxelles. Sau: sunt foarte bună la engleză, dar nu la fel de bună la matematică. Sau: sunt o prietenă devotată, care ar face orice pentru cei dragi. Sau: te cunosc atât de bine, încât îţi pot anticipa fiecare gest. Sau: mă cunosc bine pe mine însămi şi aşa este când eşti ca mine.

Însă, în realitate, nu ştim nimic în afară de cum ar trebui să se desfăşoare povestea. Vrem să credem că este povestea noastră, sperând că totul va fi bine în cele din urmă. Diferenţa este că, pe scenă sau în film, suntem conştienţi de acest artificiu, acceptând că am creat o lume care

exclude ceea ce nu ştim. Asemenea zeilor, inventăm o lume care are logică.

În filmul despre viaţa lui Cassie, ea îşi revine în urma suferinţei (pentru că tot ceea ce a îndurat se poate numi suferinţă), iar Bev redevine pentru Cassie acea persoană pe care ea o ştia de mult – acea mamă durdulie, atotştiutoare şi extrem de iubitoare, aliata ei de nădejde într-o lume singuratică. În film, Cassie o ia de la capăt într-un liceu din Stamford, Connecticut, din Atlanta, Georgia, sau din Portland, Oregon, începând un nou capitol, în care poate fi oricine îşi doreşte să fie: populară, iubită, nevătămată şi liberă, îndreptându-se către un viitor imaculat.

În această viaţă nouă, unde întunericul din Bonnybrook este dat uitării pentru totdeauna, ea înoată, alunecând perfect în apa cristalină a după-amiezilor aurii, asemenea apei din cariera de piatră.

Fundul apei nu este niciodată tulbure sau ameninţător, iar ea ştie că nu se va îneca niciodată. Iar când vom vedea acest film – dacă îl vor face vreodată, dacă va fi difuzat vreodată pe ecrane –, vom spune: Da, desigur. *Asta* înseamnă să fii tânăr. Aceasta este povestea adevărată, această viziune frumoasă: mişcările calme ale lui Cassie şi valurile liniştite pe care le provoacă acestea; panglica din părul ei blond-alburiu; apa verzuie şi lină, umbrită la mal de ramuri; bolovanii roşietici, care par imenşi pe fundalul cerului

albastru. *Asta* nu vom uita niciodată.

MULŢUMIRI

Inima mea este plină de recunoştinţă pentru înţeleptul şi generosul meu editor, Jill Bialosky, şi pentru echipa uimitoare de la W.W. Norton; dar şi pentru Ursula Doyle, Charlie King şi toţi cei de la Fleet/Little, Brown UK. Infinite mulţumiri lui Sarah Chalfant şi lui Andrew Wylie, agenţii mei, susţinători minunaţi şi fiinţe nemaipomenite.

Mulţumiri şi familiei mele dragi şi prietenilor care m-au sprijinit la bine şi la rău: îi mulţumesc lui James, iubirea mea şi primul meu cititor; lui Lucian, pentru că ne-a făcut să râdem; Liviei, cea de-a doua cititoare a mea, ale cărei păreri şi sugestii sunt de nepreţuit.

Îi mulţumesc, de asemenea, Louisei Ghick, pentru poezia ei, *Toiul verii,* care m-a inspirat.

CLAIRE MESSUD este o romancieră americană de succes și profesoară de scriere creativă. Este cunoscută grație romanului *Copiii împăratului*, apărut în 2006. Locuiește împreună cu soțul și familia sa în Cambridge, Massachusetts.
Născută în Greenwich, Connecticut, Messud a crescut în Statele Unite, în Australia și în Canada, revenind în Statele Unite pe când era adolescentă. Mama sa este canadiancă, iar tatăl ei este francez din Algeria franceză. A studiat la Academia Milton, la Universitatea Yale și la Universitatea Cambridge, unde și-a întâlnit soțul, criticul literar britanic James Wood.

„*Prietenie dispărută*, al șaptelea roman al lui Claire Messud, ar putea fi pentru tinerele fete ceea ce a reprezentat *De veghe în lanul de secară* pentru generații întregi de băieți. Este unul dintre acele romane care par să cuprindă tot ceea ce este mai important în această perioadă intensă a vieții, de dragoste absolută și de căutări."

SARAH HARRISON SMITH, *Amazon Book Review*

„Claire Messud ajunge la apogeul talentului său, explorând cu măiestrie tranziția volatilă de la copilărie la adolescență."

SAM SACKS, *Wall Street Journal*

„Messud se dedică unei explorări profunde a personajelor ei, care dezvăluie și explorează impulsurile ascunse ce le motivează poveștile. Atât proza autoarei, cât și inteligența emoțională a acesteia îți taie, pur și simplu, răsuflarea."

San Francisco Chronicle

„Un roman despre trecerea către maturitate... Messud reușește să sublinieze, în paginile romanului său, natura complicată a adolescenței, prezentând un portret nuanțat al iubirii inocente și al loialității care se deteriorează sub presiunea maturității care se apropie."

JANE CIABATTARI, *BBC*

ISBN: 978-606-006-108-3